

வெப்ரவரி  
2010

117

# ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

நம்மவர்கள்

(சிறுகதை)



-பவானி  
சிவகுமாரன்

கலாபுஷ்பம் புலோலியூர்  
க.சதாசுவம் ஞாபகார்த்தச்  
சிறுகதைப் போட்டி 2009ல்  
முதற்பரிசு பெற்ற கதை

திரையுமம்

திறனாய்வுமம்

-கே. எஸ். சிவகுமாரன்

மானுடத்தை  
நேசித்து,  
அதனை  
ஆகர்சித்து

[மக்கள்] இலக்கியமாகப்  
பதிவு செய்தவர்



ப. ஆப்டன்



www.gnanam.info

விலை: 50/-





ஓளி - 10 சுடர் - 09

**பகிர்தலின் மூலம்  
விரிவும்  
ஆழமும்  
பெறுவது  
ஞானம்**

ஆசிரியர் :

**தி. ஞானசேகரன்**

இணை ஆசிரியர் :

**ஞானம் ஞானசேகரன்**

ஓவியர் :

**கௌதமன்**

தலைமை அலுவலகம் :

**கண்டி.**

தொடர்புகளுக்கு... :

**தி. ஞானசேகரன்**

**ஞானம் கிளை அலுவலகம்**

**3-B, 46<sup>ஆவது</sup> ஒழுங்கை,**

**கொழும்பு - 06.**

**தொலைபேசி : 011 -2586013**

**0777-306506**

**+61 02 80077270**

**தொலைநகல்: 011-2362862**

**E-mail : editor@gnanam.info**

**Web : www.gnanam.info**

**வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு  
வங்கித் தொடர்புகள்:  
Swift Code :- HBLILKLX  
T. Gnanasekaran  
Hatton National Bank -  
Wellawatte Branch  
A/C No. 009010344631**

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துகட்டு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - **ஆசிரியர்**

## இதழினுள்ளே ...

- **கவிதைகள்**
  - கிண்ணியா ஏ.எம்.எம். அலி 12
  - கவிஞர் ஏ. இக்பால் 12
  - எச்.எப். ரிஸ்னா 24
  - வீக்கேயம் 24
  - வை. சாரங்கன் 40
  - எம்.எம். ஜெயசீலன் 40
  - செ. ஞானராசா 48
- **கட்டுரைகள்**
  - கே. பொன்னுத்துரை 04
  - க. சண்முகலிங்கம் 13
  - கே.எஸ். சீவகுமாரன் 21
  - வாகரைவாணன் 22
  - சிற்பி 28
  - மு.பொ 33
  - அந்தனி ஜீவா 45
- **சிறுகதைகள்**
  - பவானி சீவகுமாரன் 08
  - தேவகாந்தன் 17
  - சீனா - உதயகுமார் 25
  - அஷ்ரஃப் சிறாப்தீன் 41
- **நோக்காணல்**
  - தெளிவத்தை ஜோசப் / தி. ஞானசேகரன் 36
- **சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்**
  - குறிஞ்சிநாடன் 49
- **நூல் மதிப்புரை**
  - குறிஞ்சிநாடன் 50
- **பக்திஎழுத்து**
  - கே. விஜயன் 30
  - மானாமக்கீன் 46
  - ஆ. குணநாதன் 48
- **வாசகர் பேசுகிறார்** 54

**அட்டைப்பட ஓவியம் :  
கௌதமன்**



வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்  
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,  
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரல்லாம்

## இளம் எழுத்தாளர்களின் கவனத்திற்கு

இன்றைய எழுத்தாளர்களில் சிலர் தவறான பாதையில் போய்க்கொண்டிருப்பதை சமீப காலமாக ஞானம் வாசகர்கள் அவ்வப்போது எமக்குச் சுட்டிக்காட்டிய வண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

அமரர் செம்பியன் செல்வன் சிறுகதைப் போட்டி 2009ல் மூன்றாம் பரிசு பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்ட 'விடிவு' என்ற சிறுகதை செல்வி ஞானாதன் யூடிற் ஷியானா என்பவரால் எழுதப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டபோதும் அக்கதையைத் தனது சொந்த ஆக்கம் என உடுவில் அறிவித்தான் என்பவர் அறிவித்திருந்தார். 11.09.1999ல் உதயன் - சஞ்சீவி பத்திரிகையில் தன்னால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த இக்கதை பின்னர் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடான யாழ். பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த 13 மாணவர்களின் "மண்ணின் மலர்கள்" தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளதாகவும் அவர் அறியாத தந்திருந்தார்.

அத்தோடு இக்கதை பின்னர் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ரூபகார்த்தப் போட்டி 2009க்கும் செல்வி புல்பராஜா சிந்துஜா என்பவரால் அனுப்பப்பட்டதும் வாசகர்கள் அறிந்ததே.

மேலும் கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ரூபகார்த்தப் போட்டி - 2009ல் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளுள் ஒன்றாக அறிவிக்கப்பட்ட (ஜனவரி 2010) மட்டுவில் ஞானகுமாரனின் 'உருக்குள் நூறு பெண்' என்ற சிறுகதை ஒக்டோபர் 2009 யுகமாயினியில் பிரசுரமானது. பின்பு அதே சிறுகதை யுகமாயினியில் பிரசுரமான குறிப்புகள் எதுவுமின்றி அதே காலப்பகுதியில் வெளியான வீரகேசரி ரூபியறு வாரமலரிலும் பிரசுரமானது என்ற தகவலும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

ஆனால், மேற்படி போட்டி முடிவுகளை நாம் வெளியிடமுன் மட்டுவில் ஞானகுமாரனிடம் அவரது கதை பரிசு பெற்றிருப்பதாக அறிவித்தபோதும் அவர் அக்கதை ஏற்கனவே பிரசுரமான தகவலை எம்மிடம் கூறவில்லை.

இந்த ஆசிரியர் தலையங்கத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஆ. இராஜகோபால் ரூபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2009ல் ஆறுதல் பரிசுபெற்ற கதைகளில் ஒன்று 'புதுமைப்பித்தன் எழுதிய 'சங்குத்தேவனின் தர்மம்' என்ற சிறுகதையின் தழுவல் எனச் சான்றாதாரங்களுடன் நிறுவியதோடு அக்கதை நமது நாட்டில் வெளியாகும் வேறொரு சஞ்சிகையிலும் பிரசுரமாகியுள்ளது என்பதை ஒரு வாசகர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு நடைபெறுவதற்கு, நடுவர்களாகப் பணியாற்றுவவர்களுக்குப் பரந்துபட்ட வாசிப்பு இன்மையே காரணம் எனச் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். நடுவர்கள் தேர்வு நிலையிலேயே இவற்றைக் கண்டுபிடித்து நிராகரிக்க வேண்டும் என்கின்றனர்.

ஆனால், நடுவர்கள் பரிசுத் தேர்வுக்கென போட்டிக் கதைகளை வாசிக்கும்போது ஏதோவொரு கதை எங்கோ வாசித்துப்போல் நினைவில் வந்தாலும் அக்கதையை உடனே போட்டியிலிருந்து நிராகரித்துவிட முடியாது. ஏனெனில் எங்கே எப்போது அக்கதையை வாசித்தோம் என அவர்களால் நினைத்துவிட முடிவதில்லை. மேலும் ஒருவர் வாசித்த எல்லாக் கதைகளும் அவரது மனதிலே நின்று நிலைத்துவிடும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. உதாரணமாகக் கூறுவதானால் 'விடிவு' சிறுகதை ஞானத்தில் பிரசுரமானபோது அது வேறொருவரின் சிறுகதை என்பதை எந்தவொரு வாசகராலோ எழுத்தாளராலோ கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. கதையின் உண்மையான சொந்தக்காரரினால்தான் அதனைத் தனது கதையெனக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. தற்செயலாக அவரும் 'விடிவு' சிறுகதை வெளிவந்த ஞானம் இதழைப் பார்த்திருக்காவிட்டால் நிலைமை என்னவாக இருந்திருக்கும்?

போட்டி விதியில் சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருந்தல் வேண்டும் என்றிருக்கிறது. அதற்கமையவே போட்டியாளர்கள் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு நடுவர்கள் செயற்படுகிறார்கள். நேர்மையற்ற விதமாக போட்டியாளர்கள் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை யாரும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

சமீபகாலமாக இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் வேறொரு வகையான தவறையும் செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். வேறொருவரின் பெயரில் வாசகர் கடிதங்களை ஞானத்திற்கு எழுதுகிறார்கள்.

சென்ற இதழில் வெளியான ந. அஜந்தகுமார் என்பவர் எழுதிய கடிதம் தன்னால் எழுதப்பட்டதல்ல. விஷமத்தனமாக பெயர் மயக்கம் ஏற்படும்படி வேறு யாரோ அக்கடிதத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள் என திரு. ந. அஜந்தகுமார் என்பவர் எமக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

113வது இதழில் வாசகர் பேசுகிறார் பகுதியில் வெளியாகிய உ. குமார் (சுமரபாகு) என்ற பெயரில் எழுதப்பட்ட கடிதம் தன்னால் எழுதப்படவில்லை எனச் சுமரபாகு சி. உதயகுமார் 114வது இதழில் தெரிவித்திருந்தார்.

ஞானம் செப்ரம்பர் (112) இதழில் வெளியான தே. முகுந்தன் எழுதிய வாசகர் கடிதம் தன்னால் எழுதப்பட்டதல்ல எனத் தேவமுகுந்தன் 114வது இதழில் தெரிவித்திருந்தார்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மீது எமக்கு அவநம்பிக்கைதான் மிஞ்சுகிறது... ஒரு சிலர் செய்யும் தில்லுமுல்லுகள் சகலரையும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்க வைத்துவிடும் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை வளர்த்தெடுக்கும் எமது பணிக்கு உற்று விளைவிக்கக் கூடிய விதத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டாமென இளந்தலைமுறையினரை நாம் விநயமாக வேண்டுகிறோம்.

# சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் விழா INTERNATIONAL WRITER'S FESTIVAL

P.O.Box. 350, CRAIGIEBURN VICTORIA 3064, AUSTRALIA  
Telephone : 61 39308 1484, e-mail: international.twfes@yahoo.com.au

சர்வதேச ரீதியாகப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் எழுத்தாளர்களைத் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் ஒன்றிணைத்துக் கலந்துரையாடல்களை மேற்கொள்வதற்கும் வருடாந்த ஒன்று கூடல்களை நடத்துவதற்கும் இலங்கையில் 2011 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை நடத்துவதற்காக தங்களது ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் கருத்துக்களையும் பெற விரும்புகிறோம்.

இலங்கையிலும் சில சர்வதேச நாடுகளிலும் வதியும் கலை இலக்கிய வாதிகள் சிலருடன் தொடர்புகொண்டு உரையாடியதன் பின்னர், எதிர்வரும் 2011 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாத முற்பகுதியில் குறிப்பிட்ட விழாவை இலங்கையில் கொழும்பில் நடத்துவதெனத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

முதலில் விழாவில் பங்குகொள்வோரது ஆலோசனைகளையும் கருத்துக்களையும் பெற்றபின்னர் விழாவில் கலந்து கொள்ள வருபவர்களின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் குழுக்கள் தெரிவு செய்யப்படும். குழுக்களின் கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் பெற்றுக் கொண்டபின்னர் விழாவின் நிகழ்ச்சி நிரல் தயாரிக்கப்படும்.

## சர்வதேச எழுத்தாளர் விழா நடத்தப்படுவதன் நோக்கம்:

1. தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேச ரீதியாகக் கவனிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதால் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளில் செவ்விதாக்கம் செய்யும் கலையை வளர்த்தெடுப்பது.
2. தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கும் பணிகளை ஊக்குவிப்பதற்காக இத்துறைகளில் ஈடுபடுபவர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணிவளர்த்து மொழி பெயர்க்கப்படும் தமிழ்ப் படைப்புகளைச் சர்வதேச ரீதியாக அறிமுகப்படுத்தல்.
3. தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை (நூல்கள், இதழ்கள்) ஆவணப்படுத்துவது தொடர்பாக இது குறித்த சிந்தனை கொண்டவர்களுடன் தொடர்ந்து இயங்குவது.
4. இலங்கையில் இயற்கை அனர்த்தம், யுத்தம், விபத்து ஆகியவற்றால் பாதிப்புற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களின் குடும்பத்தினருக்கு உதவுவதற்காக ஒரு நம்பிக்கை நிதியத்தை (Trust Fund) உருவாக்குவது.
5. தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வெளியாகும் கலை, இலக்கியச் சிற்றேடுகளுக்கு அரசு மானியம் (Grant) பெற்றுக் கொடுப்பது தொடர்பாக ஆராய்ந்து மானியம் பெற்றுக் கொடுக்க முயற்சிப்பது.
6. தமிழ் மக்களிடம் வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவிப்பதற்கான பணிகளை முன்னெடுப்பது தொடர்பான ஆலோசனைகளைப் பெறுதல்.
7. நடத்தப்படவிருக்கும் சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவில் கலை இலக்கியத்துறையில் வாழ்நாள் சாதனையாளர்களைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தல்.
8. தமிழ் எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், பத்திரிகை, இதழாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், கலைஞர்கள், ஓவியர்கள் மத்தியில் கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளைத் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்வதற்காக உறவுப் பாலத்தை ஆரோக்கியமாக உருவாக்கல்.
9. நாடகம், நடனம், நாட்டுக்கூத்து, இசை நாடகம் மற்றும் பாரம்பரியக் கிராமியக் கலைகளைப் பற்றிய கருத்தரங்குகள், பயிலரங்குகளை ஒழுங்குசெய்தல்.
10. இலங்கையிலும் சர்வதேச ரீதியாகவும் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடும் இளம் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் பங்களிப்புகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவித்தல்.
11. குறும்படம் தொடர்பான பிரக்ஞையைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்து தேர்ந்த சினிமா இரசனையை வளர்த்தல்.
12. கணனித்துறை சார்ந்த முயற்சிகள், Graphics, ஒளிப்படக்கலை, முதலான துறைகளில் ஈடுபடும் இளம் தலைமுறையினருக்கும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் மத்தியில் உறவுகளை ஏற்படுத்தும் விதமான காட்சிப்படுத்தும் (Demonstration) கருத்தரங்கு அமர்வுகளை நடத்துதல்.

சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவில் பங்குபற்ற விரும்புவர்கள் கீழ்க்காணும் விபரங்களை எழுதி அனுப்பித் தங்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

1. பெயர்
  2. முகவரி
  3. தொலைபேசி எண் (B) மின்னஞ்சல் முகவரி
  4. ஈடுபாடுள்ள துறை/ அனுபவம்.
- ◆ இவை தொடர்பான கருத்துக்கள் ஏதும் தெரிவிக்க விரும்பின், 300 சொற்களுக்குள் அடங்கக்கூடியதாக எழுதி படிவத்துடன் இணைக்கவும்.
  - ◆ அனுப்பவேண்டிய முகவரி: இணைப்பாளர், சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம். 3-B, 46 ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-06.
  - ◆ 30.06.2010. திகதிக்கு முன்னர் விபரங்களை அனுப்புதல் வேண்டும். வெ. முருகபூபதி





மாலுடத்தை நேசித்து,

அதனை ஆகர்சித்து (மக்கள்) இலக்கியமாகப் பதிவு செய்தவர்

**ப.ஆப்டன்**

- கே. பொன்னுத்துரை

“தம்பி கொஞ்சம் நில்லுங்கள். எங்கள் வாசிகசாலையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் வைக்குமாறு ஒரு மனுவை நகரசபை தலைவருக்கு எழுதியுள்ளோம். அதில் உங்களது கையொப்பத்தையிட்டுத் தாருங்கள். அப்படி தமிழ் பத்திரிகைகள், தமிழ் கதைப்பத்தகங்கள் வந்தால் நாவலப்பிட்டி பகுதியில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் வாசிப்பு அறிவு நன்றாக விரிவடையும் தானே” என்று வோகன்ஸ்பார்க் மைதானத்தை விட்டு வெளியே வந்த என்னை நான்கு பேர் வழிமறித்து கேட்டு ஒரு கடிதக் கோவையை நீடன் வாசிகசாலை பொறுப்பாளர் ரசாக் என அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

கடிதக் கோவையை கையிலெடுத்துப் பார்த்த போது மிக அழகான ஆங்கில எழுத்தால், தமிழ் பேசும் வாசகர்களின் நிலையை விளக்கியதாக இருந்தது. நானும் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்தேன்.

இது நடந்தது 60களின் ஆரம்பத்தில் என நினைக்கின்றேன்.

நாவலப்பிட்டி சொய்சாகலை வீதியில் ஆத்மஜோதி நிலையத்தின் அருகில் அவர் வீடு இருந்ததால் நாங்கள் அங்கு அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புகள் நிறையவே இருந்தன. வாசிப்பு உலகில் காலடி வைக்கும் எனக்கும் எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்த அவருக்கும் இடையே ஒரு சுமுகமான உறவு இருந்தது. அதற்கு துணை நின்றவர் பிற்காலத்தில் நாவலப்பிட்டி பொது நூலகத்தின் நூலகராக கடமை புரிந்த அமரர் எம்.ஏ.ரசாக் ஆவார்.

ஆப்டனிடம் உங்களுக்கு சிறுகதை எழுதும் ஆர்வம் எப்படிப் பிறந்தது என்று ஒருமுறை கேட்டேன்.

கம்பளை சாஹிரா கல்லூரியில் ஆப்டன் ஆறாம் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது அவரது மதிப்பிற்குரிய தமிழாசிரியர் சி.சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் மாணவர்களை கதை எழுதத் தூண்டியுள்ளார். “பாசக்குரல்” என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதையை எழுதிக் காட்டியதும் கொப்பியில் நன்று என்று சிவப்பு மையினால் குறிப்பெழுதியுள்ளார். அதைப் பார்த்ததும் ஆப்டனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சிதான்.

ஆனால் ஒரே மாதங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு கதையை எழுதுமாறு ஆசிரியர் கூறியபோது ஆப்டன் திணறித்தான் போனார்.

சாஹிரா விடுதியில் அன்று இரவுப் படிப்பு நேரத்தில் தனது பிரச்சினையைப் புரிந்து கொண்ட மாணவத் தலைவி (S.L. Sameena) சமினா, “Stories from Tagoor” என்னும் நூலைக் கொண்டு வந்து அதில் காபுலிவாலர் என்னும் கதையை மிகச் சுருக்கமாக தமிழில் சொல்லச் சொல்ல அவர் எழுதிக் கொண்டார்.

கதைச்சுருக்கம் மிக நன்றாக இருந்திருக்கின்றது. இப்படித்தான் சிறுகதை எழுத வேண்டும். என்ற வித்து அவரது உள்ளத்தில் விதைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கம்பளை சாஹிராவை விட்டு விலகி நாவலப்பிட்டி புனித மேரிஸ் கல்லூரியில் உயர் கல்வியைத் தொடர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இவரது வீடு அமரர் நா. முத்தையாவின் ‘ஆத்மஜோதி’ நிலையத்திற்கு அருகே அமைந்திருந்ததும் அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும். இலங்கை, இந்திய தமிழறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், இலக்கியவாதிகள் போன்றோரைச் சந்திக்கவும் கதிரேசன் கல்லூரியில் (தற்போது கதிரேசன் மகளிர் கல்லூரி) அவர்களுடைய உரைகளைக் கேட்கவும் நிறைய வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன.

நாவலப்பிட்டி புனித மேரிஸ் கல்லூரியில் ப.ஆப்டன் கல்வி கற்ற காலம் இவரது இலக்கியத் துறைக்கு ஒரு பொற்காலம். மேல் வகுப்புக்களில் படிக்கும் போது வட்டார, மாகாண கட்டுரைப் போட்டிகளில் முதலாம் பரிசில்கள் கிடைத்தன. சாஹிராவில் வித்திட்ட எழுத்தார்வம் மீண்டும் இவரிடம் செழித்து கிளை பரப்பத் தொடங்கியது.

எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின்னர் இவர் சிறுகதை இலக்கியத் துறையில் கூடிய கவனஞ் செலுத்தினார். அதற்கு ஏற்றாற் போல் எழுத்தாளர் இரா. சந்திரசேகரன் ஆசிரியரால் உருவாக்கப்பட்ட ‘கலைமகள் படிப்பகம்’ மூலம் நிறைய வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

மற்றொரு காரணம், புனித மேரிஸ் கல்லூரியில் படிக்கும் போது “ஆங்கில மொழியும் இலக்கியமும்” கற்பிப்பதற்கு விசேட ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த சிறில் ரோஸ் என்பவர், வங்கக்கவி தாகூரின் கதைகளை வரிவரியாக மிகுந்த ரசனையுடன் நயம்பட விளக்கித் தானும் அனுபவித்து படிப்பித்த போது மாணவர்கள் கதைப்பித்தர்களாகினர். புனைகதைகளைத் தேடிப் படிக்கத் தலைப்பட்டனர். அதன் விளைவாக 60களிலே சுயமாகச் சிந்தித்து சிறுகதைகளை படைக்கும் ஆற்றலை ஆப்டன் பெற்றார்.

நாவலப்பிட்டியில் இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கம் பல மாற்றங்களுக்கு வித்திட்டது. அமரர் கவிஞர். பி. மகாலிங்கம் (மாலி), இரா. சந்திரசேகரன், எஸ். சந்தனப்பிச்சை, நூர் முகம்மது (வழுத்தூர் ஓளியேந்தி), செங்கதிர் ஆசிரியர் அமரர் சு.பிரேமசம்பு, பத்திரிகையாளர். பெ. இராமானுஜம், கே.வேலாயுதம், ஏ.எஸ்.வடிவேல் போன்றவர்களின் இலக்கியச் சந்திப்புகளும் கருத்துப் பரிமாறல்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. எந்நேரமும் இலக்கியத்தில் மூழ்கும் வாய்ப்பும் கனிந்தது.

ஆக்க இலக்கியத் துறையில் பக்குவமும், ஒரு தெளிவான கண்ணோட்டமும் இவருக்கு உண்டு. தேயிலைத் தோட்டங்களில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அவலங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை இவர் உள்ளத்தை நெகிழ வைத்தது. அதுவே, இலக்கியத் துறைக்கு ஒத்துப் போகாத தேயிலைத் தோட்ட அலுவலகங்களில் ஆரம்பித்த எழுதுனர் தொழிலை உதறி வெளியேற வைத்தது.

தொழில் ரீதியாக கடமைக்குப் போகும் இடங்களிலெல்லாம் அவலங்களுக்குள் அகப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு, நசுக்கப்பட்டு கிடக்கும் உழைக்கும் மக்களின் பிரச்சினைகள் அவரது புனைகதைகளுக்கு தொனிப் பொருளாகின.

நாவலப்பிட்டிக்கு அருகே ஒரு பிரபல தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்து தனது ஆரம்பகாலக் கல்வியை தோட்டப் பாடசாலையில் (கட்டபூலா தமிழ் வித்தியாலயம்) பயின்று தேயிலைகளின் வாசம், தோட்டத்தின் பீலிக்குறிப்பு இவைகளை இழந்து நாவலப்பிட்டிக்கு இடம்பெயர்ந்தாலும் அவரது வீட்டிலிருந்து 10 நிமிட நடைதூரத்தில் சலசலப்பில்லாமல் அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மகாவலி கிளை நதியை ரசிக்கத் தவறுவதில்லை. அதன் அமைதியான பாய்வைக் கண்டு அவர் அடிக்கடி வியப்பதுண்டு.

சேலம்பிரிட்ஜ் ரயில் பாலத்தடியில் மணல் அள்ளும் பெண்கள் தங்கள் ஓய்விற்காக கட்டியிருந்த குடிசைகளிலிருந்து நண்பர்களுடன் இலக்கியம் பேசியது, புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் படித்த நாட்கள் அவரது இலக்கிய வாழ்க்கையில் என்றும் இனிமையானவை என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதை 1962ம் ஆண்டில் அமரர் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களை ஆசிரியராக கொண்டு வெளியான “தமிழின்பம்” இதழில் வெளிவந்தது. அச்சுவாகனம் ஏறிய முதற் சிறுகதை இதுவாகும். தமிழின்பம் ஆசிரியர் இவருக்கு தொடர்ந்தும் ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளித்து வந்தார்.

இக்கதையை பின்னர் “புதுப்பட்டி கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்” என்ற தலைப்பில் முற்றிலும் புதிதாக மெருகேற்றி ரூயிறு வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியது. சிங்கள மொழியில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டு ஒரு தொகுதியில் இடம்பெற்றபோது சிங்கள எழுத்தாளர்களால் பெரிதும் சிலாகித்து பேசப்பட்டதோடு, அமரர் செ. யோகநாதனால் இந்த நூற்றாண்டின் “ஈழத்து சிறுகதைகள்” தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளதுடன், கனடாவிலிருந்து வெளிவந்த “தாயகம்” சஞ்சிகையிலும் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

தினபதி வெளியிடவிருக்கும் நாவல் நகர் சிறப்புமலருக்கு ஒரு கட்டுரை தேவை என்று கேட்டபோது அந்த மகாவலியாற்றின் கரையிலிருந்தே “மகாவலி மருவும் வளமான நாவல் நகர்” என்ற நீண்ட கட்டுரையை எழுதி அனுப்பினார் ப.ஆப்டன்.

தினபதியில் இக்கட்டுரைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பிரசுரிக்கப்பட்டு பாராட்டுக் கடிதமும் எழுதியிருந்தார் தினபதி ஆசிரியர் பத்திரிகை உலக ஜாம்பவான் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்கள்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் மக்களால் பெரிதும் பேசப்பட்டு வந்த “பிரஜாவுரிமையை” அடிப்படையாக வைத்து பலர் கதைகள் எழுதியிருந்தாலும் “உரிமையா? உனக்கா?” என்ற

உணர்ச்சிவசப்பட்ட தலைப்பில் ப.ஆப்டன் எழுதிய கதை குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலகட்டத்திலே நந்தி அவர்கள் நாவலப்பிட்டி சுகாதார வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமையாற்றினார்.

குமுதம் சஞ்சிகையில் நந்தியின் “யானையின் காலடியில்” சிறுகதையை மிகவும் ரசித்துப் படித்தபின் மனத்தூண்டலால், நந்தியை அவர் அலுவலகம் அமைந்திருந்த மிட்லன்ட் தியேட்டர் மேல்மாடியில் சந்தித்துள்ளார். இதுவே நந்தியின் முதல் சந்திப்பு.

ஆக்கபூர்வமான இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றவும், ப.ஆப்டனை பொறுத்தவரையில் நந்தியின் ஊக்குவிப்பு ஏற்கனவே அவர் மனதில் சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்த இலக்கிய முனைப்பிற்கு ஒரு புதிய திருப்பத்தையும் சிந்தனையில் புதிய சமூகப் பார்வையையும் மலரச் செய்தது.

பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டின் நூல்களிலும், சஞ்சிகைகளிலும் மூழ்கியிருந்த ப.ஆப்டன் மற்றும் இவரது நண்பர்களுக்கு இலங்கை நாட்டின் எழுத்தாளர்களான, கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, அ. முத்துலிங்கம் போன்றோரது படைப்புக்களையும் அறிமுகப்படுத்தி ஈழத்தின் இலக்கியத்தின் பால் திசை திருப்பிவிட்டவர் பேராசிரியர் நந்தி அவர்களே.

ஆப்டனின் மற்றொரு இலக்கிய நண்பர்தான் அப்பொழுது கொத்தலை கட்டபூலா தோட்டத்தில் வைத்தியராகப் பணிபுரிந்து, பிற்காலத்தில் “மூட்டத்தினுள்ளே” என்ற பிரபலமான மலையக நாவலை தந்த அமரர் வைத்திய கலாநிதி, கலாபூஷணம் புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்கள். அவருடாகவே “குருதிமலை” நாவலை மலையக இலக்கியத்திற்கு ஈன்றளித்த புஸ்ஸல்லாவை நியூபிகொக் தோட்டத்தில் வைத்தியராகச் சேவையாற்றிய வைத்திய கலாநிதி தி.ஞானசேகரனின் நட்பும் கிடைத்தது.

இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் பிம்பம் திரிவுபடாத அசல் நகலாகவே இருக்கும்.

ஒரு காலகட்டத்தில் சமூகத்தில் நிலவும் எரியும் சம்பவங்கள் இலக்கிய உள்ளங்களில் கருத்துக்களாகப் பதிந்து அவை கலைத்துவம் உள்ள இலக்கியங்களாக உருவெடுக்கும் போது அப்பதிவுகள் பிற்காலத் தலைமுறையினருக்கு தகவல்களாக அமைகின்றன.

வரலாறு சிலவேளைகளில் உண்மையை திரித்துவிடக் கூடும். ஆனால் இலக்கியம் சம்பவங்களை யாதார்த்தபூர்வமாக படம் பிடித்துக் காட்டிவிடும்.

ஒரு கதையை எழுதிய பின்னர் குறைந்தது ஒரு மாத காலத்துக்காவது ஊறப்போட்டு மீண்டும் வாசித்து மெருகேற்ற வேண்டும் என்பது நந்தி அவர்களது பாடமாகும். அவற்றையே இன்னும் தனது படைப்புக்களில் கடைபிடித்து வருகிறார் ஆப்டன்.

1960களில் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கிய விழிப்புணர்வு வீராவேசம் கொண்ட மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் ஓர் எழுத்தாளர் பட்டாளத்தை தோற்றுவித்தது. அவர்களில் ஒரு சிலரே இன்னும் நின்று இலக்கியத்தில் தடம் பதித்து வருகின்றனர். அவர்களில் ஒருவராக ப.ஆப்டன் காணப்படுகின்றார்.

ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு புது இரத்தத்தைப் பாச்சிய மலையக படைப்பாளிகளில் ஆப்டனும் ஒருவர் என்றால் மிகையாகாது.

நாவலப்பிடிப்பில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் கிளைத் திறப்பும், பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரின் தொடர்புகளும் கிடைத்ததன் மூலம் அவரது இலக்கியப் பார்வை இன்னும் விரிவடைந்தது. இ.மு.எ.சவுடன் சங்கமிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இன மத பேதமற்ற சமுதாயத்தை மேலி நிற்கும் இலக்கியக் கொள்கைகளை இவர்கள் வழிபாடு செய்வதே இவர்களோடு ப.ஆப்டன் தொடர்பு கொண்டதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கலாம்.

மல்லிகை 1966இல் மலர்ந்த பின்னர் இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகளுக்கும், கட்டுரைகளுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது.

மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் இவரது இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

மல்லிகை, பேராசியர் நந்தி அவர்களின் அறிமுகக் கட்டுரையோடு இவரது படத்தை அட்டைப் படமாக பிரசுரப் படுத்திக் கௌரவித்தது.

இவரது எழுத்துக்களில் “சோசலிச யதார்த்த கண்ணோட்டம்” இருக்கும். அகில இலங்கை ரீதியில் வெளியான பல பொது சிறுகதைத் தொகுதிகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சற்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது 1968, 1975, 1980 ஆம் ஆண்டுகளில் இவரது சிறுகதைகள் அகில இலங்கை ரீதியில் முதல் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளன.

ஆரம்ப காலத்தில் ஆப்டனை அவரது தந்தை மீரான் பஹார்டன் அவர்களும், தாயார் சித்தி ரெஹான் பஹார்டன் அவர்களும், இவரது படைப்புக்களை அவ்வப்போது எழுத்தெண்ணிப் படித்து அபிப்பிராயம் கூறும் முதல் வாசகர்கள் என்பது கண்கூடே.

பல முயற்சிகளுக்குப் பின்னர் அனுராதபுர மாவட்டத்திற்கு ஒரு கஷ்டபிரதேச கிராமிய பாடசாலையில் ஆங்கில ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது.

சுற்றிச்சுற்றி இந்த மாவட்டத்திலே ஐந்து வருட காலம் பணிபுரியும் போது, மூலின மக்களோடும் ஊடாடக் கூடிய பெரும் வாய்ப்பு பலித்தது.

இலக்கியக் கொள்கை இலட்சியங்களுடன் வயலிலும், வரம்பிலும் நடந்து அந்த விவசாய பெருமக்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து வந்தவருக்கு கால ஓட்டத்தில் அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் அவர் மனதைப் பெரிதும் ஈர்த்தன.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் போலவே இவர்களுக்கும் தீர்க்க முடியாத பல பிரச்சினைகள்!

இவற்றைப் பகைப்புலமாக வைத்து “கருக்கொண்ட மேகங்கள்” என்னும் அவரது முதலாவது நாவல் வெளிவந்தது.

இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழாவிற்கு ஞானம் ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் தலைமை தாங்கி நடத்தியதுடன் வாழ்த்துரை வழங்கியதையும் மதிப்பிற்குரிய கம்பவாரதி இ.ஜெயராஜ் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்தது அவர் வாழ்க்கையின் மறக்கமுடியாத சம்பவமாக அவர் மனதில் ஆழமாக பதிந்துள்ளதாக அவர் அடிக்கடி நினைவுபடுத்துவார்.

பலநூறு வருடங்களாக பல தலைமுறைகளாக அனுராதபுர மாவட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கிராமவாசிகள் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்காகவும் இனங்களிடையே இணக்கப்

பாட்டிற்கும் தம்மை அறியாமலேயே பணயமிட்டு பணியாற்றி வருகின்றார்கள். இதை இனம் காட்ட யாரும் இல்லையே என்ற ஏக்கம் என்னுள் எழுந்தது. அதன் பயனாக இந்த நாவல் முயற்சி என்று நாவல் எழுத ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் கூறியதுடன், தனது எண்ண வெளிப்பாடுகளை நாவலின் முன்னுரையில் விரிவாகவே அறியத்தந்துள்ளார்.

எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் படைப்பிலக்கியத் துறை வருமானம் தருவதில்லை. இந்நிலையில் எழுத்துத் துறையை ஒரு சேவையாகக் கருதித்தான் எழுத்தாளன் இத்துறையில் இறங்க வேண்டும்.

இலக்கியம் மூலமும் கணிசமான அளவு சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று நினைக்கின்றேன். படைப்புக்களில் மக்களைச் (வாசகனை) சிந்திக்கத் தூண்டுகின்ற செய்தி இருக்க வேண்டும்.

இலக்கியம் பச்சையாக உரித்து வைத்தாற் போல், இல்லாமல், கலைத்துவமாகப் படைக்கப்பட வேண்டும் என அவருக்குரிய அமைதியான குரலில் ஆப்டன் கூறுகின்றார். இவரைப் பற்றி இன்னும் விரிவாக மீண்டும் எழுதுவேன் என்று கூறிக்கொண்டு ஐம்பதாண்டு இலக்கிய ஊழியத்தில் இவர் படைத்த பங்களிப்பும், கிடைத்த கௌரவங்களும் இவையே.

**1. இரவின் ராகங்கள் - சிறுகதைத் தொகுப்பு**  
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு - 1987

(யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கிய பேரவையின் பரிசு பெற்றது)

**இரவின் ராகங்கள் - சிறுகதைத் தொகுப்பு**  
மறுமதிப்பு என்.சி.பி.எச். தமிழ்நாடு - 1990

**2. கருக்கொண்ட மேகங்கள் - நாவல் 1999**  
(யாழ் இலக்கிய வட்டம் / இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு பெற்றது)

**3. நாம் பயணித்த புகைவண்டி - சிறுகதைத் தொகுப்பு**  
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு - 2003

**அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்**

**1. சாந்தமும் சகிப்பும் - (1968 ஆம் ஆண்டு வை.எம்.எம்.ஏ நடத்தியது)**

**2. அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - (1975 ஆம் ஆண்டு, கலாசார அமைச்சு)**

**3. நீந்தத் துடிக்கும் மீன்குஞ்சுகள் - (1980 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் விவகார அமைச்சு)**

\* இரண்டு சிறுகதைகள் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டு பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டதோடு வெவ்வேறு பொதுத் தொகுப்புகளிலும் இடம்பெற்றன.

\* 2002ஆம் ஆண்டு துறைமுக அபிவிருத்தி கப்பந்துறை அசைச்சு, கிழக்கு அபிவிருத்தி, முஸ்லிம் சமய விவகார அமைச்சு ஆகியவற்றின் அனுசரணையுடன் ஒக்ரோபர் 22,23,24 ஆம் திகதிகளில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் இடம்பெற்றவர்.

\* 2002ஆம் ஆண்டு கலாசார அமைச்சினால் கலாபூஷணம் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

\* மத்திய மாகாண சாகித்திய விழாவில் விருது வழங்கப்பட்டது.





# POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS & PUBLISHERS OF BOOKS,  
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

## Head Office :

202, Sea Street, Colombo 11, Sri Lanka.  
Tel. : 2422321. Fax : 2337313, E-mail : pbdho@sltnet.lk

## Branches :

340, Sea Street,  
Colombo - 11, Sri Lanka.  
Tel : 2395665

309A-2/3, Galle Road,  
Colombo 06, Sri Lanka.  
Tel. : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,  
Bus Stand, Jaffna.

## புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

## தலைமை :

இல. 202 செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, இலங்கை.  
தொ. பே. 2422321. தொ. நகல் 2337313, மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

## கிளைகள் :

340, செட்டியார் தெரு,  
கொழும்பு 11, இலங்கை  
தொ.பே. 2395665

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி,  
கொழும்பு 06, இலங்கை  
தொ. பே. 4-515775, 2504266

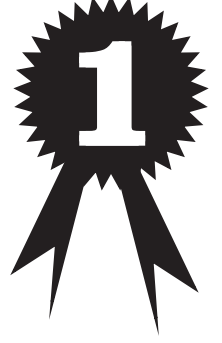
இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,  
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

## புதிய வரவுகள்

புத்தகத்தின் பெயர்	எழுத்தாளர்	வெளியீடு/விற்பனையாளர்	விலை
● உடல் பச்சை வானம்	அனார்	காலச்சுவடு	187/50
● நெருடல்கள்	தமிழ்நேசன்	மன்னா வெளியீடு	250/=
● சங்காணைச் சண்டியன்	வி. ஜீவகுமாரன்	மித்ரா ஆர்ட்ஸ்	290/=
● உலகக் கலைகள் ஒரு பார்வை	எஸ்.ஏ.ஐ. மத்தியு	-	350/=
● சென்னை மறு கண்டுபிடிப்பு	எஸ். முத்தையா	கிழக்கு பதிப்பகம்	1125/=
● இணைப் பழமொழிகள் (சிங்களம் - தமிழ்)	தம்பி ஜயா தேவதாஸ்	-	200/=
● தேடலும் விமர்சனங்களும்	இ. ஜீவகாருண்யன்	காலச்சுவடு	675/=
● சா. கந்தசாமி எழுத்தோவியங்கள்		சந்தியாபதிப்பகம்	281/25
● ஊர்க் கதைகள்	வெ. நீலகண்டன்	-	450/=
● அதிகாலையின் அமைதியில்	பூ. சோமசுந்தரம்	N.C.B.N.	337.50/=
● தமிழர் சமயம் தமிழர் வேதம்			
● தமிழகத்துக் கோயில்கள்	யு. சுப்ரமணியன்	சந்தியா பதிப்பகம்	468/75
● அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் (புதியபொலிவுடன் திருத்திய பதிப்பு)	எம்.ஏ. நுஹ்மான்	புபாலசிங்கம் புத்தக சாலை	450/=



கலாபுஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச்  
சிறுகதைப்போட்டி 2009ல் முதற்பரிசு பெற்ற கதை



“எத்தனை பேர் போறீங்க?”  
“கிளியரன்ஸ்”  
“ஆ...”  
“அ... மூண்டு பேர்...”

பழையபடி அடுத்திருந்த மேசைக்கு கதைப்பதற்குச் சென்று விட்டாள். மேசை மேலிருந்த பேப்பர் வெயிட்டைத் தூக்கி அவள் மேல் ஏறிந்தால் என்ன என்று கோபம் வந்தது

நந்தகுமாருக்கு. ஒரு உயிர்... உயிரினர் பெறுமதி...

“மிஸ்!”

அவளுக்குக் கேட்கவில்லை. ஒவ்வொரு ‘கிளார்க்’ காகத் தேடிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அங்கிருந்து சிரிப்பொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்களாகச் சரியான சாப்பாடு, தண்ணீரில்லை. முகத்தில் இரண்டு நாள் தாடி. மேசை மேல் பரந்திருந்த கண்ணாடியில் பிச்சைக்காரனைப் போல் தெரிந்தான் நந்தகுமாரன். கனவில்... இல்லை... தூங்கினால் தானே கனவு வரும். அவன் நினைவு முழுவதும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அலைக்கழிக்கும், வாட்டும் காட்சிகள். ஐ. சி. யு வில் செயற்கைச் சுவாசத்திற்காய் ஓட்சிஜன் மாஸ்க் உடன் அசைவின்றிக் கிடக்கும் உடல். அதைச் சுற்றி எடுத்து வந்த இரத்தத்தில் ஊறிய போர்வை.

நந்தகுமாருக்கு அடிவயிற்றில் இருந்து, எழுந்த கலவரம் கண்ணோரத்தில் நீராய்க் கசிந்தது. யாரிட்ட ‘கெம்பெய்ன்’ பண்ணுறது? அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எல்லோருக்கும் தலை தெறிக்கும் அவசரம். அவன் ஒரு மணித்தியாலத்திற்கும் அதிகமாய் அங்கு நிற்கிறான். ஒருவரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ‘கிளியரன்ஸ்’ இது ஒன்றே பூதாசிரமாய் உருவெடுத்து, எங்கும் வியாபித்து அவன் நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மேசைகளினூடே இலக்கின்றி முன்னோக்கிச் சென்றான். ஏ. ஓ. என்று ஒரு மேசை அடையாளம் காட்டியது.

“சேர்”

தலை நிமிரவில்லை. கண்கள் மட்டும் மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேலே உயர்ந்து, என்ன என்றன.

“நான் நேற்றும் இங்க வந்தனான். எம். ஓ. டி ‘கிளியரன்ஸ்க்காக...’

“.....”

“அவசரமாக கொழும்புக்குப் போகோணும். ரெண்டு நாளா பேசண்ட்டுக்கு நினைவில்லை. .... அக்ஸிடென்ட். கச்சேரிக்கு நேற்று ஃபக்ஸ் பண்ணுறம் என்று சொல்லிச்சினம். ஆனா அங்க வரேல்லை.”

மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேல் தெரிந்த கண்களில் கோபம் தெரிந்தது.

“சச்சீ... திருத்தவே முடியாது. எல்லோருக்கும் கெட்டபேர்.” கறுவிக் கொண்டு எழுந்து சென்றார். நந்தகுமாரன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவர் கையை அசைத்து அந்த கிளார்க்குடன் கதைப்பதும் அவள் ஏதோ சொல்வதும் ஊமைப் படம் போல் தெரிந்தது. நிற்பதுவே சிரமமாக இருந்தது அவனுக்கு.

“நீர் போம் தம்பி. இப்ப நான் அனுப்பிறன்” திரும்பி வந்தார்.

“சேர்... தயவு செய்து...”

“பயப்படாதேயும் நானே நேரில் நின்று அனுப்பி வைக்கிறன். ஃபோரம் எல்லாம் நிரப்பிக் குடுத்தீர் தானே?”

“ஓம் சேர்... மகன்... பத்து வயச... அன்கென்சியஸ்...”

தொண்டை அடைத்தது, நந்தகுமாரனுக்கு. கண்ணைத் துடைத்தபடி வெளியே வந்தான்.

இந்தப் பாதுகாப்பு அமைச்சின் ‘கிளியரன்ஸ்’ ற்காக இரண்டு நாளாய் நாய் அலைச்சல். இந்த எ-9 பாதையைத் திறந்து விட்டாலென்ன? தமிழினென்டா இன்னும்... நண்பனின் உதவியுடன் ஒரு மதகுருவை நாடி, அரசியல்வாதியை அணுகிப் பார்த்தான். அணுகியபோது இரவு ஒன்பது மணி. சரி வரவில்லை.

‘டீட்மென்ட்’ ற்குப் போவதென்றால் ஆஸ்பத்திரியே ‘கிளியரன்ஸ்’ எடுக்கும் என்றார்கள். அதை நம்பிச் செல்ல, “டொக்டருக்கும், அவரோட வாற அஸிடென்ட்க்கும் தான் நாங்கள் கிளியரன்ஸ் தருவம்” என்று கையை விரித்து விட்டார்கள். கச்சேரிக்குப் போகச் சொன்னார்கள்.

“என்ன காரணத்திற்காகப் போறீங்க?”

“ஒரு பேசண்டைக் கொண்டு போறம்... பத்து வயச”

“பேசண்டைக் கொண்டு போறதென்டால், ஹொஸ்பிட்டல் சேர்ட்டிஃபை பண்ணோணும்... அதாவது இப்படி ஒரு பேசண்ட் இன்னாரோட டீட்மென்ட்ற்காக கொழும்பு போறார். அவங்கள் ஃபக்ஸ் அனுப்பினால் தான் நாங்கள் கிளியரன்ஸ் தருவம்”

இதற்காக நேற்று இந்தப் போதனா வைத்தியசாலையில் இந்தக் 'கிளார்க்' கிடம் ஒரு உயிர் போராடும் நிலையைச் சொல்லி விண்ணப்பப் பத்திரம் நிரப்பி வைத்தியரின் சிபாரிசுக் கடிதத்துடன் கொடுத்தான். அதை அவன் வாங்கி மேசை மேலெறிந்த அலட்சியத்தைப் பார்த்து, உடனே அனுப்பும்படி கெஞ்சிவிட்டு வந்தான். அனுப்பவில்லை ஒரு நாள் தாமதம்.

இன்று அந்த நிர்வாக அதிகாரியின் -ஏ. ஒ- நடவடிக்கையின் மேல் ஃபக்ஸ் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. ஒரு வழியாகக் கிளியரன்ஸ் பிரச்சனை தீர்ந்தது.

'ஸ்ரெட்சர்' உடன் நோயாளி - நந்தகுமாரனின் மகன் சத்யன் அம்புலன்ஸில் ஏற்றப்படுவதை நந்தகுமாரரும், அவன் மனைவியும் அழுதபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நந்தகுமாரனின் மனைவிக்கு கொழும்பு செல்ல அனுமதியில்லை. நோயாளி, நோயாளியின் உறவினர் ஒருவர், வைத்தியர், அவரின் உதவியாளர் இவர்கள் மட்டுமே செல்லலாம். இது எழுதப்படாத நியதி. நந்தகுமாரனின் மனைவி அப்பாவி. உலகம் தெரியாதவள். தனியாகச் சென்று சமாளிக்க மாட்டாள். நந்தகுமாரன் உடன் சென்றான்.

அழுதபடி நிற்கும் மனைவி புள்ளியாகி, புலப்படாமல் மறையும் வரை அம்புலன்ஸின் பின் கண்ணாடி வழியே பார்த்துக் கொண்டே சென்றான் நந்தகுமாரன். இரண்டு



நாட்களின் பின் இன்று தான் இப்படிச் சில மணித்தியாலங்கள் ஓடாமல் அமர்ந்திருக்கிறான், மகனைப் பார்த்தான். ஒரு விரலாவது அசையாதா?... வைத்தியரைப் பார்த்தான். டொக்டர் சிவகுமார் 'சேலைன்' போத்தலினுள் ஊசி மருந்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். இந்த இரண்டு நாட்களாகக் கடவுளை அவரில் பார்க்கிறான்.

முச்சக்கர வண்டி மோதியதில் இரத்தம் நிறைய வெளியேறியிருந்தது சத்யனுக்கு. சுற்றியிருந்தவர்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லவே தயங்கினார்களாம், இறந்து விட்டதாக நினைத்து. செய்தி கேட்டு நந்தகுமாரன் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடியபோது அங்கே நினைவின்றி சத்யன் 'ஓட்சிஜன் மாஸ்க்' உடன் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் இருந்தான். அவனைச் சுற்றி எடுத்து வந்த இரத்தம் தோய்ந்த போர்வைகளைக் கண்டு, தலை சுற்றிக், கண்கள் இருளடைய அருகிலிருந்த மேசையைப் பிடித்தபடி தரையில் அமர்ந்திருந்தான் நந்தகுமாரன்.

சத்யனுக்கு தலையில் அடிபட்டுச் சில எலும்புகள் முறிவடைந்திருந்தன. நாட்டின் அசாதாரண சூழ்நிலையில் வைத்தியர்கள் ஊரை விட்டு, நாட்டை விட்டு வெளியேறிய நிலையில் அங்கு 'நியூரோ சேர்ஜன்' இல்லை 'ஸ்கானிங் மெசின்' வேறு பழுது. கொழும்புக்கு கொண்டு செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இந்நிலையில், விடயமறிந்து நந்தகுமாரன் வரும் முன்னே, தலையில் ஒரு அவசர சத்திரசிகிச்சை சத்யனுக்கு நடந்து முடிந்திருந்தது. இல்லையெனில் உயிருக்கு ஆபத்தாகியிருக்கும்.

வழி நடுவே அம்புலன்ஸ் நிறுத்தப்பட்டது. வழமை போல் அங்கே சாரதி, இராணுவத்திடம் அம்புலன்ஸை ஒப்படைத்துச் செல்ல இராணுவம் அம்புலன்ஸைச் செலுத்தியது.

விமான நிலையத்தில் 'செக்கிங்' கெடுபிடி குறைவு. இராணுவ விமானம் இவர்களுடன் இன்னுமொரு நோயாளி. ஏனையவர்கள் இராணுவத்தினர். நினைவின்றிக் கிடக்கும் சிறுவனைக் கண்டதும், பரிதாபத்துடன் பார்த்தார்கள், விசாரித்தார்கள். இரண்டு நாள் தாமதம் குறித்து விசனம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

விமானம் புறப்பட்டது. விமானத்தின் சுவரையொட்டி இரு மருங்கிலும் போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்திலமர்ந்தபடி, மேலே தொங்கும் பட்டிகளைப் பற்றியபடி 'பலன்ஸ்' செய்ய வேண்டியிருந்தது. அந்த நிலையிலும் மனம் தட்டி வான் பயணத்தை, விமானப் பயணத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது.

இரண்டு காதுகளிலும் விரலை வைத்துக் கொண்டு குப்புற விழுந்துபடுத்துக் கொண்ட இளம் இராணுவத்தினரை நந்தகுமாரன் வியப்புடன் பார்த்தான்... இந்தச் சின்ன இரைச்சலுக்கு இப்பிடிப் பயப்படுறான்கள். இடையிடையே இரைச்சல் அதிகரிப்பதும் குறைவதும் இருந்தது. சிறிது நேரத்தின் பின் தான் உண்மை விளங்கியது. சரியான நித்திரை, சாப்பாடு, தண்ணீர் இல்லாமல் அலைந்ததில் தனக்குக் காதுகள் அடைபட்டிருப்பது.

விமானம் தரையிறங்கியது. புறப்படும்போதே அறிவித்திருந்ததன் படி ஆஸ்பத்திரி அம்புலன்ஸ் வந்திருந்தது. வாகன வரிசையில் சிறிது பின்னே நின்றிருந்தது. அது வரும் வரை காத்திருக்கப் பொறுமையின்றி, பொலிஸ், அம்புலன்ஸில் இராணுவத்தினர் இவர்களை ஏற்றி விட 'சைரன்' னை அலற



விட்டபடி கொழும்பு வீதிகளில் அம்புலன்ஸ் விரைந்தது. வாகனங்கள் விலகி ஓரமாகின. வீதிச் சமிக் கைகளை அலட்சியப்படுத்தி பொலிஸ் வழி விட்டது.

விபத்துப் பிரிவில் வைத்தியர் சிவகுமார் சத்யனைக் கையளித்ததும் உடனடியாகச் சத்திர சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதுவரை காணாத விரைவும், கரிசனையும் நந்தகுமாரனுக்கு ஆறுதல் தந்தன. நான்கு மணித்தியாலங்கள் சத்திர சிகிச்சைக் கூடத்தின் அருகே நந்தகுமாரன் காத்திருந்தான். நரகவேதனை அங்கு வந்த நோயாளிகள், வைத்தியர்கள், சக்கர நாற்காலிகள், தாதிமார்கள், துயரம் கலந்த விசாரணைகள், சந்திப்புக்கள் எதுவுமே மனதில் ஓட்டவில்லை.

பொலிஸ் விசாரணைக்கு வந்தது. கடை வாசலில் நின்ற மகனை வேகமாய் வந்த முச்சக்கர வண்டி மோதியதைச் சொன்னான்.

“ஆட்டோ ட்ரைவர் எங்கே? எந்தப் பொலிஸ் ஸ்டேசனில்?”

“அவனை ரிலீஸ் பண்ணீட்டார்கள்”

“ரிலீஸ் பண்ணீட்டார்களா? எப்படி?”

குரலின் கடுமை ப்ளஸ் வியப்புத் தெரிந்தது. நந்தகுமாரனுக்கு இவை பற்றி அக்கறையில்லை.

வெளியே ஸ்ரெட்சர் தெரிந்தவுடன் தன்னிச்சையாய் எழுந்தான். அது நேரே அவசர சிகிச்சைப் பிரிவிற்குள் சென்றது. இவனுக்கு உள்ளே செல்ல அனுமதியில்லை. வைத்தியர்கள் வரும்வரை காத்திருந்தான். வந்தவுடன் அணுகினான். மொழிப் பிரச்சனை ஒரு புறம் மருத்துவப் பதங்கள் வேறு புரியவில்லை. இவனுக்கு விளங்கும்படி எளிய ஆங்கிலத்தில், ஓரிரு முறை திரும்பவும் சொல்லப்பட்டது.

“சேர், என் மகன் இன்று கண் விழிப்பானா?”

“இல்லை... நாங்கள் தொடர்ந்து மயக்கத்திலேயே வைத்திருப்போம். ஓய்வு தேவை. உடனடியாக விழிப்பெற்படுவது சில நேரம் உயிருக்கு ஆபத்தாகி விடும். கொஞ்சம், கொஞ்சமாகத் தான் ‘டோஸ்’ லைக் குறைப்போம்.

“உயிருக்கு ஆபத்தில்லை தானே?”

“லெட்ஸ் ஹோப் சோ... நல்லது நடக்குமென்று நம்புவோம். ஏறக்குறைய மூன்று நாட்கள் தாமதித்து வந்துள்ளீர்கள். உடனடியாக வந்திருந்தால் நிலைமை இவ்வளவு தூரம் மோசமாகியிராது”

நந்தகுமாரனுக்கு அந்தக் ‘கிளாக்கின்’ முகம் தெரிந்தது. எல்லாம் நல்லபடியாய் முடியட்டும். இதைப் பேப்பருக்கு எழுதாமல் விடுறேல்ல.

வைத்தியர் சிவகுமார் அவ்விடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். “உங்கள் அதிர்ஷ்டம், டொக்டர் சிவகுமார் உங்களுக்கு கிடைத்தது. ஒரு நியூரோ சேர்ஜன் இல்லாதவிடத்தில் தொலைபேசியில் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டவாறு சேர்ஜரி செய்திருக்கிறார். எலும்புகள் சரியான முறையில் பொருந்தி விட்டன. இல்லா விட்டால்...”

“டொக்டர் உயிருக்கு ஆபத்தில்லைத் தானே?”

“உயிருக்கு எழுபது வீதம் ஹரண்டி... ஆனால் நீங்கள் எஜுகேட்டட் உங்களுக்கு விளங்கும். எந்த விதமான பாதிப்பு இருக்கும் என்று எங்களால் இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. கை, கால் இயக்கம் பாதிக்கப்படலாம்... பயப்படாதீர்கள்... பயப்படாதீர்கள். இன்று எல்லாவற்றுக்கும் ஃபிஸியோதெரபி இருக்கிறது. மெல்ல, மெல்லச் சரியாகி விடும்”

வைத்தியர் சிவகுமார் அங்கு வந்து விடைபெற்றார். “என்ற வேலை முடிஞ்சுது. நாளைக்கு ஃப்ளெட்ல நான் திரும்போணும்”

உணர்ச்சிப் பிழம்பாகி அவரின் இரு கைகளையும் பற்றி நன்றி சொன்னான் நந்தகுமாரன்.

அவர் சென்றதும் பழையபடி அமர்ந்தான்.

“இங்கே நீங்கள் தங்க முடியாது. ஐ. சி. யு விலிருந்து ‘வோர்ட்’ டிற்கு மாற்றிய பிறகு தான் யாராவது ஒருவர் பேசண்ட் உடன் தங்கலாம். அதுவரை நீங்கள் நோயாளர்களைப் பார்வையிடும் நேரத்தில் மட்டும் இங்கு வரலாம். அதற்கான ‘பாஸ்’ லை அங்கே பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

அருகிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரே ஆறுதலும் பறிக்கப்பட நந்தகுமாரன் ‘பாஸ்’ உடன் வெளியே வந்தான். மனைவியின் ஞாபகம் வந்தது. சீ... எனக்கிருக்கிற டெக்ஷன்ல மறந்து போனன். துடிச்சக் கொண்டிருப்பாள். நான் தான் மறந்தன், அவளாவது ‘கோல்’ பண்ணியிருக்கலாம் தானே. உடன சொல்லோணும் ஒப்பரேஷன் முடிஞ்சுது. நல்லா கவனிக்கிறான்கள். இனிப் பயமில்லை, பாவம் அழுது கொண்டிருப்பாள்.

‘பொக்கெட்’ டினுள் கையடக்கத் தொலைபேசிக்காய் கையை வைத்தான். அது காணாமற் போயிருந்தது.

## புரவலர் புத்தகப் பூங்கா மாதம் ஒரு நூல் வெளியீட்டுத் திட்டம்

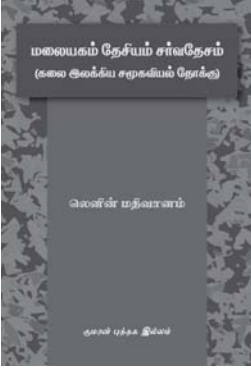


முன்பொருபோதும் நூல்வெளியிடாத எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் இத்திட்டத்தின் மூலம் வெளியிடப்படுகின்றன. இத்திட்டத்தின் மூலம் பயன் பெற விரும்பும் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பின் இரண்டு பிரதிகளோடு, என்னுரை அணிந்துரை, ஆசிரியர் பற்றிய விபரம், இரண்டு புகைப் படங்கள், முன்னர் நூல்கள் வெளியிடவில்லை என்ற உறுதி மொழி ஆகியவற்றை இணைத்து கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும். எழுத்தாளர் விரும்பினால் மூவாண்டு அட்டைப்பட ஒவியத்தையும் சேர்த்து அனுப்பலாம்.

எழுத்தாளருக்கு 300 பிரதிகள் இலவசமாக வழங்கப்படுவதோடு, வெளியீட்டு விழா நடத்தி அதில் கிடைக்கும் பணம் முழுவதும் எழுத்தாளருக்கே வழங்கப்படும். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் யாபேரும் இத்திட்டத்தின் மூலம் பயன் பெறலாம். நூல் ஆக்கத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பிரதிகள் எழுத்தாளருக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும்.

**தொடர்பு முகவரி :** தேர்வுக்குழு, புரவலர் புத்தகப் பூங்கா, இல 25, அவ்வல் சாவினா ரோட் கொழும்பு - 14.

தொ. பேசி : 077 4161616, 078 5318503



**மலையகம் - தேசியம் - சர்வதேசம்: கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு**  
வெனிஸ் மதிவானம்

இந்நூல் பின்வரும் கட்டுரைகளை கொண்டுள்ளது: ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியம், இன்றைய சூழலில் வாசிப்புத் தொடர்பான கருத்தாடல், ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் முற்போக்குச் சிறுகதைகளின் சுவடுகள், ஈழத்தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றி பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்: ஒரு சமூகவியல் நோக்கு, படைப்பு - பதிவு - பிரசாரம்: டானியலின் நாவல்களை முன்னிறுத்தி, பாரதியிலுக்கும் கல்வியிலுக்குமான ஒரு புதிய பங்களிப்பு, மலேசியத் தமிழரும் இனத்துவ முரண்பாடுகளும்: சமகாலச் சமூகப் பார்வைகள்.

ISBN 978-955-659-233-7 விலை 450.00 பக்கங்கள்: xxiv + 221



**பண்பாடு: சமூக மெய்யியல் நோக்கு**  
பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா

சமூக மெய்யியல் நோக்கில் பண்பாட்டை நோக்குகின்ற இந்நூல் பீற்றர் எல். பேகர், மேரி டக்ளஸ், ஃபூக்கோ, கபர்மாக்ஸ் ஆகிய முக்கிய பண்பாட்டியலாளர்களின் கருத்துக்களை விமர்சன ரீதியாக நோக்குகின்றது.

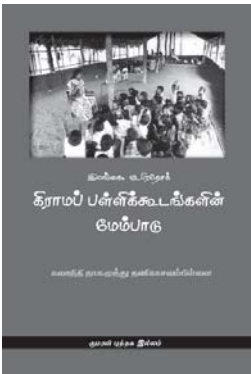
ISBN 978-955-659-235-1 விலை 300.00 பக்கங்கள் xii + 98



**ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி**  
சில்லையூர் செல்வராசன்

ஈழத்தின் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி பற்றி 1962ஆம் ஆண்டு வரை இந்நூல் விபரிக்கின்றது. 1891ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இன்னாசித்தம்பியின் 'ஊசோன் பாலந்தை கதை' தொடக்கம் 1962ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த தெல்லியூர் செ. நடராசாவின் 'காலேஜ் காதல்' வரையிலான ஏறத்தாழ 150 நாவல்கள் தொடர்பான தகவல்களையும் அந்நாவல்களின் சில பகுதிகளையும் இந்நூலின் பின்னிணைப்பில் காணலாம்.

ISBN 978-955-659-197-2 விலை 250.00 பக்கங்கள்: 88



**இலங்கை, வடபிரதேசக் கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களின் மேம்பாடு**  
கலாநிதி நாகமுத்து தணிகாசலம்பிள்ளை

கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களை மேம்படுத்துவதில் உள்ள சிக்கல்களை இந்நூல் ஆராய்கின்றது. இலங்கையின் வடபிரதேசத்து பள்ளிக் கூடங்களை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூல் கிராமப்பள்ளிக்கூடங்களின் பின்னணி, அமைப்பு என்பவற்றை விரிவாக ஆராய்வதுடன் பள்ளிக்கூட விருத்திக்கு சமூகமும் சமூக விருத்திக்கு பள்ளிக்கூடமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாகவுள்ள தையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன் கிராமப்பள்ளிக்கூடங்களை மேம்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளையும் பரிந்துரைக்கின்றது.

ISBN 978-955-659-207-8 விலை 950.00 பக்கங்கள் xii + 256





## பேசும் படமென்றும் பீடை

சென்னை, 9. ௭. ௨010

அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளியே து(த)ள்ள  
அதரங்க னோடதரஞ் சேர்ந்து கொள்ள  
எங்கெங்கே அங்கெல்லாங் கரங்கள் செல்ல  
இளமேனி யானை, அவன் வாரி யள்ள  
அம்மணமாய் இவ்வண்ணஞ் சினிமாக் காட்சி  
அரங்கினிலே ஓட; ஆ பாசங் கூட  
இம்மனித குலமின்று கூத்துக் காட்டுந்  
திரைப்படத்தி னாலே சீர் அழியு தந்தோ!

ஆடைக்குள் உள்ளதெல்லாந் தெரியக் காட்டி  
ஆடுகிற நாயகியை அணைத்துப் போட்டுப்  
பேடைக்கு ஆண்கொடுக்கும் முத்தக் காட்சி  
பிஞ்சுகளைக் கெடுக்கின்ற சினிமா வாச்சு!  
பீடைக்குட் பெரிதான பீடை யான  
பேசும்;ப டத்தாலே பெற்ற நன்மை  
ஆருக்குங் கிடையாது! வெட்கங் கெட்டு  
ஆடுகிற கூத்தெல்லாந் சினிமா வாமோ?

படுக்கையறை லீலைகள், துகிலு ரித்துப்  
பார்க்கின்ற கண்ணாவி கற்பு யித்துக்  
கெடுக்கின்ற கட்டங்கள், வெட்டிக் குத்திக்  
கிழிக்கின்ற பயங்கரங்கள், சுட்டுத் தள்ளிக்  
கொலைபுரியுங் கொடுமைகள், நீச்ச லாடை  
நிர்வாணக் கோலங்கள் - இற்றைக் காலச்  
சினிமாவென் றுருவெடுத்து மானு டத்தைச்  
சிதைக்கின்ற தன்மைதான் சினிமா வாமோ?

இப்போது வருவதெல்லாந் திரைப்படம்மா?  
இல்லை, அவை யாவும்முழு நிர்வா ணங்கள்!  
உப்பேது? புளியேது? சினிமா வுலகில்  
உடல்காட்டி உழைக்கின்ற தார கைகள்  
தப்பாது ஒவ்வொன்றாய்த் தமதங் கத்தைக்  
காரண மாய்க் காட்டுந் தன்மை யாலே  
தற்போது படமில்லை! எல்லாம் காமக்  
கூத்தன்றோ? குவலயஞ்சீர் அழியு தன்றோ?

காலங்கெட் டாயிற்று; திரைப்படம்; இக்  
காசினியைக் கெடுக்கின்ற கருவி யாச்சு!  
வாழ்மிள வாரிசுகள் வாஞ்சை கொண்டு  
வாணானை வீணாக்கும் இந்தச் சினிமா  
மீதுவுள மீடுபட்டு ரசனை யோடு  
விழிநோகப் பார்க்கின்ற காட்சி யாலே  
யாதுபலன்? வெறும்பிரமை மனசு கெட்டு  
யாமிங்கே சீர்குலைந்து மோதல் நன்றோ?

## அறிவுற்ற ஆட்டம்

- கவிஞர் ஏ. கி. சண்முகம்

உருவங்கள் உறுப்புக்கள்  
ஒன்றுதான்  
உள்ளங்கள் உணர்வுகள்  
ஒன்றல்ல!  
தருணங்கள் வாய்க்கின்ற  
போதெல்லாம்  
தவறுகள் நிறையவே  
செய்திடின்

உதிரமே உறைகின்ற  
வேலைகள்  
உருப்படி யற்றதாய்  
உயர்த்தலும்  
அதிர்கின்ற செயற்பாடு  
அவைகளை  
அறியாது மூளையைக்  
குழப்பியே

அதிர்கின்றார் அவனியின்  
இயல்பினால்  
நதிகளே பெருக்கெடுத்த  
தோடியே  
நலன் தரும் பயிர்களை  
அழிப்பதும்  
உதிரியாய்க் கடலலை  
சீறியே

உடனூடன் கரையினை  
உமிழ்வதும்  
நடைமுறை யாகிய  
செயல்களே!  
அடிநுனி அறியாத  
அவதியில்  
அடக்கிடும் போக்கினால்  
ஆடுவார்!

ஆடிய ஆட்டங்கள்  
அளவிலை  
தேடிய தேட்டங்கள்  
தெரிநிலை  
வாடிய போதுதான்  
வழியினில்  
கூடிச் சிறுத்ததைக்  
கூறுவார்!

நெறிபடா வாழ்க்கையால்  
நேர்ந்திடும்  
சிறுமைகள் இவர்களில்  
கூழ்வதால்  
அறிவினை அகற்றியே  
ஆடுவார்!  
அறிந்தவர் இவரினை  
ஒதுக்குவார்!

வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ஜி. சுப்பராயலு 'சோழர் அரசு' என்னும் தலைப்பில் சுமார் 60 பக்கங்களிற்கு மேற்பட்ட நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரை யொன்றை எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரை காவேரி (Kaveri) (2001) ஆய்விதழில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சோழர் ஆட்சிமுறை பற்றி விரிவாக ஆராயும் இக்கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியில் Character of the Chola



state என்னும் தலைப்பில் 13 பக்கங்களில் சோழர்களின் ஆட்சி முறையை விளக்கும் கோட்பாடுகள் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். இக் கோட்பாடுகளை அறிஞர் சுப்பராயலுவின் கருத்துக்களைத் தழுவித் தமிழில் எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். சோழர் காலத்துச் சமுதாயம், பொருளியல், ஆட்சி முறைகள் பற்றிய சிறந்த ஆய்வுநூல்கள் சில தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் எழுதப்பட்டும் உள்ளன. இருப்பினும் ஆட்சிமுறை பற்றிய கோட்பாடுகளை விளக்கும் நூல்கள் கட்டுரைகள் அரிதாகவே உள்ளன. சுப்பராயலு அவர்களின் ஆங்கிலக் கட்டுரைக்கான அறிமுகமாகவும் இக் கட்டுரையைக் கொள்ளலாம். சுப்பராயலு அவர்கள் தமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் நான்கு கோட்பாடுகளை பரிசீலிக்கிறார். அவையாவன.

1. கே. எ. நீலகண்டசாஸ்திரி இற்றைக்கு 70 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோழர் வரலாறு பற்றிய ஆய்வு நூலை வெளியிட்டார். அந்நூல் சோழர் ஆட்சிமுறையை மத்தியப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிமுறை (Highly centralised state) என விளக்கம் கொடுத்தது.
2. பேர்ட்டன் ஸ்ரெயின் என்பவர் கூறாக்க நிலை அரசு (Segmentary state) என்னும் விளக்கத்தை 1975ம் ஆண்டில் ஒரு கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறினார். 1980ல் இவர் எழுதிய peasant state and society in medieval South India என்னும் நூல் இவரது கோட்பாட்டை முழுமையாக விளக்கும் முறையில் அமைந்தது. நீலகண்டசாஸ்திரியின் கருத்துக்கு மாறுபட்டதான விளக்கமாக ஸ்ரெயின் கருத்து அமைந்தது.
3. கத்திலின் கோ (Kathleen Gough) என்னும் கனடா தேசத்து அறிஞர் 1980ம் ஆண்டில் எழுதிய Modes of production in South India என்னும் கட்டுரையில் கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்ட ஆசிய உற்பத்தி முறை (Asiatic mode of production) என்ற கருத்தை தொன்மை அரசு (Archaic state) எனப் பிறரால் அடையாளம் காணப்பட்ட இன்னொரு கருத்துடன் இணைத்து சோழர் ஆட்சி முறையின் இயல்பை விளக்கினார்.
4. மேலே குறித்த மூன்று விளக்கங்களையும் எடுத்துக் கூறிய பின்னர் கிளாசன் (Claessen) ஸ்கல்நிக் (Skalnik) என்ற இருவரால் எடுத்துக் கூறப்பட்ட முந்துநிலை அரசு (The early state) என்னும் கருத்து சோழர் ஆட்சி முறையை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பொருத்தம் உடையதா என்பதை சுப்பராயலு பரிசீலிக்கிறார். இறுதியில் தம் தொகுப்புரையையும் தருகிறார்.

சோழர் ஆட்சி முறை பற்றிய கோட்பாட்டு விவாதங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதிய முக்கிய ஆய்வாளர்கள் பலரையும் சுப்பராயலு தம் கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். இவர் மேற்கோள் காட்டும் நொபொரு

கரசிமா, சுரேஷ் பிள்ளை, G.W. ஸ்பென்சர், ஆர். சம்பகலக்கமி, D.N. ஜா, தர்மகுமார், சுப்பராயலு ஆகியோரின் நூல்களும் கட்டுரைகளும் முக்கியமானவை என்பதை தமிழ் வாசகர்களின் கவனத்திற்காக இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

### அறிமுகம்

ஆட்சி முறை பற்றிய கோட்பாட்டுகளை ஆராய்வதற்கு முன்னர் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தின் தமிழகம் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் சிலவற்றை அறிமுகமாகத் தருதல் அவசியம். கி.பி. 850 முதல் 1279 வரையான நான்கு நூற்றாண்டுகள் சோழர் ஆட்சி நிலவியது. இக்காலத்தின் முக்கிய அரசியல் சமூக மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு நான்கு கட்டங்களாக சோழர் ஆட்சிக் காலத்தை பிரித்து நோக்குதல் முடியும்.

### 850 - 985 வரையான காலம்

இது சோழராட்சியின் தொடக்க காலமாகும். தஞ்சாவூரை ஆண்ட முத்தரையரின் ஆட்சியை சோழர் கைப்பறுவதுடன் சோழர் ஆட்சி தொடங்குகிறது.

### 986 - 1070 காலம்

முதலாம் ராஜராஜனுடன் ஆரம்பிக்கும் இக் காலத்தில் சோழர் ஆட்சி விஸ்தரிப்பு நிகழ்கிறது.

### 1071 - 1178 காலம்

சாளுக்கிய வம்சம் - சோழ வம்சம் இணைப்பு இக் காலத்தில் நிகழ்கிறது. சோழ அரசின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்ட பல பகுதிகள் இழக்கப்பட்டதால் இக்காலத்தில் ஆட்சிப்பரப்பு ஒப்பீட்டளவில் முன்னடைவிடச் சுருங்குகிறது. இக்காலத்தில் உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசு அதிகாரம் பலம் பெறுகிறது. இதனால் மத்திய அரசின் அதிகாரமும் சுருங்குகிறது.

### 1179 - 1279 காலம்

உள்ளூர் அதிகாரிகளின் அதிகாரம் இக் காலத்தில் மேலும் வலுப்பெறுகிறது. சோழ அரசின் ஆட்சி அமைப்பு பிளவுற்று சோழ அரசு அஸ்தமனமாகின்றது.

சோழர்களது அரசு அமைப்பின் இயல்புகளை சாசனங்கள் தரும் தகவல்களைக் கொண்டே விளக்குதல் வேண்டும். இருந்த போதும் சாசனங்களில் உள்ள தரவுகளைக் கொண்டு அந்த அரசமைப்பின் வெவ்வேறு அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான விளக்கத்தை தருதலும் சாத்தியமற்றதாகும். ஏனெனில் சாசனங்களில் பெரும்பகுதி கோவில்கள் பற்றியவை; கோவில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நன்கொடைகள் பற்றியவை.



எனினும் கோவில் நன்கொடைகள் அல்லாத பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய தகவல்கள் இச்சாசனங்களின் மூலம் கிடைக்கின்றன. இதனை விட படிபெய்க்கப்பட்ட ஏராளமான சாசனங்கள் இன்னும் பிரசுரிக்கப்படாமல் உள்ளன. இச்சாசனங்களும் எமக்கு பல தகவல்களை வழங்கமுடியும். நுட்பமான புள்ளிவிபரமுறைகளைப் பயன்படுத்தி இந்த விபரங்களை நாம் பகுப்பாய்வு செய்யமுடியும் ஆகவே இன்னும் பெறக்கூடிய தரவுகள் அதிகம் உள்ளன. அவற்றின் விடயப்பரப்பும் விசாலமானதாகவே இருக்கும். தற்போது கிடைக்கும் சான்றுகளைக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் சுட்டும் சில உண்மைகள் ஓரளவு தெளிவானவை. சோழர்கள் தமிழகத்தை சுமார் 400 ஆண்டுகள் ஆண்டனர். இந்த ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்தின் சமூக பொருளாதார அமைப்புகளில் மிகப்பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இந்த நீண்ட இடைவெளியில் குலக்குடிச் சமூக அமைப்பின் (tribal Society) எச்ச சொச்சங்களும் அழிந்து அடுக்கமைவுள்ள சமூகம் ஒன்று உருவானது. நிலம் பொதுச்சொத்தாக இருந்த நிலை மாறி நிலமானியம் தோற்றம் பெற்றது. சமூகத்திலும் பொருளாதாரத்திலும் ஏற்பட்ட இந்த அசைவியக்கங்களை கருத்தில் கொண்டே சோழர்காலத்தின் அரசியல் அமைப்பு எப்படி இருந்தது என்ற விடயத்தையும் அணுகவேண்டும்.

### கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி

முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்களால் சோழ அரசு பற்றி முன்வைக்கப்பட்ட கருத்தாக்கங்கள் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டவை. பலநூற்றாண்டுகளாக ஏற்பட்டு வந்த சமூக பொருளாதார மாற்றங்களைக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் இக் கருத்தாக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. சோழர் வரலாற்றை எழுதியவர்களில் நீலகண்டசாஸ்திரி முக்கியமான அறிஞர். அவர் சோழர் அரசை பேரரசு (Imperial State) என்றும், அது பைசாந்திய அரசுக்கு ஒப்பானது என்றும் கூறினார். நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதும், வினைத்திறன் மிக்கதுமான நிர்வாகக்கட்டமைப்பை (Bureaucracy) அது கொண்டிருந்தது. உள்ளூர் விவகாரங்களில் அரசன் அதிகம் தலையிடவில்லை என்றும் கூறினார்.

சோழர்கால நிர்வாக முறைபற்றி அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

‘சோழ அரசு மத்தியப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை கொண்டது. அதே வேளையில் உள்ளூர் விவகாரங்களை சுதந்திரமாக முடிவுசெய்யவும் இடம் கொடுத்தது. அரசின் கடமைகள் இவை; உள்ளூர் குழுக்களின் விவகாரங்கள் இவை என்ற தெளிவான வேறுபாடு இருந்தது. இவற்றுக்கிடையே ஒரு சமநிலை இருந்தது. அக்காலச் சான்றுகளை துருவிப் பார்க்கும் ஒருவருக்கு இந்த வியப்பளிக்கும் உண்மை தெளிவாகும் சோழர்கால அரசு முறையில் தனிநபருக்கு இடம் இல்லை. ‘தனிநபர் – எதிர் அரசு’ என்ற எதிரிணை தொடர்பான பிரச்சினை அங்கு எழவில்லை. அந்தச் சமூகத்தை ‘குழுக்களின் சமஷ்டி’ (Federation of groups) என்று விபரிக்கலாம்’ (சோழர்கள் என்னும் நூல் பக் 462)

### பேர்ட்டன் ஸ்டெயின்

நீலகண்ட சாஸ்திரியின் மேற்குறித்த வகையான கருத்தாக்கத்தை பேர்ட்டன் ஸ்டெயின் 1975ம் ஆண்டில்

எழுதிய கட்டுரையொன்றில் கடுமையாக விமர்சித்தார். அது வரை இக்கருத்தாக்கத்தில் இருக்கும் வெளிப்படையான முரண்பாடு தென்னிந்திய வரலாற்றாசிரியர்களின் கவனத்திற்கு வரவில்லை. ஸ்டெயின் சாஸ்திரியாரில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு கருத்தாக்கத்தை கூறினார். கூறாக்கநிலை அரசு (Segmentary State) என்பதே அவர் முன்வைத்த கருத்தாக்கம்.

சோழர்காலத்து விவசாய முறைமை தனித்துவமானது. ஆட்சி அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டிருந்த அக்காரணத்தினால் உள்ளூர் நிறுவனங்களின் பங்கேற்பு இருந்தது. இவ்வியல்புகள் யாவற்றையும் கூறாக்கநிலை அரசு என்ற கருத்தாக்கம் நன்கு விளக்கக்கூடியது என்று ஸ்டெயின் கருதினார். 1980ம் ஆண்டில் அவர் எழுதிய Peasant State and Society in medieval South India. (Oxford University Press) என்ற நூலில் இக் கருத்தைப் பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். ஒன்றொடொன்று தொடர்புபட்ட இருவேறு மாதிரிகளையும் அவர் முன்மொழிகிறார்.

1. பிரமிட் முறையிலான கூறாக்கநிலை அரசு (Pyramidally segmented state)
2. தெய்வீக அரசு (Sacral Kingship)

இன்று கிடைக்கும் சான்றுகளைக் கொண்டு மத்திய காலத்தில் தென்னிந்தியாவின் அரசு முறை எப்படி இருந்தது என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள இம் மாதிரிகள் உதவும் என்று ஸ்டெயின் கருதினார். கிழக்கு ஆபிரிக்காவின் அலூர் (Alur) என்ற சமூகம் பற்றி ஆராய்ந்த எட்தன் சவுத்தோல் (Aidan Southall) என்பவர் கூறாக்க நிலை அரசு என்ற விளக்கத்தைக் கூறியவர். அவரின் கருத்தாக்கத்தையே ஸ்டெயின் இரவல் பெற்றார்.

- I. உண்மையான அரசியல் இறைமை, சடங்கியல் இறைமை (ritual sovereignty) என்று இறைமையின் இருமைநிலை கூறாக்க நிலை அரசில் காணப்படும் (sovereignty is dual)
- II. அந்த அரசில் பல மையங்கள் (centres) இருக்கும். அவற்றுள் ஒரே ஒரு மையம் மட்டும் சடங்குநிலை இறைமையின் உறைவிடமாகவும் முதன்மை மையமாகவும் இருக்கும். அரசின் கீழ்வரும் பல பகுதிகள் அல்லது கூறுகள் (segments) மீது உள் அரசியல் இறைமை பிற மையங்களிடம் பரவி இருக்கும்.
- III. எல்லா மையங்களிலும் விசேட நிர்வாக அதிகாரிகளின் பணிக்குழு செயற்படும். முதன்மை மையத்திற்கு மட்டும் தான் இப்படியான அதிகாரிகள் குழு இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. அரசின் கீழ்வரும் கூறுகள் எல்லாவற்றிலும் நிர்வாக அதிகாரிகள் இருந்து செயற்படுவர்.
- IV. மையம் – சுற்றயல் பகுதி என ஒரு பகுதிக்குள் இருநிலைகள் உள்ளன. இவற்றுக்கிடையிலான உறவு பிரமிட் முறையிலானது. ஒரு தனி அலகுக்குள் அல்லது கூறுக்குள் இருப்பது போன்ற உறவுதான் அரசின் பிரதான மையத்திற்கும் ஏனைய மையங்களிற்கும் (பிரமிட் முறையில்) இருக்கும்.

தென்னிந்திய அரசு முறையின் கூறுகள் என ஸ்டெயின் குறிப்பிடும் பகுதிகள் நாடு என அழைக்கப்பட்டன. உடையார், அரசர், மும்முடி அல்லது மூவேந்தவேளர் என்னும் பட்டப் பெயர்களுடைய குறுநிலத்தலைவர்கள் நாடுகளை ஆட்சி

செய்தனர். கூறாக்கநிலை முறைமைகள் பற்றி விளக்கம் தரும் மாண்டிவியலாளர்கள் கூறாக்க அலகுகளிற்குள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தும் முரண் கொண்டும் இருக்கும் இரு சக்திகள் செயற்படும் எனக் கூறுவர். ஆபிரிக்காவின் இந்த அமைப்பு ஒருவகையில் இந்தியாவிற்குப் பொருத்தமில்லை. ஏனெனில் ஆபிரிக்காவில் ஒரு பகுதிக்குள் அல்லது கூறுக்குள் (segment) வெவ்வேறு இனக்குழுமங்கள், பண்பாட்டுக் குழுமங்கள் உள்ளடங்கி இருந்தன. இந்தியாவில் இந்த நிலை இருக்கவில்லை. இதை உணர்ந்த ஸ்டெயின் சோழர் அமைப்பின் 'நாடு' என்ற அலகு இவ்வாறான இனக்குழும, பண்பாட்டு வேறுபாடுகளைக் கொண்டதல்ல எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தென்னிந்தியாவின் நாடு என்ற அலகுக்குள் எழுந்த முரண்பாடுகள் ஆபிரிக்காவின் நிலையில் இருந்து வேறுபட்டனவாக இருந்தன. நாடு அலகுக்குள் எழுந்த முரண்பாடுகள் சில வருமாறு.

1. நாடு எல்லைக்குள் சில முதன்மை சாதிகள் இருந்தன. இந்த முதன்மைச் சாதிகளுக்கும் அச்சாதிகளின் தலையாடிகளுக்கும் (chiefs) இடையிலானவை.
2. உள்ளூர் நில உடமையாளர்களுக்கும் அவர்களுக்குக் கீழ் கட்டுப்பட்டிருந்தோருக்கும் இடையிலானவை.
3. விவசாயத் தொழில் சார்ந்தோருக்கும் விவசாயத் தொழில் அல்லாத தொழில்களில் ஈடுபட்டோருக்கும் இடையிலானவை.
4. ஒரு குறிப்பிட்ட நாடு எல்லைக்குள் நிலைபெற்றிருந்த சாதிகளுக்கும் புதிதாக வந்து குடியேறிய அந்நியருக்கும் இடையிலானவை.
5. சமயப் பிரிவுகள், பண்பாட்டுக் குழுக்கள் என்பனவற்றிற்கு இடையிலானவை.

இந்த முரண்பாடுகளில் பல இடங்கை, வலங்கைச் சாதிகளுக்கு இடையிலான முரண்பாடு என்ற பிரதான வடிவத்தைப் பெற்றது.

ஸ்டெயின் சோழர்களின் ஆட்சி முறையின் பிராந்திய ரீதியான ஒழுங்கு முறையை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்குகிறார்.

- I. மத்திய பகுதி
- II. இடையிட்ட பகுதி (Intermediate zone)
- III. எல்லைப் பிராந்தியம் (Peripheral zone)

என்பனவே இம் மூன்று பிரிவுகள். சோழ அரசின் இறைமை இவற்றுள் மத்திய பகுதியிலேயே வலிமையுடன் இருந்தது. இந்த மத்திய பகுதி அடர்ந்த சனத்தொகை கொண்ட காவேரீப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியாகும். இதற்கு அப்பால் கொங்கு மண்டலம், கங்கவாடி என்பன போன்ற தூர இடங்களை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல அரசின் இறைமை வலிமையற்றதாக இருந்தது. மத்தியில் இருந்து விலகி நின்ற இப்பகுதிகள் மீது சடங்கியல் மேலாண்மை (Ritual hegemony) தான் இருந்தது. மத்திய பகுதியைச் சாராத சுற்றயல் பகுதிகள் என்ற பருநிலை பிராந்தியத்தில் (macro region) ஆட்சிபுரிந்த தலையாடிகள் (Chieftains) மீது சோழ அரசர்கள் தம் மேலாண்மையை நிலைநாட்ட வேறு பல உபாயங்களைக் கையாண்டனர். கங்கைக் கரையிலிருந்து வந்தோர் என்ற புனைவு, அரசினால் ஆதரிக்கப்பட்ட சிவ வழிபாடு மூலம் நாட்டார் தெய்வங்களைச் சைவத்துடன் இணைத்தல், பிராமணிய நிறுவன வலையமைப்புக்களை உருவாக்குதல்,

இந்நிறுவனங்களுடாக பெரும் யாகங்களையும் சடங்குகளையும் நிகழ்த்துதல், அரச குடும்பத்தவர்களும் உள்ளூர் மட்டத்தில் அதிகாரமிக்க தலைமக்களும் (உடையார், அரசர் முதலியோர்) இச் சடங்குகளில் பங்கு கொள்ளுதல், செப்புப் பட்டயங்களிலும் கற்சாசனங்களிலும் செய்திகளைப் பொறித்து வைத்துப் பிரசாரம் செய்தல் ஆகியன இந்த உபாயங்களில் அடங்குபவை.

கூறாக்கநிலை அரசு என்ற கருத்தாக்கம் பணித்துறை ஆட்சி (Bureaucracy) ஒன்றின் தேவையை உள்ளடக்கவில்லை. அதேபோல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிலையான இராணுவம் என்ற தேவையும் இல்லை. உள்ளூர் விவகாரங்களை உள்ளூர் நிறுவன அமைப்புக்கள் ஆட்களைத் திரட்டிப் படைகளை அனுப்பி வைத்தன. ஆகவே பணித்துறை ஆட்சி அலுவலர்கள் இருந்திருப்பார்களேயானால் அவர்கள் எழுத்துக் கணக்கு வேலைகளைச் செய்பவர்களாகவே இருந்திருப்பார் அல்லது உள்ளூர் தலையாடிகளே சுதந்திரமாகத் தங்கள் பகுதி நிர்வாகத்தைச் செய்துவந்தனர். உள்ளூரில் இருந்து வரிகளை வசூலித்து மத்திய அரசுக்கு அனுப்பும் வழக்கமும் சோழர் ஆட்சி முறையில் இருக்கவில்லை என்றும் ஸ்டெயின் கூறுகிறார்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி மத்தியப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி முறை சோழர் காலத்தில் இருந்ததாகக் கூறினார். கூறாக்க நிலை அரசு என்னும் ஸ்டெயின் கருத்தாக்கம் சாஸ்திரியின் கருத்துக்குநேர் எதிரானது. சில அம்சங்களில் ஸ்டெயின் கருத்தாக்கம் சாஸ்திரியின் கருத்தாக்கத்தை விட உயர்ந்தது. ஏனெனில் சோழர் காலத்தில் நிலவிய பலம்மிக்க உள்ளூர் ஆட்சி அமைப்புக்கள் பற்றிய புரிதலுக்கு ஸ்டெயின் உதவுகிறார். இருந்த போதும் ஸ்டெயின் வெளிப்படையான உண்மைகள் சிலவற்றைக் கவனிக்கவில்லை. மத்திய பகுதி, இடைப்பட்ட பகுதி, சுற்றயல் பிராந்தியம் என்ற மூன்று பிரதேசவாரியான பகுப்பு சோழப் பேரரசின் ஆட்சி அதிகார விரிவின் இயல்பைப் புரிந்துகொள்ள ஏற்றதொரு மாதிரியே. சோழ அரசர்களின் இறைமை மத்திய பகுதிகளுக்கு அப்பால் வலிமையுடன் செயற்படவில்லை என்பதை ஸ்பென்சர் மற்றும் கோல் (Spencer and Hall) ஆய்வு உணர்த்தியுள்ளது. 11ம் நூற்றாண்டின் சாசனங்கள் சோழர் ஆட்சிப் பரப்பில் எங்கெங்கு கிடைத்தன. அவற்றின் பரவல் எப்படி இருந்தது என்பதை மேற்குறித்த இரு ஆய்வாளர்களும் பகுப்பாய்ந்து கூறியுள்ளனர். சாசனங்களின் பரவல் பற்றிய தரவுகள் ஸ்டெயின் குறிக்கும் இடைப்பட்ட வலயம் பற்றிய தெளிவின்மையை உருவாக்குகிறது. தொண்டமண்டலத்தில் ஏராளமான சாசனங்கள் கிடைப்பதால் அப்பிரதேசத்தை மத்தியுடன் சேர்ந்த பகுதியாகக் கருத வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

## கத்தலின கோ.

நாகரிகங்கள் வளர்ச்சியுற்ற வரலாறு பற்றி றிபைரோ (D.Ribeiro) என்பவர் மூன்று படிநிலைகளை எடுத்துக் கூறினார். அவர் கருத்தின்படி

- I. முந்துநிலை அரசு (Early state)
- II. தொன்மை அரசு (Archaic state)
- III. நவீன காலத்து கைத்தொழில் சமூகத்தின் தேசிய அரசு (Modern Industrial Nation State)

என்ற மூன்று நிலைகளில் அரசின் வளர்ச்சியைப் பார்க்க முடியும். இவை நாகரிகங்களின் சமூகப் பண்பாட்டு படிமலர்ச்சியுடன் இணைந்த படிநிலைகளாகும். மார்க்ஸ்



குறிப்பிட்ட ஆசிய உற்பத்தி முறைமை (Asiatic mode of production) என்னும் சமூக அமைப்பு முறை நிலைபெறாத குறிப்பிடும் தொன்மை அரசு என்னும் கருத்துடன் பொருந்துவதாக கத்திலின் கோ தெரிவிக்கிறார். தொன்மை அரசின் பொது இயல்புகளை கத்திலின் கோ பின்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்துகிறார்.

- I. விவசாய உற்பத்தி முறை நன்கு வளர்ச்சியுற்று இருக்கும்.
  - II. சமுதாய முறையில் பல பயிர்களை பயிரிடும் முறையை மக்கள் தெரிந்திருக்கிறார்கள்.
  - III. பெரிய நீர்ப்பாசன முறைகள் விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன.
  - IV. உற்பத்தியில் உலோகக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.
  - V. எழுத்து மொழியின் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம். கணிதம், வானியல், காலக் கணிப்பு முறைகள் என்பன விருத்தியுற்றுள்ளது. உற்பத்தியில் ஈடுபடும் உழவுகள் (peasants) கைவினைஞர் (craftsman) ஆகியோருக்கும் நில உடமையாளர்களுக்குமிடையிலான குறிப்பிட்ட வகை உற்பத்தி உறவுகள் உருவாக்கம் பெற்றிருத்தல்.
- ஆகியன தொன்மை அரசுகளின் அடிப்படை இயல்புகள் என அவர் தெரிவிக்கின்றார். இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட சமூக உறவுகள் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்ட அடிமை முறை (general slavery) என்பதாகக் கொள்ளப்படக் கூடியது என்றார். தொன்மை அரசின் பணிகள் சிக்கலானதும் விரிந்ததுமான ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. எழுத்து மொழியின் வளர்ச்சி, கணிதம், போக்குவரத்து முறைகளின் முன்னேற்றம் என்பன ஆட்சி முறையின் விருத்திக்கு உதவின.

### முந்துநிலை அரசு

J. M. கிளாசன் மற்றும் பீட்டர் ஸ்கல்நிக் பதிப்பித்த The Early state (1976) என்ற நூலில் முந்துநிலை அரசு என்னும் கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கருத்து சோழர் அரசை விளக்குவதற்குப் பொருத்தமுடையதா என்பதை அடுத்து நோக்குவோம். முந்துநிலை அரசின் அமைப்பியல் இயல்புகள் பற்றி கிளாசன் மற்றும் பீட்டர் ஒரு பெரிய பட்டியலைத் தந்திருக்கிறார்கள். 21 முந்துநிலை அரசுகள் பற்றிய விடய ஆய்வின் பெறுபேறாக இந்த இயல்புகளை இவர்கள் வரையறை செய்திருக்கிறார்கள். முந்துநிலை அரசு மத்தியப் படுத்தப்பட்ட சமூக அரசியல் கட்டமைப்பைக் கொண்டது. அதன் நோக்கம் அடுக்கமைப்புடைய சமூகமொன்றின் சமூக உறவுகளை ஒழுங்கமைப்பதுதான். அடுக்கமைப்புச் சமூகத்தில் அடிப்படையில் இரு பிரிவுகள் உள்ளன. ஒன்று ஆளுவோர் மற்றது ஆளப்படுவோர். அரசியல் ரீதியில் மேலாண்மையை உடைய பிரிவு முன்னது. அதற்கு மானிய முறையிலான கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றும் பிரிவாக ஆளப்படுவோர் இருப்பார். இந்த ஒழுங்கமைப்பை நியாயப்படுத்தும் பொதுக் கருத்தியல் ஒன்று இருக்கும். பரஸ்பர பரிமாற்றம் (reciprocity) இக் கருத்தியலின் ஆதாரமான கருத்தாகும்.

முந்துநிலை அரசின் பிரதான இயல்புகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. விவசாயமே முதன்மையான உற்பத்தி நடவடிக்கை.
2. சந்தையும் வர்த்தகமும் விவசாயத்திற்குத் துணையான அம்சங்களாக உள்ளன.
3. தொழில் பிரிவும் தொழில்களில் சிறப்புத் தேர்ச்சி உள்ளது.
4. வளங்களின் பங்கீட்டில் சமத்துவமின்மை உள்ளது.

5. ஆளும் குழுவினரான உயர்வகுப்பினருக்கு கீழ் நிலையில் உள்ளோர் சேவைகளையும் பொருட்களையும் கப்பமாக (திறையாக) வழங்குவார். அதுவே அவர்களின் பிரதான வருவாயாக இருக்கும்.
6. அரசன் இயற்கையிகந்த தெய்வீக சக்திகளுடன் தொடர்புடையவன். அவனது பரம்பரை தெய்வீக தொடர்புடையது என்ற ஐதீகம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும்.
7. அரசன் மக்களைக் காக்கின்றான். அவர்களுக்கு வேண்டிய நலவசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றான். மக்கள் அரசனிற்கு வரிகளையும் திறைகளையும் கொடுக்கின்றனர்.
8. அரசின் கருத்தியலுக்கு புரோகிதர்களின் ஆதரவு இருக்கும்.
9. அரசுப் பணியாளர்கள் பலர் இருப்பார். பணிகள் பிளவுபட்டு இல்லாமல் ஒரு பணியாளரே பல பணிகளை ஆற்றுவவராக இருப்பார்.
10. அரசாங்க செயற்பாடுகள் மத்தியப்படுத்தப்பட்டதாய் இருக்கும். அரசன் தெய்வீக அம்சம் உடையவன். அவனால் நாட்டில் வளம் சுரக்கும் என்பன போன்ற கருத்துக்கள் வளர்க்கப்படும்.
11. ஆளும் குழுவும், அரசனும் மக்களிடம் இருந்து விலகி தனித்து தம் வாழ்க்கையை நடத்துவார். பண்டைக்கால வழக்கங்கள் மாற்றமுற்று யாவும் முந்துநிலை அரசின் தேவைக்கேற்றவாறு நிறுவன வடிவம் பெறும்.
12. சமூகத்தில் உருவாகி வரும் வர்க்க வேறுபாடுகளையும் முரண்பாடுகளையும் ஒழுங்கமைக்கும் முறையில் அரசின் செயற்பாடுகள் வடிவமைக்கப்படும்.

முந்துநிலை அரசினை மூன்று கட்டங்களாக வகுத்துக் கூறுவர். அவையாவன 1. வளர்ச்சியுறாத ஆரம்பநிலை, 2. வகை மாதிரியானது, 3. நிலைமாற்ற காலத்தது (transitional)

இவ்வாறான பிரிப்புக்கு சில அளவுகோல்களைத் துணையாகக் கொள்கின்றனர். i) வர்த்தகமும் சந்தைகளும் எந்தளவு விருத்தியுற்றுள்ளன. ii) நிலத்தில் தனியரிமையும் உடமையும் தோன்றியுள்ளதா. iii) அரசுப் பணியாளர்களுக்கு அவர்களின் பணிக்கான வேதனம் எப்படி வழங்கப்படுகிறது. iv) நீதி முறையின் விருத்தி எப்படி உள்ளது. v) வரி அறவீடு முறை எப்படி உள்ளது என்பன இந்த அளவுகோல்களில் முக்கியமானவை.

இவற்றுள் வளர்ச்சியுறாத ஆரம்பநிலை, வகை மாதிரியானது என்ற இரு வகைகளும் ஆசிய உற்பத்தி முறை என்பதோடு பொருத்தம் உடையனவாய் இருக்கின்றன. ஏனெனில் இவ்வகை முந்துநிலை அரசுகளில் நிலம் பொதுச் சொத்தாக இருத்தல், அரசனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே பரஸ்பர பரிமாற்றம் (Reciprocity) என்னும் பழைய உறவு முறை தொடருதல், வரி அறவீடு அத்தகைய உறவின் அடிப்படையில் இருத்தல் ஆகிய பொதுப் பண்புகள் இருக்கும். ஆசிய உற்பத்தி முறைக்கும் இவ் வகைகளிற்கும் இவை பொதுவான அம்சங்களாகும்.

ஆசிய உற்பத்தி முறைக்கும் முந்துநிலை அரசு என்ற கருத்துக்கும் இடையில் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இவையிரண்டினுள்ளும் முந்துநிலை அரசு என்னும் கருத்து திட்டவட்டமான வரையறைகளைக் கொண்டது. ஆசிய உற்பத்தி முறை என்ற கருத்து அவ்விதம் திட்டவட்டமாக

(தொடர்ச்சி 29 ஆம் பக்கம்)

# தொழேரவன் கதை

## தேவாருடன்

புள்ளென்ற வெண்பனி பார்வைக்கெட்டிய தூரம்வரை கொட்டிக் கிடந்தது. மரங்களும் பனி போர்த்திருந்தன. நீண்ட நெடுந்தாள் சாலைகளில் வெள்ளி மாலையின் கனதியோடு வாகனங்கள் சீறிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒலி பின்னே எழுந்து கொண்டிருந்தது. துண்டாக்கி தனிமைப் படுத்தப்பட்டது போல் சலனமும் சத்தமும் அற்றுக் கிடந்த முன்புற வெளியில் ஜோர்ஜி றெஸ்ரோறன்ரில் இருந்தபடி நான் பார்வை பதித்திருந்தேன்.

வெளியின் அசரங்களில் பரந்து கொண்டிருந்த என் பார்வையில் திடீரென சின்னதாய் ஓர் அசைவு. நான் பார்வையைக் கூர்ப்பித்தேன். பிரதான சாலையைத் தொட்ட சிறிய தொழிற்சாலை வீதியில் தாவோவின் சின்ன உருவம் வந்து கொண்டிருந்தது.

நான் வேலைசெய்யும் அதே தொழிற்சாலையில்தான் தாவோவும் வேலை செய்கிறான். ஒன்றாக வேலை செய்த அவனை கடந்த மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் அதே தொழிற்சாலையின் வேறு பகுதிக்கு மாற்றிவிட்டிருந்தார்கள். எனினும் எனக்கு வேலை முடிந்த போதிலேயே அவனுக்கும் முடிந்திருக்க வேண்டும். இருந்தும் நான் முதலாவது போத்தில் பியர் அருந்தி முடிகிற நேரத்தில்தான் தாவோ அங்கிருந்து வருகிறான். நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. கடந்த சில மாதங்களாக தாவோ அவ்வாறே செய்து கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும்.

தாவோ அங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்து ஒரு வருஷமாவது இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அண்மையில்தான் வேலை நிரந்தரமாக்கப்பட்டிருந்தது. தொழிற்சாலை வேலைகளை தாவோ நன்கு செய்யக்கூடியவனாகவிருந்தும் பணி நிரந்தரமாக்கலின் மூன்று மாதத் தவணை முடிந்த பிறகு கூட நிர்வாகம் அவனுக்கு வேலை நிரந்தரம் கொடுக்கவில்லை. அடுத்த மூன்று மாத தவணை முடிந்தபோதுகூட நிர்வாகம் கணக்கியடிக்கவே செய்தது. அந்தத் தவணையிலாவது தனக்கு வேலை நிரந்தரம் கிடைத்து விடுமென்று தாவோ பிடிவாதமாக நம்பிக் கொண்டிருந்தான். அதனாலேயே அளவுக்கு அதிகமாக வேலை செய்தான். ஒன்பது மணிநேரத்தில் ஒரு நிமிடத்தைக்கூட தொழிற்சாலையில் விரயமாக்கியதில்லை. இரண்டு ஆள் வேலையை அவன் ஒருவனே செய்தான். இவையெல்லாம் அவனில் ஒரு பற்றையும் இரக்கத்தையும் என்னிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தன.

வேலைக்குச் வந்து சேர்ந்த முதல் நாளிலேயே அவன் என் கவனத்தில் விழுந்தவன்.

அந்த நாள் இன்னும் எனக்கு ஞாபகமாயிருந்தது.

தாவோ சீனாவின் கிராமப் புறமொன்றிலிருந்து வந்திருப்பான் போல் தோன்றினான். மற்ற சீனக் குடியேறிகளைப் போலக்கூட அவனுக்கு ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாதிருந்தது. இருந்தும் எல்லோருடனும் சளசளவென அவன்தான் அதிகமாகப் பேசித் திரிந்தான். சனிக்கிழமைகளில் புதிய குடியேறிகளுக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த ஆங்கிலப் பாட வகுப்புகளுக்குப் போக அப்போதுதான் ஆரம்பித்திருந்தானாம். இத்தனைக்கு அவன் கனடா வந்து இரண்டாண்டுகள் முடியப்போகின்றன என்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

முதல்நாள் அவனை பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் அரைக்கும் இயந்திரத்தில் வேலை செய்ய விட்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் பாரம் தூக்கியேற்றும் இயந்திரத்தைக் கண்டுவிட்டு அதையே சுற்றி சுற்றி வந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்துவிட்டான் தாவோ. சுப்பர்வைசர் பலமுறை வந்து அவனைக் கத்தியழைத்து வேலைசெய்விக்க வேண்டியிருந்தது. அவன் தொடர்ந்தும் அவ்வாறேதான் செய்துகொண்டிருந்தான் இரகசியமாக.

மறுநாள் அவன் கண்காணிப்பாளரைக் கேட்டனாம், தனக்குக் காட்டித் தந்தால் தன்னால் பாரம் தூக்கியேற்றும் இயந்திரத்தை இயக்க முடியுமென்று. அவன் சீனாவில் உழவு இயந்திரம் ஒட்டியிருக்கிறானாம்.

அவனது அப்பாவித்தனத்தில் வழக்கமாக சிடு முகத்தோடு இருக்கும் சுப்பர்வைசர் சிரித்துவிட்டு, 'நல்லது, எதற்கும் இந்த கையினால் பாரமிழுக்கும் பம் ட்றக்கை சில நாட்களுக்கு உபயோகித்துக் கொண்டிரு. இது அந்த போர்க் லிட்டன் சின்ன வடிவம்தான். இரண்டுமே பின் சக்கரங்களில் செலுத்து திசையைத் தீர்மானிக்கின்றவை. நீ இதில் நன்றாகத் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு போர்க் லிட்டை இயக்கத் தருகிறேன்' என்று கூறியிருக்கிறார். அதிலிருந்து அரைவை இயந்திரத்துக்கு அருகாக கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் றாத்தல் நிறையுடைய பெரிய பெட்டிகளையெல்லாம் இழுத்துச் செல்ல வேண்டிய தருணங்களில் கைப்பாரமிழுப்பியான பம் ட்றக்கை உபயோகித்தே தன் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டிருந்தான் தாவோ.

அதிலிருந்துதான் அதிகரித்தது அவன் மீதான அன்பும், அனுதாபமும்.

நான் தன்னில் மிக்க அனுதாபம் கொண்டிருந்தது தாவோவுக்கும் தெரிந்திருந்தது. தன் முதுகுக்குப் பின்னால்

மற்றவர்கள் கேலிசெய்து சிரித்துப் பேசுவதை அறியாமல் இருந்திருக்க முடியாது. அதனால் எவரையும்விட என்னோடு மிக ஒட்டுதலாக இருந்தான். வேலை முடிய கூடக் கொண்டு வெளியே வருவது, பஸ்ஸெடுக்க நடப்பது எல்லாம் என்னோடு ஒன்றாகத்தான் செய்தான். இதே சிற்றுண்டிச் சாலையில் எத்தனையோ நாட்கள் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து பியர், சிலவேளை கோப்பி குடித்திருக்கிறோம். குடும்ப விஷயங்களைக் கூட என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறான் அவன்.



இந்தளவு அந்நி யோன்னியத்தில் ஒருநாள் தனது வீட்டுக்கும் கூட்டிப்போனான். மறுக்காமல் கூடிச்சென்றேன். ஒரே பஸ்பாதையில் அவனது வீடு இருந்ததால் எனக்கு மறுக்க சுலபமான காரணம் கிடைக்கவில்லை என்பதோடு, அவன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்ட முறையும் என்னிடத்தில் மறுப்பதற்கான மனநிலையை அழித்திருந்தது.

பேஸ்மன்ற் வீடு. சின்னதுதான் என்றாலும் அவ்வளவு வசதியோடு அழகாக இருந்தது. மனைவி தேநீர் தந்து உபசரித்தாள். தனக்கு ஒரேயொரு மகள் என்றிருந்தான் தாவோ. அந்நேரம் வெளியே போயிருப்பாள் போலும். காணக்கிடைக்கவில்லை. அழகான மனைவி. ஒரு வாரிக. அவளும் அழகாகத்தான் இருப்பாள். இந்த இல்லறத்துக்காக தாவோ எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் தகுமென்று அப்போது நான் நினைத்திருந்தேன்.

தாவோ சிறிது நேரத்தில் வெளியே சென்று பியர் வாங்கி வந்தான். வீட்டிலேயே வைத்துக் குடித்தோம். சில தமிழ்ச் சனங்களின் வீடுகளில் போலன்றி முகம் சுளிக்காமல் தாவோவின் மனைவி முட்டை வறுவலெல்லாம் போட்டுத் தந்து அனுசரணையாக இருந்தாள்.

அன்று நான் வீடு திரும்பியபோதில் அந்தச் சீனத்தியின் கிலுக்கிட்டி நடையும், ஏனைய சீனப் பெண்களுக்குப் போலன்றியிருந்த அவளது தனங்களின் துள்ளலும்தான் என் மனக்கண்ணில் படிந்திருந்தன.

அவனது குதூகலமான மனநிலை, கலகலப்பான போக்குகளெல்லாம் சில வாரங்களில் திடீரென மாறத் தொடங்கிவிட்டன. நான் ஏனென்று கேட்கவில்லை. வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படிதானே! ஆனால் தாவோ ஒருநாள் தானாகவே சொன்னான். தனது மனைவி ஊருக்குப் போய்விட்டதாக. 'சீனாவுக்கா' என்று கேட்டேன். ஆமென்று பதிலளித்தான். எப்போது திரும்பி வருவான் என்று நான் கேட்டதற்கு என்னை ஒருமுறை நிமிர்ந்து நிர்ச்சலனமாய்ப் பார்த்துவிட்டு, 'ஐந்தாறு மாதங்களில் வந்து விடுவான்' என்றான். அதை ஓர் உள்ளார்ந்த கோபத்தோடு அவன் சொன்னது போலிருந்தது எனக்கு.

'அவ்வளவு காலமாகுமா?' என நான் கேட்க, 'எப்போதாவது வரட்டும், அது பற்றி எனக்கு கவலையில்லை' என்றுவிட்டு, பள்ளி செல்லும் தனது ஒரே மகளை பாதுகாப்பாயிருந்து வளர்த்தெடுப்பதுதான் தான் தினசரி வேலைக்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்கும் நிலையில் சிரமமாயிருக்கப் போகிறது எனவும் தொடர்ந்து தன்பாட்டில் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மேல் வந்த கிழமைகளில் அவனது மனநிலை இன்னும் மாறுதலடைந்து போனது. யாரோடும் பேசாதவனானான் தாவோ. அதைக் கண்டிருந்தாலும் அக்கறையெடுத்து விசாரிக்க நேரம் வாய்க்கவில்லை எனக்கு. பின் அவனும் பணி நிரந்தரமாக்கப்பட்டதோடு வேறு பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டான். தொடர்பு குறைந்து போனது. எப்போதாவதுதான் காணமுடிந்தது. காணுகிறபோதும் நின்று பேச நேரம் கிடைப்பதில்லை.

அன்று கண்ணெதிரே அவன் வந்துகொண்டிருந்த நிலையில் அவன்பற்றி நிறைய யோசிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது எனக்கு. அவன் எங்கேயோ நொறுங்கிப் போயிருக்கிறான்! எங்கே? எனக்குள் கேள்வி விழுந்தது. இதற்கான பதிலை நான் அவனது நடத்தைகளிலிருந்துதான் கண்டுகொண்டாக வேண்டி யிருந்தது. ஆனால் அந்த முயற்சிகளையெல்லாம் அவசியமற்றவை ஆக்கிக்கொண்டு தாவோவே றெஸ்ரோறன்ருக்கு வந்துவிட்டான்.

என்னை அங்கு எதிர்பாராதவன் ஒரு வெங்கிணாந்திச் சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு எனது மேசைக்கு வந்தான். "என்ன குடிக்கப் போகிறாய், தாவோ?" என்று நான் கேட்டேன். "வழக்கம்போல கோப்பியா?"

"இல்லை. பியர்தான் குடிக்கப் போகிறேன். கொஞ்சம் குடிக்காவிட்டால் நித்திரை வராது" என்று கூறிய தாவோ, எனக்கு எதிரே நாற்காலியில் பாய்க்கை வைத்துவிட்டுப் போய் பியர் வாங்கிக் கொண்டு வந்து அமர்ந்தான்.

வீட்டிலிருந்து குளித்து வெளிக்கிட்டு வருவதுபோல் பளீரென்று இருந்தான் தாவோ. இதற்காகத்தான் இவ்வளவு



நேரத்தை வேலைத்தளத்தில் செலவழிக்கிறானா என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. வீடு செல்கிறவன் இவ்வளவு தூரம் கை கால் கழுவி, முகம் கழுவி, தலைவாரி வரவேண்டிய அவசியமென்ன? ஒருவேளை அவன் வீட்டுக்குப் போகவில்லையோ? கடந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களாக அவன் இவ்வாறு செய்கிறானெனில், இத்தனை காலமும் வீடு போகாமலா இருக்கிறான்? ஏன்? வீட்டுக்குப் போகாவிட்டால் எங்கே தங்குவான்? ஒருவேளை வேறு பெண் எவளுடனாவது தொடர்பு கொண்டு இருக்கிறானா? மகள் தனியாக இருப்பாளே என்று அவன் அன்றொரு நாள் சொன்ன கரிசனையான பேச்சு இன்று என்ன ஆனது?

நான் என்னுள் வினைந்த கேள்விகளால் மேலும் மேலும் ஆச்சரியமாகிக்கொண்டிருந்தேன்.

பாதி பியர் குடித்தவளவில் தாவோவுக்கு பேச்சு மூட்டம் வந்துவிட்டது. சளசளவெனப் பேசினான். பல விஷயங்களை அவனிடம் கேட்டறியவிருந்த எனக்கு வாயே மூடிக்கொண்டது போல் ஆயிற்று. ஆனாலும் அவன் வாயிலிருந்தே என் கேள்விகளுக்கான விடைகளின் கூறுகள் வெளிவருவதுபோல் தோன்ற இடையறுக்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

ஒருபோது தாவோ சொன்னான்: “எங்களுளிலே ஒரு கதை இருக்கிறது. சிவா. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அங்கே இருந்த ஒரு ஞானி சொன்ன கதை இதுதான். எனக்கு இதை என் அம்மா சொன்னாள். தான் காணாத உலகையெல்லாம் கண்டுவர ஒரு மனிதன் தன் மனத்தை வெளியே அனுப்புகிறான். ஆனால் சலனப்பட்டு விடும் அந்த மனமோ தறிகெட்டு அலைகிறது. செல்லக்கூடாத இடமெல்லாம் சென்று, பார்க்கக் கூடாததெல்லாம் பார்த்து, நடக்கக்கூடாத விதமெல்லாம் நடக்கிறது அது. அதை அறிந்த அந்த மனிதன் கவலையில் செத்துப் போகிறான். மனம் திரும்பி வந்தபோது மனிதன் இறந்து போய்க்கிடக்கிறான். பிறகுதான் தன் நடத்தைபின் பிழை அந்த மனத்துக்குத் தெரிகிறது. உடலற்ற அந்த மனம் பின்னால் ஒரு ஞானமாகக் காற்றில் ஏறிச் சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகிறது. இன்றும் அந்த மனம் அலைந்து கொண்டே இருக்கிறதாக என் ஊரிலே நம்புகிறார்கள்.”

நான் அவனது தேர்ச்சியுற்ற ஆங்கிலத்தைப் பின்தொடர முடியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். உச்சரிப்பு விளங்காத வார்த்தைகளை விஷயத் தொடர்ச்சியிலிருந்தே கண்டடைய வேண்டி இருந்தது. அப்போது, “என் மனம் மட்டும் சலனம் அடையாது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்? விழிப்பில்போல் நித்திரையிலும்கூட ஒரு சலனம் வந்துவிடக்கூடாது. அதற்குப் பயந்தே ஓடித்திரிகிறேன், சிவா. அலைச்சலோ அலைச்சல், அப்படியொரு அலைச்சல்” என்று ஒரு பெருமூச்சோடு முடித்தான் தாவோ.

தாவோ இதை ஏன் சொன்னான் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. இனிமேலும் பேசாமல் இருந்துவிட முடியாதென்று அவனிடமே விளக்கம் கேட்டேன். “நீ சொல்வது சரிதான், தாவோ. ஆனால் இதை எதற்காக இப்போது என்னிடம் கூறினாய்?”

அதற்கு ஒரு போத்தல் பியர் முடிந்தளவில் மிழற்றும் நிலையிலிருந்த அவன், எனக்கு எப்படிச் சொன்னாலும் அது புரியாதென்றும், நானே அதுபோல ஓர் அனுபவத்தை அடைந்தால்தான் புரிவேன் என்றும் கூறி அந்த விஷயத்தை அத்தோடு முடித்துக் கொண்டான்.

மேலே எங்களிருவருக்காகவும் நானே ஒவ்வொரு போத்தல் பியர் வாங்கிவந்தேன். தாவோவின் பேச்சுகாரத்தில் நேரம் நகர்ந்தது. பியர் முடிய நாங்கள் புறப்பட்டோம்.

அதிகநேரம் காத்திருக்கத் தேவையற்று பஸ்வந்தது. போய்க்கொண்டிருந்தபோது தனது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்றான் தாவோ. நான் மறுத்தும் விடவில்லை. வற்புறுத்தி அழைத்தான்.

வீடு சென்றபோது அழைப்பு மணியின் அழுத்தத்தில் ஒரு பெண் வந்து கதவைத்திறந்தாள். அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் நான் திகைத்துப் போனேன். எவள்கூட இல்லை, எப்போது வருவாளோ, வருவாளோ மாட்டாளோ என்று எனக்குச் சொல்லியிருந்தானோ, அந்த அவனது மனைவியே வீட்டில் இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

தாவோ நான் திகைப்பதைப் பார்த்துவிட்டு “இது என் மகள்” என்றான்.

நான் அதிர்ந்து போனேன். ஒருவரின் இரு பிரதிமுகள்! ஒரே முகம், ஒரே உயரம், ஒரே நிறம், ஒரே மொத்தம், ஒரே சிரிப்பு, சுருள் விசைக் கம்பிகளில் நின்றிருப்பதுபோல ஒரே துள்ளல், ஒரே நெளிவு!

உள்ளே சென்று அமர்ந்த பிறகு கவனித்தேன், அவளது நடையும் தாயினது போன்றதாகவே இருந்தது. அதே கிலுக்கிட்டி நடை! அப்போது அவள் மார்புகள் குலுங்கிய விதமும் என் மனத்துள் ஆழக்கிடந்த அந்த இன்னொரு பிரதிமையின் நினைவையே மேலே இழுத்துவருவதாயிருந்தது.

சிறிதுநேரத்தில் நான் புறப்படப் போவதாகச் சொல்ல, தாவோவும் எழுந்தான். வாசல் கதவுவரை வந்தான். நான் சொல்லிக் கொண்டு நடக்க, வாசலிலே அந்த குளிருக்குள் நின்றபடி என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ்ஸுக்கு நடந்து கொண்டிருந்தபோது நான் குழம்பியிருந்தேன்.

தாவோவின் நடத்தைகள், முகபாவங்களெல்லாம் பெரிதும் மாறுபட்டிருந்ததாக எனக்குத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. சொந்த வீட்டில் அந்நியன் போலவே அவன் அன்று நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தோள் பையும் எடுக்கப்படத் தயாராகப்போல் அவனருகிலேயே இருந்து கொண்டிருந்தது. நான் சொல்லிக் கொண்டு எழும்ப, தானும் கூடவரத் தயாரானவன்போல் அவசரமாகி பின் சட்டெனத் தன்னை அடக்கியிருந்தானே தாவோ, அது ஏன்? அவன் சொன்ன அலையும் மனத்தின் கதையினுடைய உள்ளார்த்தம் என்ன? அவனது அச்சமும், அதனாலான அலைச்சலும் எதிலிருந்து பிறந்தன?

எல்லாம் யோசிக்க கொஞ்சம் புரிவதுபோல இருந்தது.

அன்று வீட்டிலே ஹோலுக்குள் இருந்தபோது தாவோவின் மகள்பற்றி என் மனைவியிடம் கூறினேன். ஏற்கனவே தாவோபற்றி நான் அவளுக்குக் கூறியிருக்கிறேன். மகள் நடந்து வந்தபோது அந்தத் துள்ளலும் தாயினது போல இருந்ததா என்று கேட்டுச் சிரித்தாள் அவள். “பகிடி விடாதை, சீரியலாய்த்தான் சொல்லுறன்” என்று நான் சினக்க, சிரத்தை காட்டினாள்.

நான் சொன்னேன்: “தாவோவின் ரை மனிசி சீனாவுக்குப் போகேல்லை. இஞ்சைதான் எங்கேயோ இருக்கிறாள். அவைக்குள்ளை ஏதோ பிரச்சினை இருக்கு.”

என்ன பிரச்சினை என்று வனிதா கேட்டதற்கு, “படுக்கைப் பிரச்சினைதான்” என்றேன்.

“சும்மா விசர்க்கதை கதையாதையுங்கோப்பா” என சள்ளென விழுந்தாள் அவள்.

“விசர்க்கதையில்லை, செல்லம். விஷயமான கதை. தாவோ சொன்ன கதைக்கு வேறு அர்த்தமிருக்க ஏலாது. தாவோவும் இப்ப விட்டலை தங்குறேல்லையெண்டதுதான் அடுத்த விஷயம்.”

சிறிதுநேரம் எதையோ யோசித்துக்கொண்டிருந்த வனிதா, “உங்கட நண்பருக்கு இங்கிலீஷ் பேச நல்லாய் வராதெண்டு சொன்னியள். அப்படியிருக்கேக்க இந்தக் கதையைத்தான் அவர் சொன்னாரெண்டு எப்பிடி அவ்வளவு நிச்சயமாய்ச் சொல்ல உங்களால முடியுது?” என்று கேட்டாள்.

மிச்சம் மீதியிருந்த என் போதையும் உடனே இறங்கியது. தாவோ சொன்னதிலும், நடந்து கொண்டதிலுமிருந்து ஒரு கதையை நான் புனைந்து கொண்டேனோ? அல்லது தாவோ இந்தக் கதையைத்தான் சொன்னானா?

மனைவியினதும் அந்தத் தோற்றவொருமையில் அவன் மனச்சிதைவு அடைதல் ஏன் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது? அந்தச் சிதைவில் விளைந்தது அவனது மனைவியின் பிரிவெனில், அதே சிதைவின் ஒரு முகம்தான் அவனை வீட்டிலும் தங்கச்செய்யாமல் விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கொள்வதில் என்ன பிழையெனக் கேட்க நான் திரும்பியபோது வனிதா அங்கே இல்லை.

நான் சொன்னவற்றை முற்றிலுமாய்த் திரஸ்காரம் செய்துவிட்டாளா அவள்?

நான் நிலைகுத்தி யோசனையிலாழ்ந்தேன்.

யாருடைய கதை அது? தாவோ சொன்னதா? அல்லது அவன் சொன்னதிலிருந்தும், நடந்து கொண்டதிலிருந்தும் நானே புனைந்துகொண்டதா?

## அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2010

(அனுசாரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு - ரூபா 5000/-

இரண்டாம் பரிசு - ரூபா 3000/-

மூன்றாம் பரிசு - ரூபா 2000/-



ஏகைய ஒன்பது சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

### போட்டிக்கான விதிகள்

சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல் வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி

போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்.

தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் “அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தப் போட்டி”

எனக் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

ஞானம் கிளை அலுவலகம் - 3-B, 46<sup>வது</sup> ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06.

**போட்டி முடிவு திகதி 30.03.2010**

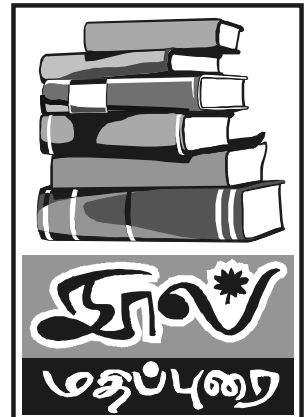
முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது

- ஆசிரியர்

## நூல் மதிப்புரை

- ஒருவருடத்திற்குள் வெளிவந்த நூல்களே நூல்மதிப்புரைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
- நூல் மதிப்புரைக்கு இரண்டு பிரதிகள் அனுப்பப்படல் வேண்டும்.
- ஒரு பிரதி மட்டுமே அனுப்பினால் நூல் மதிப்புரை இடம்பெறாது.
- சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், சிறப்பு மலர்கள் நூல் மதிப்புரைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

- ஆசிரியர்





**திரைப்படம்** கலாபூர்வமான வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களிலொன்று என்பதை நாம் அறிவோம். புனைகதை, கவிதை, நாடகம், நாட்டியம், ஒவியம், இசை போன்ற திரைப்படமும் அழகியல் சார்ந்தது என்பதும் உண்மையாயினும் அனைத்துத் திரைப்படங்களும் கலாபூர்வமான ஆக்கங்களாக அளிக்கப்

படுவதில்லை. ஒரு சிலவே அவ்வாறு திரைத் திறனாய்வுகளால் கருதப்பட்டு வருகின்றன.

எல்லாக் கலைகளுமே களிப்பூட்டுவனவென்றாலும் பெரும்பாலானவை பெருவாரியான பொதுமக்களின் இரசனை மட்டத்தைத் திருப்திப்படுத்துவன. இவற்றை ஜனரஞ்சகமானவை என்கிறார்கள். ஜனரஞ்சகமானவை. கலைத்தரமுடையவையாகவும் அமைபவாம். ஆயினும் பெரும்பாலானவை அப்படியமைவதில்லை.

இது “சினமா” வுக்கும் பொருந்தும். திரைப்படத்தைப் பொறுத்தமட்டில், வணிகப்படங்களும் தயாரிக்கப்படுகின்றன. மத்தியதர, உயர் வகுப்பிலுள்ள, இரசனை சற்று உயர்ந்த மட்டத்திலுள்ளவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் படங்களும் தயாரிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் சிறப்பு இரசனையுள்ளவர்கள் பாராட்டும் படங்கள் பொதுவாக இரசனை மட்டம் குறைந்த, எழுத, வாசிக்க முடியாத ரசிக்களைத் திருப்திப்படுவதில்லை. இது சகஜம். உலக மக்கள் பெரும்பாலும் “சினமா” வை பொழுதுபோக்க உதவும் களிப்பூட்டும் படங்களாகவே கருதுகின்றனர்.

இந்தப் பின்னணியிலே நாம் திரை பற்றியும், திரைத் திறனாய்வு பற்றியும் சில அவதானிப்புகளை இங்கு பதிவு செய்வோம்.

கலை தொடர்பான அறிவும், ஆய்வறிவுப் பாங்கும், நுண்ணிய கூருணர்வும் கொண்ட பார்வையாளர்கள் தமது பயிற்சியும், அறிவும், பகுப்பாயும் பிரயோகமும் கொண்ட பார்வையாளர்கள் நல்ல/சிறப்பான படங்களை இனங்கண்டு கொள்வர்.

அதே வேளையில் ஒரே விதமான வாய்ப்பாடுகளைக் கொண்ட படங்களை மேலும் மேலும் விரும்புவார்கள் தமது சிந்தனையையும், உணர்வையும் வித்தியாசமான படங்களை எளிதில் ஜீரணிக்கத் தவறிவிடுவர். இது இயல்பே. Conditioning of Mind என்பார்கள். திரைப்பட உத்தி முறைகள் கூட காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடுவன.

ஒரு முக்கியமான உண்மை எதுவெனில் திரைப்படத் துறை பார்வையாளர்களுக்குக் களிப்பூட்டும் ஒரு கைத்தொழிலாகும். அது வணிக நோக்கம் கொண்டது என்பது வெளிப்படை. பொதுமக்களின் இரசனை மட்டம் உயராதவரை நல்ல திரைப்படங்களை தயாரிப்பாளர்கள் வழங்கத் தயாரில்லை. கோடிக்கணக்கான பணத்தை முதலீடு செய்யும் அத்தகையவர்கள் நஷ்டம் பெற முன்வரமாட்டார்கள். எனவேதான், (உதாரணமாக) தமிழ்நாட்டில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாக இருப்பதனால், அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தவும், சம்பவங்களைக் கூட வசனத்தில் மீண்டும் எடுத்துரைக்கும் விதத்திலும் (நடிகர்

# திரையும் திறனாய்வும்

- கே. எஸ். சிவகுமாரன்

வடிவேலு இதனைத்தான் செய்வார்) பெரும்பாலான படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

தமிழ்ப் படங்கள் ஒரு புறமிருக்க, அனைத்துலகப் படங்களை மையமாக வைத்து மேலும் சில குறிப்புகளைப் பார்ப்போம்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் நடைமுறைக்கு வந்த “சினமா” சென்ற நூற்றாண்டின் 1950களில் பெரும் பாய்ச்சலில் வளர்ச்சி பெற்றது. ஒலியும் ஒளியும் நிழலும் கொண்ட படங்களாக (Images) உருப்பெறத் தொடங்கியது.

“சினமா” வை ஒரு கலையாக நாம் கருதும்பொழுது முதலிலே அதன் ஆக்கத் திறனையே மனதில் கொண்டுள்ளோம். அதாவது ஆக்க இலக்கியமொன்றின் நல்ல அம்சங்களுடாக நாம் எத்தகைய அனுபவத்தையும், அறிவையும் பெறுகிறோமோ அதேபோன்ற பரிவர்த்தனையை நாம் “சினமா” மூலமும் பெறுகிறோம் எனலாம். அதேவேளையில் கட்டிலக் கலைக்கும் (Visual Art) ஐம்புலக் கலைக்கும் (Sensory Art) இடையேயுள்ள வேறுபாட்டையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

கண்ணுக்கும் காதுக்கும் இதமான இரசனையை “சினமா” வழங்கும் அதேவேளையில், குறிப்பிட்ட ஒரு கால ஒட்டத்தின்போது உணர்வு நிலையிலும் (emotive), ஆய்வறிவு ரீதியிலும் (intellectual) எமக்குக் களிப்பூட்டுகிறது.

கலைத்துவமான படங்கள் என்று வரும்பொழுது, படத்தின் நெறியாளரே அங்கு கலைஞராவார். (Creative Artist) அந்நெறியாளர் தாம் கூறவருவதை நேர்த்தியாகக் கூறிவிடுவாராயின் அது வெற்றிப் படமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த இடத்திலே இன்னொன்றையும் நாம் கவனிக்கலாம். அதாவது இலக்கியத் திறனாய்வுக்குப் பயன்படும் அளவுகோல்களைத் திரைப்படத் திறனாய்வுக்கும் நாம் பயன்படுத்தலாம்.

திரைப்படம் தொடர்பாக அதிகார பூர்வமாக 1950களில் எழுதிய பிரிட்டிஷ் திறனாய்வாளர் Roger Manvel தமது “The Film” என்ற நூலிலே இதனைத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

மக்களிடையே பிரபல்யமான படங்களில் கதம்ப நிகழ்ச்சிகளே அதிகம். உதாரணமாக அந்நாளையத் தமிழ்ப் படங்களில் பலவற்றில் வாய்ப்பாட்டு ரீதியாக சில அம்சங்கள் திணிக்கப்பட்டிருக்கும்: அத்த நாடகப் பண்பு (Melodrama), அசட்டு அபிமான உணர்ச்சி (Sentimentalism) எனக் கூறக்கூடிய பச்சாதபம், கவர்ச்சிக் ‘காதல்’, பாட்டு, நடனம், அங்கசேஷ்டைகள், திகில், சண்டை, பிகு போன்றவை குறிய கால களிப்பை ஊட்டி மக்களை நிஜ உலகினின்றும் தப்பியோடிப் புளகாங்கிதம் அடைய உதவின.

மறுபக்கத்தில் கலைப் படங்கள் நீடித்த அனுபவத்தை மறக்க முடியாத வகையில் தருகின்றன.

(தொடர்ச்சி 23ம் பக்கம்)



# பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவின்

## தமிழும் இஸ்லாமும்

- வாகரை வானம்

மீட்டக்களப்புத் தமிழகம் பெற்றெடுத்த தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவராகிய பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் தினக்குரலில் (25.10.2009) எழுதியுள்ள 'தமிழும் இஸ்லாமும் - சில சிந்தனைகள்' என்னும் கட்டுரையில் காணப்படும் சில கருத்துக்கள் தொடர்பாகவே இச்சிறு கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

கி.பி 14ம் நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டில் முஸ்லிம்கள் 'தமிழ் ஆட்சியாளராகப் பரிணமித்தனர்' என்று குறிப்பிடும் பேராசிரியர் அந்நிய இனம் ஒன்று தமிழ் ஆட்சியாளராகப் பரிணமித்த விவரத்தைத் தெரிவிக்காமல் அவ்வரலாற்று நிகழ்வுக்கு அத்துடன் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு வேறு சில விடயங்களைக் கூறிக் கட்டுரையை நகர்த்திச் செல்கின்றார். எனவே, அவர் முற்றுப்புள்ளி வைத்த இடத்தில் இருந்து, அத்தமிழ் ஆட்சியாளரினால் தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் கிடைத்த பெரும் 'நன்மைகளை' வரலாற்றறிஞர் T.V சதாசிவ பண்டாரத்தார் வாயிலாக எடுத்துக் காட்டுதல் ஒரு பெரும் கடமையாகின்றது.

'பாண்டியர் வரலாறு' (பக்கம் 151 - 159) எனும் தமது ஆய்வு நூலில் அறிஞர் சதாசிவ பண்டாரத்தார் இந்த வரலாற்றை இவ்விதம் எழுதிக் காட்டுவார்.

மிகச் சீரிய நிலையில் இருந்த பாண்டிய இராச்சியம் கி.பி 14ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தாழ்ந்த நிலையை அடையத் தொடங்குகிறது. மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனின் புதல்வர் இருவரும் தம்முட்பகை கொண்டு போர் புரிந்து கொண்டிருந்தமையால் உள்நாட்டுக் குழப்பம் மிகுந்தது. அலாலுதீன் கிஸ்லியின் படைத் தலைவன் மாலிக் கபூர் என்பான், அதனையுணர்ந்து பாண்டிய நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் சென்று பல நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டுப் பெரும் பொருள் திரட்டிச் சென்றான் என்று காட்டும் அறிஞர் அவர்கள், தமது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக முகமதிய ஆசிரியர்களான 'வாசப்', 'அமீர் குருக்', 'கயாஷுன் பார்னி', 'இயின்பட்டுடா (IBN Batuta) ஆகியோர் எழுதி வைத்த குறிப்புக்களையும், கல்வெட்டுக்கள் தரும் தகவல்களையும் முன்வைப்பார்.

இவ்வரலாற்றுச் சான்றுகளின் துணையோடு அவர் மேலும் எழுதுகையில் அந்நாளில் பாண்டிய நாடு முகமதிய வீரர்களால் கொள்ளையிடப் பெற்றமையால் அது தன் செல்வத்தையும், சிறப்பையும் இழந்து வறுமை எய்தியது. நாட்டில் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்த மக்கள் எல்லோரும் தம் வாழ்நாளில் என்றும் கண்டறியாத பலவகை இன்னல்களுக்குள்ளாயினர். அறநிலையங்களும் கோயில்களும் அழிவுற்றன என்று தொடர்வார்.

முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பு, ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகள் (கி.பி 1330 - 1378) தமிழகத்தில் நீடித்த அவர்களின் ஆட்சி ஆகியவற்றால் இன்னல்களை அடைந்த தமிழர்களை அவற்றில் இருந்து மீட்ட பெருமை குமார கம்பண்ணன் என்னும் ஆந்திர நாட்டுத் திராவிட மன்னனையே சாரும்.

தமிழகத்தின் வரலாற்றில் மற்றுமொரு இருண்ட காலத்தை (முதல் இருண்ட காலம் களப்பிரர் காலம் என்றழைக்கப்படும்) உண்டாக்கிய இவ்வந்நியரின் ஆதிக்கம், தமிழரைக் கட்டாயப்படுத்தி, இஸ்லாமியராக்கியமை உட்பட, பல்வேறு பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளை ஏற்படுத்தி விட்ட நிலையில், அது பண்பாட்டு உறவைச் சிதைத்து விடவில்லை என்று பேராசிரியரால் எப்படிக்கூற முடிந்தது?

இத்தகையதொரு இருண்ட காலத்தில் ஆட்சியாளராக விளங்கிய முஸ்லிம்கள் இந்துக் கோயில்களுக்கும் பொதுப்பணிக்கும் ஏராளமான நிலங்களைத் தானமாக அளித்தனர் எனக் கூறிப் பேராசிரியர் பெருமைப்படுகின்றார். ஆனால், தமிழர் நிலத்தைத் தமிழருக்கே தானமாக வழங்கிய இந்நிகழ்வு வரலாற்றில் இடம்பெற்ற பெரும் வேடிக்கைகளில் ஒன்று என்னும் உண்மையை பேராசிரியர் உணர மறந்து விட்டமையை என்னவென்று சொல்வது?

மேலும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் ஒன்றிணைந்த முதல் மதம் என்று இஸ்லாமை அடையாளப்படுத்தும் பேராசிரியர், அம்மதம் இந்தியப் பண்பாட்டைச் சாராதது என்றும் கூறுகின்றார். இதன் சூட்சுமம் புரியவில்லை. ஏனெனில் இந்தியப் பண்பாட்டின் வேராக இருப்பது தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகும். இதனைத் தமிழறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளாரின் ஒரு காலத்தில் இந்தியப் பண்பாட்டை அறிவதற்கு வடமொழி அறிவு இருந்தால் போதுமென்று மேல்நாட்டார் நினைத்தனர். ஆனால், இன்று திராவிட மொழிகளில் சிறந்த தமிழ்மொழியை அறியாது இந்தியாவின் பண்பாட்டையும் கலைகளையும் உணரமுடியாது என்றே வடமொழியுடன் தென்மொழியையும் மேல்நாட்டு அறிஞர் பயின்று வருகின்றனர். (நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - ஆரம்ப உரையிலிருந்து) எனும் கூற்று தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும்.

இத்தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு, இன்று இந்தியாவின் வடபுலத்தில் வாழும் எண்ணற்ற முஸ்லிம்கள், அம்மண்ணின் பூர்வீக இந்து, சீக்கிய மக்களின் பண்பாட்டோடும் ஒன்றி விட்டார்கள் என்னும் உண்மை பேராசிரியர் அறியாததா என்ன?

ஓர் இனத்தின் தனித்துவத்தை வரையறை செய்வன அதன் மொழியும் பண்பாடும் தான். இந்த இரண்டையும் ஓர்

இனத்திடமிருந்து இலவசமாகப் பெற்றுத் தனதாக்கிக் கொண்ட மற்றுமொரு இனம் 'தனித்துவமுடையது' என்று பேராசிரியர் கருதுவதும் பெரும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேராசிரியர் எழுதுகையில் முதல் தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கியம் 12ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது எனக் கூறப்படுகின்றது என்கிறார். பெரும்பாலான ஆய்வாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத மேற்படி கருத்தினை எதற்காகப் பேராசிரியர் முன்வைக்கிறார் என்று தெரியவில்லை.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் முஸ்லிம்கள் அங்கு பெருமளவில் குடியேறிய காலம் கி.பி 12ம் நூற்றாண்டு என்பர். இதன்பின்பு (14ம் நூற்றாண்டில்) அந்தத் தமிழ் மண்ணில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சி வேருன்ற இக்குடியேற்றமும் வழிவகுத்தது எனலாம்.

இந்நிலையில், முதல் தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கியம் 12ம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது எனும் கருத்து வலுவிழந்து போகின்றது. மேலும், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் படைத்தவர்கள் இஸ்லாமியராக மாற்றப்பட்ட தமிழரேயன்றி அராபியரல்ல என்பதற்கு உமறுப்புலவரின் சீறாப்புராணம் ஒரு நல்ல உதாரணம். இப்புராணத்தில் பாலைவனப் பூமியான மெக்கா - பசுமை நிறைந்த தமிழ்நாடாக வர்ணிக்கப்பட்டமையை இங்கே எடுத்துக் காட்டலாம்.

இவ்விஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் இடம்பெறாமல்க்கு இரண்டு காரணங்களை முன்வைக்கலாம். அவற்றுள் ஒன்று - இந்நூல்களில் பெரிதும் கையாளப்பட்டுள்ள அரபுச் சொற்கள். மற்றது, பழைய தமிழ் இலக்கியங்களை (உலா, பரணி, கலம்பகம் முதலானவை) மாதிரியாகக் கொண்டு இவ்விலக்கியங்கள் பாடப்பட்டமை. இந்த இரண்டு காரணங்களையுமே பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் 'கருத்தியல் சார்ந்த விடயம்' என்று கருதுகின்றார் போலும்.

பேராசிரியர் தமது கட்டுரையில் யவனர் என சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படுபவர்கள் சோனகரே என்ற

கருத்தும் உண்டு என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அப்பெயருக்கு உரித்துடையவர்களான கிரேக்கர்களை ஒதுக்கிவிட முனைகின்றாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. எனவே, யவனர் எனும் சொல் பற்றி இங்கு ஆராய்தல் பயன்தரத் தக்கதாகும்.

IONIA என்பது ஒரு கிரேக்கச் சொல். (IONIAN ISLANDS எனும் பெயரில் கிரேக்கத்தின் மேற்குக் கரையில் ஒரு தீவுக் கூட்டம் இருந்தது) இச்சொல்லின் சமஸ்கிருத வடிவமே யவனர் எனும் சொல் என்பர். இதன்படி சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த யவனர் என்போர் கிரேக்கர் என்பது தெளிவு. ஆயினும் கிரேக்கர் போன்று அராபியரும் வாணிபத்தில் ஈடுபட்டமையால் அவர்களும் (அராபியர்) யவனர் என அழைக்கப்பட்டனர் என நாம் கொள்ளலாம். இவ்வுண்மையை நன்கறிந்தமையாலேயே பெரும் கல்விமானான சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள், யவனர் எனும் பெயரை இறுதியாகப் பெற்றவர்கள் அராபியரும், ஏனைய முஸ்லிம்களும் எனக் குறிப்பிடுவர்.

சோனி அல்லது சோனகன் எனும் சொல் 'யொன்ன' என்னும் பாளி மொழிச் சொல்லில் இருந்து பிறந்ததென அறிஞர் சிலர் கருதுவர். அதேவேளை, இச்சொல்லின் (சோனகர்) மூலமாக இருப்பது 'சூன்' அல்லது 'சுன்னி' என்னும் அரபுச் சொல் என்னும் கருத்தையும் வேறு அறிஞர் சிலர் முன் வைப்பர்.

இச்சொல் ஆய்வு எவ்வாறாயினும் யவனர் எனும் சொல் ஆரம்பத்தில் கிரேக்கர்களையே குறித்தது என்பதனை அவ்வளவு எளிதில் யாரும் மறுத்துவிட இயலாது.

பேராசிரியர் மௌனகுருவின் இந்தக் கட்டுரையை வாசிப்பவர்கள் எதற்காக இதனை எழுதினார் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியாது. கிழக்கிலங்கையில் தமிழ் முஸ்லிம் உறவைக் கட்டி வளர்ப்பதே அவரது இந்த எழுத்தின் நோக்கம் என்றால் அதற்காக நாம் அவரைப் பாராட்டலாம். ஆனால் நோக்கம் நல்லதெனினும் அதன் பொருட்டு தமிழகத்து முஸ்லிம்களின் வரலாற்றின் உண்மையான சில பக்கங்கள் மறைக்கப்பட்டமையை எவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்?

## (21ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இற்றைக்கு அரை நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே தரமான கலைத்துவம் வாய்ந்த படங்கள் ஐரோப்பாவில் நெறிப்படுத்தப் பட்டன. அந்நாட்களில் சிறப்பான நெறியாளர்களாக (Michael Angelo Antonioni, Fellini, Vittorio de Sica, Ingmar Bergman, Alain Resnais, Cocteau, Lawrence Olivier, Orson Welles, Stanley Krammar, Goddard, De Laurentis, Satyagit Rai, Reed) மற்றும் சிலர் கருதப்பட்டு வந்தனர். இன்னும் அவர்களுடைய படங்கள் Classics ஆகக் கருதப்படுகின்றன.

இவர்களுடைய படங்கள் திரைப்பட உள்ளடக்கத்திற்கு காகவும், உருவ உத்திச் சிறப்புகளுக்காகவும் பாராட்டைப் பெற்றன.

சமூகப்பிரச்சினைகள், நவீன வாழ்க்கைக் கோலங்கள், பயன் மதிப்புகள், மனநோய்கள், விகற்ப உறவுகள், சிதையும் நாகரிகங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய படங்கள் வெளிவந்தன. கட்டிபுல் படிமங்கள், குறியீடுகள், பின்னோக்கு உத்திகள், Cut, in, Cut - Out, அண்மைக் காட்சிகள், தூரக் காட்சிகள், Landscape போன்றவை உள்ளடக்கத்தை விளக்க உதவின.

இப்பொழுதெல்லாம் Computer, Graphics அதிநுட்பக் Cameraக்கள் பயன்படுத்தப்படுவது போல, 21ஆம் நூற்றாண்டு

வாழ்க்கைப் போக்குகள் மாறிவருவதைக் காட்டும் படங்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கோடம்பாக்கம் தமிழ்ப் படங்களும் கூட இந்நாட்களில் பலவிதமான கதைப் பொருள்களைக் கையாண்டு Sophisticated ஆகத் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சேரனின் "பொக்கிஷம்" போன்ற படங்கள் கலைநயம் தரும் 'சினமா' எனலாம்.

வணிகப் படங்கள் கைத்தொழில் முயற்சிகளின் விளைவுகள் எனலாம். கலைநயமான படங்கள் உயர்மட்ட இரசனையுடையவர்களின் ஆய்வறிவுக்கு (Intellectualism) விருந்தளிப்பன. அவை சிறுபான்மைக் கலையாகவே இருக்கும். மக்கள் இரசனை உயரும் பொழுது ஆக்கபூர்வமான கலைப்படங்கள் தாராளமாக நமது பார்வைக்கு வரும்.

'திறனாய்வு' என்று வரும்பொழுது அது ஆக்கபூர்வமாக (Constructive) அமையவேண்டும் என்பதே படைப்பாளிகளும், திறனாய்வாளர்களும் எதிர்பார்க்கும் ஒன்று. இது கூட அகவயப்பட்டது (Subjective) அதாவது தனிநபர் ஒருவரின் தர்க்க ரீதியான மதிப்பீடாகும். பூரணமான திறனாய்வு என்று என்றுமே இருந்ததில்லை. மறுமதிப்பீடுகளின் போது திறனாய்வாளர் தமது முன்னைய மதிப்பீட்டை புனர் மதிப்பீடு செய்யவும் கூடும். (மற்றவை பின்)



தியத்தலாவ எச்.எப். ரிஸ்னா

ஏகாந்த இரவுகள் ஒவ்வொன்றிலும்  
உன்னுடன் தொலைபேசும் போதெல்லாம்  
காரணங்களை அனுமானிக்க முடியாதபடிக்கு  
தொடர்புகள் துண்டிக்கப் படுவதுதான்  
ஏனென்றே விளங்கவில்லை!  
பாசம் வைத்திட்ட பாவி மனசில்  
எனை விட்டு விலகிடுவாயோ என்ற பயம்!!  
நம் எதிர்காலம் பற்றிய கற்பனைகளை  
நான்... கவிழ்த்து விடும் போதும்...  
வெட்டிக்கதை பேசவே நீ ஆர்வமாயிருப்பதை  
எண்ணி... பட்டப்பகலிலும் பலமுறை  
களவாய் அழுதிருக்கிறேன்!  
நேசம் வைத்த என் நெஞ்சத்துக்குள்  
நெருப்பள்ளி போட்டவர் மத்தியில்...  
நீ... வித்தியாசமாய் இருக்க வேண்டுமென்றே  
சதாவும் கெஞ்சி துடிக்கிறேன்...

ஆதலினால்...  
கணக்கிட முடியாதளவு  
கண்ணீரும் வடிக்கிறேன்!!  
தொலைபேசி வழியே... இதயத்துக்குள்  
வலை வீசிய குயிலே!  
ஒளிதரும் தேவதை! என் மனசில்  
வலியை ஆழமாய் தந்திடாதே.

## புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் அறிமுகம் - 44



ஊவா மாகாணம், பதுளை மாவட்டம், ஹப்புத்தளை தேர்தல் தொகுதியில் தியத்தலாவையை சேர்ந்த ரிஸ்னா, “தியத்தலாவ எச். எச். ரிஸ்னா”, “கவிநிலா” எனும் பெயர்களில் எழுதிவரும் கவிதாயினியும் எழுத்தாளரும் ஆவார்.

சேர் ராசிக் பரீட் மகா வித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவியான இவர் 2004ல் “காத்திருப்பு” எனும் கவிதை மூலம் இலக்கிய உலகில் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். இவரது கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் என்பன இலங்கையின் பல முன்னோடி பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும், வானொலிகளிலும் களம் கண்டுள்ளன. “பேய்களின் தேசம்” எனும் கவிதைத் தொகுப்பையும் மிக விரைவில் வெளியிட இருக்கும் இவர் 1988ல் பிறந்தவர்.  
பாடசாலைக் காலத்தில் பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி பல தடவைகள் மாகாண மட்டத்திலும் முதலிடம் பெற்றுள்ளார். தகவல் தொடர்பாடல், ஆங்கில கற்கைநெறி ஆகியவற்றைப் பூர்த்தி செய்துள்ளதுடன், தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்கிறார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரின் முகவரி : செல்வி எச். எப். ரிஸ்னா,  
75, ஹப்புத்தளை வீதி,  
தியத்தலாவை.  
தொ.பேசி இல : 0773541610, 0573575751



விலை மகள்தான் இவளும்;  
ஆயினும்  
விலைமகளல்லள்!  
விலைபேசி வலைவிரித்து  
விரும்பியோ விரும்பாமலோ  
முந்தானை விரிக்கும்  
கணிகையல்ல இவள்...  
எனினும் -  
விலை மகளே இவளும்?  
ஓடு மீனோட  
உறுமீன் வரும் வரையும்  
வாடியிருக்கும்  
கொக்கல்ல இவள்  
ஆயின் -  
காத்திருப்பு இவளுக்கும்  
பொருந்தியே வருகிறது...  
விரலுக்கேற்ற வீக்கம் தேடி  
வீணை காத்திருந்து



ஏமாறும்  
சோகம் இவளுடையது...  
விலை கொடுத்தேனும்  
தற்காத்து  
கற்பையும் காக்கும் நோக்கோடு  
சீதனச் சந்தையிலே  
சிறுவிலையில் வரனமைந்தால்  
துணைதேடும் கன்னியிவள்  
விலை மகளன்றி வேறாமோ...?  
விலைமகளல்லள்;  
இவள்  
குலமகளே!



# உத்தியாசம் உருக்கிய உதயம்...

'சமூகம்' தீனா - உதயகுமார்



வெள்ளவத்தை புகையிரத நிலைய வீதி. காலை 7.30 மணி. புகையிரதம் வந்து நின்று சில நிமிடங்கள் இருக்கும். பயணிகள் அவசர அவசரமாக எங்கள் லொட்ச் தெருவாசலையும் தாண்டி விறு விறுவென நடந்து செல்கின்றனர்.

லொட்ச் தெருவாசலில் நின்றுகொண்டு இத்தனையும் அவதானித்துக் கொள்ளும் நான், லொட்ச்சின் உள்வளவிலிருந்து வரும் அம்மாவின் வரவை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

அம்மா ஓடோடி வருகிறார். என் அருகில் வந்த அம்மாவின் வலது கரத்தினை இறுகப்பிடித்துக் கொள்கின்றேன். அம்மாவின் வேகமான நடைக்கு ஒத்து போகுமாப் போல் நானும் வேகமாக நடந்து கொள்கிறேன்.

என் பெயர் தேன்மொழி. வயது 14. எனக்கு அந்த வயத்திற்கு ஏற்றாற்போல் உடல் அங்கங்கள் இளவயதுக் காளையரை கண்டியிழுக்கும் அளவுக்கு தளதளவென அவை கவர்ச்சிகரம் செய்து கொண்டிருக்கும்.

என் தோற்றம் என்பது வயதிற்கேற்றால் போல் இல்லை. எழும்பிய தோற்றமும் பருத்த ஆனால் இறுக்கமான உடல் கட்டும் பார்ப்பவர்களை கிறங்க வைத்து விடும். தோற்றம் என்றால் அப்படியொரு தோற்றம்.

ஊரில் எனக்குப் பின்னால் எத்தனையோ பொடியள் சுத்தித்திரிந்திருப்பார்கள். அம்மாவின் கண்டிப்பான உத்தரவும் கட்டுப்பாடான அறிவுரைகளுமே என்னை நல்லபடி நடந்து கொள்வதற்கு வழி சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

இத்தனையும் நினைத்துக் கொண்டு நடந்து செல்கையில் என் நடையின் வேகத்தில் தளர்ச்சியை அம்மா உணர்ந்து கொண்டார் போலும்.

“கெதியா நட புள்ள... நேரமெல்லோ போகுது”

என்ற அம்மாவின் திடீர் கட்டளை என்னை என் சுய நினைவிற்குக் கொண்டு வந்துவிடுகிறது.

இதற்கிடையில் ஆட்டோ பிடிக்கவென்று போன தீபன் மாமாவும் ஆட்டோவுடன் வந்து எங்கள் அருகில் நிற்பாட்டுகிறார்.

முதலில் ஆட்டோவில் அம்மா ஏறிக்கொள்கிறார். அம்மாவைத் தொடர்ந்து நானும் என்னைத் தொடர்ந்து தீபன் மாமாவும் ஏறிக்கொள்கிறோம்.

ஆட்டோவின் இருக்கையில் அம்மாவிற்கும் தீபன் மாமாவிற்குமிடையில் இருந்து கொண்ட நான் நெரிந்து கொண்டிருந்தேன்.

“பிள்ளை என்ற மடியில் இருங்கோவன்...” - அம்மா.

“அக்கா! பிள்ளை என்ற மடியில் இருக்கட்டும்” - தீபன் மாமா.

“அப்ப நீங்கள் தீபன் மாமாவின் மடியிலேயே இருங்கள் பிள்ளை...” - அம்மா

தீபன் மாமாவின் மடியில் நான் உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். பாஸ்போர்ட் அலுவலகம் நோக்கி வலுவேகமாக ஆட்டோ செல்கிறது.

அப்பா லண்டன் போய் இரண்டு வருடம் ஆகியிருக்கிறது. என்னையும் அம்மாவையும் அப்பா லண்டன் கூப்பிடப் போகிறார்.

அப்பாவைப் பற்றி அம்மாவுக்கு நல்லாத் தெரியும். அப்பாவும் அம்மாவும் காதலித்துத்தானாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டனர்.

இது வரைக்கும் அப்பாவிற்கும் அம்மாவிற்கும் இடையே சண்டை, சச்சரவு என்று எதுவும் வந்ததில்லை. அந்தளவுக்கு அப்பாவும் அம்மாவும் ஒருவருக்கொருவர் பாசம் வைத்து பழகுவது எனக்கு நல்லாகவே தெரியும்.

சில நேரம் அப்பா அம்மாவையினர் ஒரு சில நடவடிக்கைகளால் நான் வெட்கப்பட்டதும் உண்டு. அந்த நேரம் அம்மா, அப்பாவைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொள்வார். நானும் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே அப்பால் சென்று விடுவேன்.

இந்தச் சம்பவங்களை நினைத்து நினைத்து, உயர்ந்து நிற்கும் அந்தப் பென்னம் பெரிய கட்டடங்களின் அழகினையும் இரசித்து இரசித்து, ஆட்டோவில் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

இடது கைப்பக்கமாகத் திரும்பிய அந்த ஆட்டோ. இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் சென்றதும் ஓர் ஓரமாய் நிறுத்தப்படுகிறது. அங்கே நின்று கொண்ட பெரியதொரு சனக்கூட்டத்தைக் கண்டதும், “இதுதான் பாஸ்போர்ட் எடுக்கிற இடம் இறங்குங்கோ...” என்று தீபன் மாமா சொன்னார். நானும் அம்மாவும் இறங்கிக் கொள்கிறோம்.

தீபன் மாமா அம்மாவிடமிருந்து பணத்தினைப் பெற்று ஆட்டோக்காரனிடம் கொடுக்க ஆட்டோவும் வந்த பாதைக்கே திரும்பி சென்றுவிடுகிறது.

தீபன் மாமாவிற்கு 25 வயதுதான் இருக்கும். எங்கே போட்டோ எடுக்க வேண்டும். எங்கே பேர்த் சேட்டிபிக்கேற்றான் ஸ்லேற் செய்ய வேண்டும். பாஸ்போர்ட் போம் எவரிடம் சைன் வாங்க வேண்டும் என்கிற அத்தனை படிமுறைகளும் தீபன்மாமாவிற்கு அத்துப்படிதான்.

தீபன் மாமா இல்லையென்றால் கொழும்பில் நாங்கள் மூக்குச் சொறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

நானும் அம்மாவும் கொழும்புக்கென்று வந்தது இதுதான் முதல் தடவை.

நாங்கள் கொழும்புக்கு வந்த நாளிலிருந்து எங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் தீபன் மாமாவே செய்து தருவார்.

ஒவ்வொருநாளும் எங்களுக்கான அன்றைய உதவிகள் அனைத்தும் முடிந்ததும், தன் நண்பர்கள் இருக்கும் கல்கிசை லொட்குக்குப் போய்விடுவார். அங்குதான் அவர் தங்குவார். பிறகு எட்டு மணிக்கெல்லாம் எங்களிடம் வந்து விடுவார். சூ..., பார்க், சினிமாத் தியேட்டர் என்று எல்லா இடங்களும் சுத்திக் காட்டுவார். இந்த மாதிரியான பொழுதுகளில் நான் அடைந்து கொள்ளும் சந்தோசங்களை என்னவென்று சொல்வேன்.

வித்தியாசம் வித்தியாசமான உணவுகளும், குளிர் பானங்களும் என்னை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் கொழும்பில் தங்கி நின்றால். எல்லா இடங்களும் கண்டுகளித்தும், எல்லா வகை உணவுகளும் சுவைத்தும், மிக நல்ல திருப்தியோடு வெளிநாடு போய்ச் சேர்ந்துவிடுவேன். இந்த மாதிரியான புது அனுபவங்களை அப்பாவுக்கும் சொல்லி மகிழ்வேன் என்ற என் எண்ண ஆசைகள் என்னை உற்சாக மூட்டிக் கொண்டிருந்தன.



நாங்கள் கொழும்பு வந்து இன்றோடு நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. நானும் அம்மாவும் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களிலேயே லண்டன் போய்விடுவோம். அதை நினைக்க நினைக்க எனக்கும் ஒரே ஆனந்தம். ஆனால் என்னமோ தெரியவில்லை அம்மாவின் முகமும் எண்ணமும் முந்தினது போல் இல்லை.

அம்மாவின் உள்ளத்திலிருந்த மகிழ்ச்சி எல்லாம் எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டன. என்னோடு கதைக்கும் போது கூட தன் முகத்தை இருட்டாக்கி கொண்டே கதைக்கிறார். என்னோடு கதைப்பதும் குறைவு.

நானும் அம்மாவும் கட்டில் மேல் இருந்து பாடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அம்மா எனக்கு ஆங்கிலப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இடையிடையே குட்டும் போடுகிறார். என் கவனம் பாடம் மேல் குவிகிறது.

லண்டன் போனால் ஆங்கிலம் என் படிப்புக்கு உதவுமாம். அங்கே இங்கிலிஸ் மீடியத்தில்தானாம் படிப்பிப்பார்கள். அதுதான் அம்மாவும் வலு அக்கறை எடுத்து எனக்கும் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அம்மா படிக்கிற காலத்தில் வலு கெட்டிக்காரியாம். அப்பாவின் காதலால்தானாம் அம்மாவின் படிப்பும் வீணாகிப் போனதென்று அப்பம்மா எனக்கு அடிக்கடி சொல்லுவார்.

நான் சாமத்தியப் பட்ட நாளிலிருந்து அம்மா என்னில் மிக நல்ல கவனம். கண்டபடி எங்கேயும் போகவிடமாட்டார். நான் படித்து ஒரு டொக்டராக வரவேண்டும் என்பதுதான் அம்மாவின் ஆசையும். அம்மாவின் உச்ச ஆசையின் ஆரம்ப மகிழ்ச்சிதான் நான் ஸ்கொலசிப் சோதனையில் பாஸ் பண்ணின விடயம்.

இப்ப அம்மா என் தலையில் ஒரு குட்டு குட்டுகிறார். அந்தக் குட்டுதலோடு மீண்டும் பாடத்தில் கவனம் செலுத்துகின்றேன். நல்ல விளக்கத்தோடு அம்மா பாடம் சொல்லித் தந்து கொண்டிருக்கிறார்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தீபன் மாமா எங்கள் லொட்ச் தேடி வந்திருக்கின்றார். தீபன் மாமாவைக் கண்டதும் கட்டிலிலிருந்த அம்மா எழுந்து வெளியே சென்றுவிடுகிறார்.

தீபன் மாமா ஏதோ குற்றம் செய்திருக்கிறார். அவர் முந்தினதுபோல் இல்லை. அவரின் கலகலவென்ற சிரிப்பும், மற்றவர்களைச் சிரிப்பூட்டுவதற்காக கதைக்கும் கதைகளும் கொஞ்சமும் இன்றில்லை. தீபன் மாமாவின் முகம் நல்லாகவே சேர்ந்து போயிருந்தது.



தீபன் மாமாவைக் கண்டதும் அம்மா வெளியில் போனார் என்பது, சோடா வாங்குவதற்கு என்றே நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அம்மா லொட்ச் முன் கோலில் உள்ள ரீ.வி.யில் படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அம்மாவோடு இன்னும் ஒரு சில அன்றியாக்களும் இருக்கிறார்கள்.

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அம்மா ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார். அம்மாவின் செயல் எதுவுமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அம்மாவின் செயல்களை நினைக்க எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்து எனக்குள் குமைந்து கொண்டிருந்தன. இதற்கிடையில் தீபன் மாமாவும் போகிறேன் என்று சொல்லி கிளம்பிவிட்டார்.

“தீபன் மாமா நல்லுங்க... சோடா குடிச்சிட்டு போங்க... நல்லுங்க மாமா நல்லுங்க...”

இப்படி போய்க் கொண்டிருக்கும் தீபன் மாமாவை நான் தடுத்து நிறுத்துகிறேன்.

“என் பிரண்டாக்கள் வெளியில் நிக்கிறாங்கள். பெற்றாவில் அவசர அலுவல் இருக்கு அங்க போட்டு வருவன். நிச்சயம் வருவேன்....”

என்று சொல்லிக் கொண்டே தீபன் மாமா போக ஆயத்தமாகிவிட்டார்.

தீபன் மாமா அம்மாவைப் பார்க்கிறார். அம்மா எதுவும் கண்டு கொள்ளாதவர் போல் படம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்.

அம்மாவை நினைக்க நினைக்க என் நெஞ்சு மீண்டும், மீண்டும் கனத்துக் கொள்கிறது.

தீபன் மாமா போய் விட்டார். அம்மா இப்ப எங்கள் அறை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

நான் உள்ளே சென்று கட்டில் மேல் விழுந்து குப்பிறப் படுத்துக் கொள்கிறேன். அம்மாவுடன் இனிக்கதைப்பதில்லை என்ற முடிவு எடுத்துவிடுகிறேன். அம்மாவும் என்னோடு எதுவும் பேசவில்லை.

அம்மா கட்டில் மேல் உட்கார்ந்து கொள்கிறார். உட்கார்ந்து கொண்டே

“பிள்ள உவனோட இனி கதையாத... உவன் ஒரு கெட்ட ராஸ்க்கல்...”

இப்படி அம்மா திடீரென சொல்லிவிடுகிறார். படுத்திருந்த நான் படக்கென எழுந்து விடுகிறேன்.

“ஏன் அம்மா....! என்னங்க நடந்தது. ஏன் உப்பிடிச் சொல்றியள்...”

வலு ஆவலாகவும் அவசரமாகவும் அம்மாவை நான் கேட்டுவிடுகிறேன்.

அம்மா வேறெதுவும் என்னிடம் கதைக்க விரும்புகிறாள் இல்லை. நான் கதை கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறேன். ஹாங்கரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீல நிற ரவலையும் சவர்க்காரப் பெட்டியினையும் எடுத்துக் கொண்டு குளியலறை நோக்கி அம்மா போய்க் கொண்டிருக்கிறார்.



நாளை இரவு 11.30 மணிக்கு லண்டன் போகிறது உறுதியாகிவிட்டது. எயார் போட்டில் நாளை இரவு 8.00 மணிக்கெல்லாம் நிற்க வேண்டும்.

பயணத்திற்கான எல்லா ஆயத்தங்களும் சரியாகிய நிலையில், பக்கத்து றூம் அன்றி வந்து எங்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கான்ட் போனின் றிங்கிங் ரோன் கேட்டு அதை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். போனின் டிஸ்பிளேயை உற்று நோக்கும் நான், அது மனோகரன் மாமாவின் நம்பர் என கண்டு கொள்கிறேன்.

ஓ.கே. பட்டினை அழுத்தி “கலோ மாமா...” என்கிறேன்.

“கலோ பிள்ள தேன்மொழியா கதைக்கிறியள்...” என்கிறார்.

என் சுகங்கள் மாமா கேட்கிறார். மாமாவின் சுகங்களை நான் கேட்கிறேன். பிறகு நாளைய எங்கள் லண்டன் பயணம் பற்றி மாமாவோடு இனிக்க இனிக்க கதைத்த பிறகு அம்மாவிடம் போனியைக் கொடுக்கிறேன்.

அம்மாவின் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. மிக மகிழ்ச்சியாகவே அம்மாவும் கதைக்கிறார்.

அம்மா கதைத்துக் கொண்டே என்னைப் பார்க்கிறார். தன் கதையின் தொனியின் உரப்பினைக் குறைக்கிறார். அம்மாவின் முகம் இருண்டும் கொள்கிறது. அம்மாவின் உரையாடல் என்பது எனக்கு சந்தேகத்தையும் பயத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. இத்தனையும் அவதானித்துக் கொண்ட பக்கத்து றூம் அன்றியும் தன் றூம் நோக்கி நகர்ந்து விடுகிறார்.

மனோகரன் மாமாவோடு கதைத்துக் கொள்ளும் அம்மா மொட்டை மாடிக்குச் சென்றுவிடுகிறார். அங்கே ஒருத்தருமில்லை.

அம்மா தீபன் மாமாவின் பெயரினை உச்சரித்து கடுமீ வார்த்தைகளால் ஏதோ வெல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார். எனக்கு எதுவுமே சரிவரக் கேட்கவில்லை. இடையிடை அம்மா என்னையும் கவனிக்கிறார்.

இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கி உற்றுக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற எனது ஆவல் என்னை இன்னும் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. நான் கொஞ்சம் அம்மாவை நெருங்கி வந்து விட்டேன். அம்மா என்னைக் கவனிக்கவில்லை.

அம்மா மாமாவோடு கதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்.

“டேய் தம்பி மனோ....! உவன் தீபன் உன்னோடுதானே படிச்சவன். எங்களுக்கு அவன் உதவி செய்தான் என்பது உண்மைதான். எங்களுக்கான அவ்வளவு உதவி என்பது ஒரு சுயநலம் தான்...”

என்ன? ஏதென்று மாமா கேட்டிருக்கிறார் போலும். அம்மாவும் வலு விளக்கமாகக் கதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்.

“டேய் தம்பி மனோ, இதை கேள். ஒரு நாள் நான் குளிச்சிட்டு வந்து றூமில் உடுப்பு மாத்திக் கொண்டிருந்தனான். பிள்ளையும் வெளி கோலில் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்திட்டான். அந்த நேரம் என் றூமுக்குள்ள வந்த உவன் கள்ளத்தீபன் என்னைக் கட்டிப்படிச்சுக் கொஞ்சப் பார்த்தான். அவனை உதறித் தள்ளிவிட்டு வெளியில் நான் ஓடிவந்திட்டன்...”

அம்மா, இப்படி கதைத்தது என் காதுகளுக்குள் நுழைந்ததும், என் தலை வெடித்து பல துண்டுகளாகுவது போன்ற உணர்வு.

இப்பவும் அம்மா, மாமாவோடு கதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார். நான் மெது மெதுவாக என் கால்களையும் பின்னுக்கு நகர்த்தி மாடிப் படிக்கட்டுவழியே இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

இப்போதும் அம்மா திரும்பி என்னை பார்க்கிறார். அம்மாவிலிருந்து தூர நின்று கொண்ட என்னைக் கண்டதும், தான் கதைத்த கதை எதுவும் எனக்கு கேட்டிருக்காது என்றுதான் அம்மா நினைத்திருப்பார்.

மாமாவுக்கு, அம்மா சொன்னதெல்லாம் உண்மையாகத்தான் இருக்கும். நாங்கள் கொழுப்பு வந்த புதிதில் ஆட்டோவில்ல்தான் அடிக்கடி பயணம் செய்வோம். அப்ப உவ்வர் மடியில் இருந்துதான் நானும் பயணம் செய்தேன்.

சில நேரம் உவ்வர் கைவிரல்கள் என் உடலில் எங்கெல்லாம் படக்கூடாதோ அங்கெல்லாம் பட்டிருக்கும். அந்தநேரம் நானும் நல்லாகத்தான் சங்கடப்பட்டிருப்பேன்.

ஆரம்பத்தில் அது தற்செயல் என்றுதான் நானும் நினைத்திருந்தேன். பிறகு பிறகு உவ்வர் கெட்ட எண்ணங்கள் எனக்கும் விளங்கிவிட, அதற்குப் பிறகு, உவனோடு பழகும் போது கொஞ்சம் அவதானமாகவே நான் நடந்து கொள்வேன்.

இது பற்றி என் அம்மாவிடம் நான் சொல்லாமல் இருந்ததும் என் தப்புத்தான்.

உவன் என் கன்னம் தடவி கொஞ்சம் போதெல்லாம் மனோகரன் மாமா போல் இவனும் எனக்கொரு மாமா என்றுதான் இத்தனை நாளும் நினைத்திருந்தேன். நான் உவனை விட எத்தனையோ வயது இளையவள்.

உறவில்லாத ஆண்களை மாமா என்று கூப்பிடுவதெல்லாம் ஒரு சமூகப் பாதுகாப்பு என்பது எனக்கு நல்லாகவே விளங்கியிருக்கிறது. உவன் போன்ற சுயநல ஆண்களை நினைக்கும் போது ஆத்திரமும், அருவருப்புமே என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறது.

இப்படி என் மனம் நோக நோக அவனை இன்னும் நொந்து கொள்கிறேன். உவனைப் போன்றோரின் நல்ல உதவிகள் என்பதெல்லாம் நெஞ்சைக் கிழிக்கும் உபத்திரவங்கள்தான்...

இப்படி மீண்டும் மீண்டும் என் மனம் அவனையே திட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

(யாவும் கற்பனை)



# கலைச்செல்வக் காலம்



## 18. குறிக்கத்தக்க கட்டுரைகள் சில.

“ ‘புளட்’ (Plot) என்றழைக்கப்படும் கதாசம்பவ விந்தென்றால் என்ன? அது ஒரு கலா சிருஷ்டியினது சம்பவங்களினதும் இடைச் சம்பவங்களினதும் இசைப்பாகும். அது கால நிருபண நிரலில் கால ஒழுங்கில் ஆரம்பம் தொடங்கி முடிவினை நோக்கி நகர்த்தும் வாக்கில் அமைய வேண்டும் என்று கட்டாயம் கிடையாது... நல்லதோர் கலாசிருஷ்டியில் கதாசம்ப விந்து, தீம் (Theme) என்று அழைக்கப்படும் பிரகரணத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவே மாட்டாது, பிரகரணத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் வகையில், அளவாகவே கதாசம்பவ விந்து உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும்” – போன்ற கருத்துக்களையும் விளக்கங்களையும் உதாரணங்களுடன் உருவகக் கதைகள், சரித்திரக் கதைகள், முற்போக்கா? பிற்போக்கா?, இலக்கியமும் யதார்த்தமும், கதாசம்பவ விந்தும் பிரகரணமும் ஆகிய உப தலைப்புக்களில் எஸ்.பொ.எழுதினார்.

“இக்கட்டுரைத் தொடருக்கு வார்த்தைகளிற் பூமலைகளும் கல்லெறிகளும் கிடைக்கின்றன” எனக் கட்டுரை ஆசிரியரே ஒரு தடவை குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் மிகவும் நுணுக்கமாக இந்தக் கட்டுரைகளை வாசித்துச் சிந்தித்திருந்தார்கள் என்பதை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அறிந்து கொண்டேன்; ஆக்கபூர்வமான கட்டுரைத் தொடரை வெளியிட்ட திருப்தி எனக்கு ஏற்பட்டது.

இங்கிருந்து தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பெரிய நகரங்களில் – முக்கியமாகச் சென்னையில் – ஸ்ரீமான் பொதுசனம் அவர்களின் வாயிலிருந்து புறப்படும் சொற்களைக் கேட்டு, அவர் என்ன சொல்கின்றார் என்பதை விளங்காமல் திகைத்துத் தடுமாறும் அனுபவமும் பலருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த நகைச்சுவைப் பேச்சாளரும் எழுத்தாளரும் வில்லிசைக் கலைஞருமான மாஸ்டர் சிவலிங்கம், சென்னையிலே தனக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களை “நாஷ்டா பண்ணுடவங்களா?” “இதுதான் சார் சர்க்கரை”, “கிருஷ்ணால் வேணுங்களா?” ஆகிய தலைப்புக்களிற் சுவையாக எழுதினார்.

வித்துவான் க.ந.வேலன் அவர்களின் “அண்ணாமல நகரிலே”, க. இராசரத்தினம் அவர்களின் “ஓவியக்கலை” ஆகிய தொடர்களையும் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். என்ன காரணத்தாலோ, கட்டுரைத் தொடர் எதுவுமே பூரணமாக எழுதி முடிக்கப்படவில்லை. நிதி நெருக்கடி காரணமாகக் “கலைச் செல்வி” ஒவ்வொரு மாதமும் ஒழுங்காக வரத் தவறியமை கட்டுரையாளருக்குச் சோர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்!

கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று தமிழ் அன்பர்கள் போற்றும் கம்பர், தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்துக் கவியரசர்களிலே தலைமையானவர்; பெரும் பெயருக்கும் புகழுக்கும் உரியவர். தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி என்ற தொடரையும், இந்தக் காலப் பிரிவினைக்கு அடிப்படையாக அமைந்த கருத்தையும் இங்கே தெளிவுபடுத்துவது அவசியம்... இந்த மறுமலர்ச்சிக்கு முற்பட்ட காலம், பல அறிஞர்களும் கூறுவது போல, இலக்கிய நலிவுக்குரிய காலம் அல்ல, இலக்கியம் (அல்லது இலக்கிய உணர்வு) மதத்துடன் நெருங்கிய இணைப்புப் பெற்றிருந்த காலமாக இதைக் கொள்ள வேண்டும். தவிர, இலக்கியச் சிதைவும் நலிவும் ஏற்பட்டிருந்த காலமாகக் கருதலாகாது. இலக்கியச் சாதனைகள், கவிநயம், நடைச்சிறப்பு – இவையாவும் அன்று மத ஈடுபாட்டை – பக்தி உணர்ச்சியைத் திறம்பட எடுத்துரைப்பதற்கான அலங்காரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

இந்தியாவில் இன்று எத்தனையோ இராமாயணங்கள் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவை ஒவ்வொன்றும் வால்மீகியின் இராமாயணத்துடன் ஒப்பிடத்தக்க சிறப்புடையதாகும். ஆனால் என் கருத்துப்படி கம்பருடைய இராமாயணமே முதல் நிலைக்குரியதாகும்.

கம்பருடைய காப்பியத்தில், கதை ஓட்டத்தைவிட இலக்கிய எழிலும் கலைச்சுவையும் மனப் பண்பும் தலைமையான முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன.

பண்டைய இதிகாசத்தின் கடவுள்கள், வீரர்கள், முதலியோரையே எழும் போராட்டங்கள் கம்பரது காவியத்திலே மனிதனது உள்ளுறை உலகுக்கு மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது. முரணான நோக்குகளின் போராட்டமாக, உணர்ச்சிகளின் மோதுதலாக அது மாறிவிடுகிறது. ஒவ்வொரு கதைப்பாத்திரமும் இலக்கிய உருவாக அமைந்து குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தின் – இயல்பின் இருப்பிடமாகத் திகழ்வதைக் காண்கின்றோம். அது மட்டுமல்ல, நல்லது, தீயது என்பன போன்ற பண்புகளின் கலை உருவமாகத் திகழ்கின்றது.

“தமிழ் இலக்கியத்தில், கம்ப இராமாயணத்துக்குள்ள இடம்” என்ற தலைப்பிலே மேற்போந்த கருத்துக்களை வெளியிட்டவர், தமிழ் நாட்டையோ, ஈழத்தையோ சேர்ந்த, தமிழ்த்தாய் மொழியாகக் கொண்ட தமிழறிஞர் யாருமல்லர். அலெக்சாந்தர் பியதிகோர்ஸ்கி என்ற றஷ்ய அறிஞரின் கருத்துக்களே இவை. கம்பருடைய கவிதையின் மொழி பெயர்த்திட இயலாத, ஒப்பிடற்கரிய இனிமையை உடையது என்ற அவருடைய கூற்று, கம்பராமாயணத்தின் தமிழ் மூலத்தையே அவர் படித்துச் சுவைத்தார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. உழைக்கும் மக்களின் உயர்ச்சிக்காக

வர்க்க அடிப்படையில் 'வகை மாதிரி' யான பாத்திரங்களைக் கொண்ட இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கே சோவியத் நஷ்யாவில் இடமுண்டு என்ற "தோற்றத்தை" மாற்றும் விதத்தில், "கிழக்கு நாடுகள் பற்றிய சோவியத் ஆராய்ச்சி ஊழியர்களிடங்கிய எங்களைப் பொறுத்தவரை, கம்ப இராமாயணத்தில் ஒருசில பகுதிகளையாவது மொழிபெயர்த்து எங்கள் மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்து அதன் நற்பலன்களை எங்கள் கலாசாரம் பெறும்படி செய்வதற்கு நாங்கள் முயலுவோம் என்பதில் ஐயமில்லை" எனக் கட்டுரையை நிறைவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. "சோவியத் நாடு" இதழ் ஒன்றிலேயே இந்தக் கட்டுரை முதலில் வெளிவந்தது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

எழுத்தாளர்-வாசகர்-பத்திரிகையாளர் ஆகிய முத்தரப்பினரையும் ஈர்க்கும் வகையில் வித்துவான் எம்.எக்ஸ்.சி. நடராசா, "மன்றுகிழார்" என்ற புனைப்பெயரில் எழுதிய ஈழத்தில் பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி என்ற கட்டுரை அமைந்திருந்தது. 1739 ஆம் ஆண்டிலே முதலாவது தமிழ் நூலொன்று இலங்கையில் அச்சிடப்பட்டதென்பதைக் குறிப்பிட்ட கட்டுரையாசிரியர் அந்த நூலின் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலே முதன்முதலாக அச்சேறிய தமிழ்நூல் "முத்திவழி"; முதன்முதலில் வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகை "உதயதாரகை" அமெரிக்கன் மிஷன் மாரின் முயற்சியால் 1841 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 7ஆந் திகதி வியாழக்கிழமை மாதம் இருமுறை வெளிவரத் தொடங்கிய பத்திரிகை இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. 1876 ஆம் ஆண்டிலே "சத்திய வேத பாதுகாவலன்" என்ற சத்தோலிக்க

சமயப் பத்திரிகை வெளிவரத் தொடங்கியது. சைவசமயத்தவர்களுக்குரியதாக 1889 ஆம் ஆண்டில் "இந்து சாதனம்" வெளிவரத் தொடங்கியது. இலங்கையில் வெளியான கலை, இலக்கிய சஞ்சிகைகள், பாலர்களுக்குரிய சஞ்சிகைகள் பற்றிய தகவல்களும் இந்தக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றன.

பத்திரிகைகளின் மறைவுக்குக் காரணம் தமிழ் மக்களே... "சிங்களமே" என்ற சட்டம் ஏலவே வராததுதான் காரணம் போலும்... இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் தாய்மொழி அபிமானத்தை மதிப்பிட "ஈழகேசரி"யின் மறைவு ஒன்றே போதும் - என்ற கருத்துக்களை கவலையுடன் வெளியிட்ட கட்டுரையாளர், "இதுவரை பத்திரிகைகள் ஈழத்திலே தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றினையும் அவற்றுட் சில தொடர்ந்து நின்று கொண்டாற்றும் போக்கினையும் எடுத்துக் காட்டினோம். வீடு பேறுற்ற ஈழகேசரி போல், தமிழ்த் தொண்டு அல்லது வேறில்லை. என்ற பான்மையில் உயிர் நீத்த ஞாயிறு, கலாநிதி போல் தமிழ்ப்பணி புரியும் பத்திரிகைகள் வளர்தல் வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டி"க் கட்டுரையை நிறைவு செய்திருந்தார்.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளின் "மறைவு" க்கு மன்றுகிழார் அன்று சொன்ன காரணங்கள் இன்றைய இதழ்க்குக்கும் பொருந்தும் எனக் கூறினாலும், ஈழகேசரி, ஞாயிறு, கலாநிதி ஆகியவற்றை ஒத்த சஞ்சிகைகளே வெளிவர வேண்டும் என அவர் ஏன் விரும்பினார் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கப்பதற்கு இப்போதைய சஞ்சிகையாளர்கள் - வாசகர்கள் தவறக்கூடாது.

(இனி அடுத்த இதழில்)

(16ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வரையறை செய்யப்படாதது. இக்காரணத்தினால் சோழ அரசு முறையை விளக்குவதற்கு முந்துநிலை அரசு என்ற கருத்து ஆசிய உற்பத்தி முறை என்ற கருத்தை விட பொருத்தமானது.

அரசன் ஆட்சிமுறையின் மையமாக இருத்தல், ஆளும் குழு, ஆளப்படுவோர் என்ற இரு பிரிவுகளாக சமூகம் அடுக்கமைவு பெற்றிருத்தல், பல்வேறு கடமைகளையும் ஒருசேர ஆற்றுகின்ற அரசு பணியாளர்கள் இருத்தல் மக்களிடமிருந்து வரிகள் அறவிடப்படுவதோடு சேவைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகிய இயல்புகள் முந்துநிலை அரசு மாதிரியில் உள்ள சிறப்பியல்புகள். இவை சோழ அரசுடன் பொருத்த முடையனவாக உள்ளன.

முந்துநிலை அரசு கருத்துப் பற்றிய பிரதான சிக்கல் யாதெனில் அது மூன்று வகையான பாகுபாட்டைக் கூறுகிறது. சோழர் ஆட்சி முறையை இந்த மூவகைப் பாகுபாட்டில் ஏதாவது ஒரு வகைக்குள் அடக்குதல் சாத்தியமில்லை. மூன்றின் இயல்புகளும் கலப்புப் பெற்றதாகவே சோழர் அரசாட்சி முறை உள்ளது. உதாரணமாக நிலத்தில் தனி உடமை இருத்தல், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வரி அறவீட்டு முறை என்ற இரு இயல்புகளும் முந்துநிலை அரசின் நிலைமாற்ற காலத்திற்குரிய விசேட இயல்புகள், பரம்பரையுரிமையாக அன்றி நியமனம் மூலம்

பதவிகளைப் பெறும் அலுவலர் முறை, அலுவலர்களுக்கு சம்பளம் வழங்கும் முறை, சட்டக் கோவை ஒன்று ஆக்கப் பட்டிருத்தல், முறைசார் நியமனங்களின் மூலம் அமைக்கப்படும் நீதிச்சேவை ஆகிய அம்சங்களும் முந்துநிலை அரசின் நிலைமாறும் கட்டத்திற்குரிய இயல்புகளாகும். ஆனால் சோழர் ஆட்சியின் மத்திய காலத்தில் உத்தியோகத்தார்களை நியமிக்கும் முறை இருந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளனவேனும் பரம்பரை உரிமை பிரதான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. அதிகாரப் பதவிகளுக்கு வேளாளர், பிராமணர் என்ற இரு சாதியினரும் பெரும்பான்மை நியமிக்கப்பட்டனர். வைசிக சாதியினரும் அதிகாரப் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டனர். முந்துநிலை அரசின் நிலைமாறும் காலத்தின் முக்கிய இயல்புகளில் ஒன்று தூரதேச வர்த்தக விருத்தியும் சந்தையின் வளர்ச்சியுமாகும். சோழர் ஆட்சியின் 3ம், 4ம் காலகட்டங்களில் தூரதேச வர்த்தக விருத்தி ஏற்பட்டது உண்மையே. எனினும் சோழர் அரசு ஏனைய சில பலவீனங்களை இக்கட்டங்களில் வெளிப்படுத்தியது. முந்துநிலை அரசின் மூன்று காலகட்டங்களை வரலாற்றுக்கால ஒழுங்கில் நிரற்படுத்தி சோழ அரசாட்சி முறையின் வளர்ச்சியை விளக்குதல் முடியாது. இதனால் முந்துநிலை அரசு என்னும் கோட்பாடும் மிகவும் பொருத்தமானதொரு விளக்கம் எனக் கருத முடியாது.

# யுத்தவீர வேடவீர இசைப்பாட்டு



## சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு ஒரு முன்னோடி கருத்தாடல்

2011-ஆம் ஆண்டில் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு இலங்கையில் சக்கைப்போடு போடப் போகிறது. அந்த தகவலைத் தந்த ரஸூனா - அட யாரு இந்த ஞானி? என்று தலையை பிய்த்துக் கொள்ளாதீர்கள். எல்லாம் நம்ம வீரகேசரி லெ. முருகபுத்திரன் தான். மறுஷன் அலுஸ்திரேலிய பிரஜையாகிப் போனாலும் 'விட்டேனா பார்!' என்பதைப் போல இலக்கியத்துடன் ஒட்டுண்ணியாகி விட்டிருக்கிறார். அவருடைய தளரா முயற்சிதான் இது. வெல்க! வெல்டன்!

03.01.2010 இல் கொழும்பு வந்து தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஒரு முன்னோடி கருத்தாடலை ரஸூனா நடத்தினார். அது வெறும் தவிலடியாக்கும் முயற்சி முனைப்பு கொண்டது. சில ஈகோக்களின் 'இப்போதைய' நிலைவரத்தில் இதெல்லாம் தேவைதானா, நடக்கிற காரியமா? தமிழ்நாடு செய்ய வேண்டியதை நாம் செய்யலாமா? போன்ற அங்கலாய்ப்பு பக்கவாத்தியங்கள் முருகபுத்திரனின் 'முயற்சியை வெறும் தவிலடியாக்கி ஓரங்கட்ட பார்த்தாலும் அது சுபமான சில முடிவுகளுடன் கச்சேரி அரங்கேறியது.

ஞானம் ஆசிரியர் டாக்டரும், எழுத்தாளருமாகிய தி. ஞானசேகரன், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரின் கரங்களினால் குத்துவிளக்கு மங்கல ஓளி பெற, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் அவதானம் மிளிர் முருகபுத்திரனின் தலைமையில் கலந்துரையாடல் ஓடும் நதி நீரைப் போன்று சளசளப்புடன் நகர்ந்தது.

கலந்துரையாடலுக்கு என பனிரெண்டு அம்சங்கள் அச்சுப்பிரதிகளாக சபையோருக்கு வழங்கப்பட்டன. எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் என சபை நிறைந்து விட்டிருந்தது. அனைவரும் பனிரெண்டு அம்சங்களையும் முழுசிக் கொண்டு வாசிப்பதையும் காணமுடிந்தது.

செம்மைப்படுத்தும் கலை தமிழ் படைப்புக்களை பிறமொழியாக்கம் செய்தல் என்ற இரு விசயங்களைத் தவிர ஏனைய விசயங்களெல்லாம் அவதானத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படாமலே கோவிந்தாவாகிவிட்டன.

மதிய உணவு வழங்கப்பட்டது. அகதிகளையும் தோற்றுக்கும் விதத்தில் முண்டியடிப்பு இடம்பெற்றது. சாம்பார், ரசம், வாழைப்பழம், பாயாசம் என ஒன்றையும் பாக்கிவிடாமல் சபையோர் ரசித்து சுவைத்து, விழுங்கினார், பருகினார். மதிய உணவில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு 'அய்ட்டத்தையும்' விட்டுவைக்காத நம் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் கலந்துரையாடலுக்கென வைக்கப்பட்டிருந்த பெரும்பாலான அய்ட்டங்களை தொட்டுக்கூட பார்க்கவில்லை.

“அழைத்தார்கள் வந்தோம்! பேசினார்கள் கேட்டோம்! உணவு தந்தார்கள் சாப்பிட்டோம். அம்பிடுதான். இலக்கியம், சச்சரவு, எதிர்க்கருத்து இதெல்லாம் எங்களுக்கு வேணாம் சாமி! ஆளை விடுங்கோ. வேண்டும் என்றால் ஆளுக்கு 'ஜஸ்' வைத்து ஆகா! ஓகோ! என்று நாலு புகழ்வார்த்தை அம்பிடுதான் என்று வாழும் நம் ஜாம்பவான்கள் நம் இலக்கியப் பயிருக்கு ஒரு துளி நீர் கூட சிந்துவார்கள் என்று கருத முடியுமா?

மதிய உணவிற்குப் பின்னர் மண்டபம் வெறிச்சோடி விட்டது. ஆகா! என்னதான் என்றாலும் இந்த விசயத்தை கடை பிடிப்பதில் நம்மவர்கள் நம்மவர்கள்தான்.

பேராசிரியர்களான கா. சிவத்தம்பி, சபா ஜெயராஜா, சி. மௌனகுரு, துரை மனோகரன் மற்றும் தி. ஞானசேகரன், டொமினிக் ஜீவா, கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ், ஆ. சிவநேசச் செல்வன், என். அருளானந்தன், வ. தேவராஜ் (வீரகேசரி ஆசிரியர்) க. குமரன், வண. ஜெபநேசன் அடிகளார், மானா மக்கீன், திருமதி வயலட் சந்திரசேகரன், மேமன் கவி, நாச்சியாழீவு பர்வின், அந்தனி ஜீவா, சோ. தேவராஜ், தெளிவத்தை ஜோசப், ஓ.கே. குணநாதன், கே.விஜயன், கனடா உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் நடேசன் என பலரும் உரை நிகழ்த்தினார்கள். 'பேசியவர்களில் பெரும்பாலோர் தமது பயோ டாட்டாவை சமர்ப்பிப்பதிலே கவனமாக இருந்தார்கள்' என்ற உதய ஆசிரியரின் விமர்சனம் குறிப்பு நல்ல சவுக்கடி.

கருத்துமோதல் இடம்பெற்றது. செம்மைப்படுத்தும் கலை குறித்த விவாதம் முழுமையாக இடம் பெறவேண்டும் கலை இலக்கியத்தில், உள்ளடக்கம் வரை Copy-Editor சென்றுவிடும் அபாயம் எதிர்காலத்தில் ஆலம் விருட்சமாக வளர்ந்து உன்னதமான இலக்கியத்திற்கு ஆப்பு வைத்து விடும் என்று அடியேன் ஒரே போடாகப் போட்டேன்.

‘அடப்பாவி அப்படி நடக்குமா?’

இலக்கிய நண்பர் தொடையை பிடுங்கி எடுத்தார். ‘ஆமா!லே!’ என்று சொல்லி வைத்தேன்.

## ஜாக்கிரதை ஜாக்கிரதை

### பிரதிகள் ஜாக்கிரதை

ரோகண பெத்தகே, ஒரு சிறந்த கலைஞர் நமது சகோதர சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவரான இவர் சிங்கள நாட்டுப் பாடல்கள் மூலும் பிரபலமானவர். இசை நடனம், அரங்கம், கவிதை, தொலைக் காட்சி தொழில்நுட்பம் என இவருடைய கலைபுலக பரிமாணம் மயிற் தோகையைப் போன்று விரிவானது. அழகானது.

“மகே ரத்தரங் ஹெலேனா”



என்னருமை ஹேலேனா

இது இவரின் முதல் பாடல். இவருடைய முதல் நாட்டுப் பாடலின் மூலம் கேட்போர் நெஞ்சிலெல்லாம் இனமத பேதமற்ற ரீதியில் இடம்பெற்றவர் ரோகண பெத்தகே.

சிங்கள நாடகங்கள் பலவற்றுக்கும் இசையமைப்பாளராக பணியாற்றினார். மண்மணம் என்று சொல்வோமே அவர் பாடல்களின் அழகியலே அதுதான். சிங்கள கிராமங்களின் ஜீவன் அவற்றில் சயனிக்கின்றது எனில் மிகையில்லை.

“இந்த நாட்டின் புத்தி ஜீவிகளுக்கு என் கிராமத்து பாடல்களின் அருமை புரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் கிராமிய மக்கள் அதில் ஒன்றிப்போய் விடுகிறார்கள். ஏனெனில் நமது மரபு, பண்பாடு, விழுமியங்கள் கிராமத்து மண்ணில் தான் மண்டிக்கிடக்கின்றன” என்கிறார் இந்த கிராமியப் பாடகன்.

ரோகண ஒரு தவறு செய்துவிட்டார். புத்தி ஜீவிகளுக்கு நாட்டுப் பாடல்களின் அருமை தெரியாது என்ற நினைப்புத் தான், அந்த தவறு. அந்த மாபெரும் தவறு நமது இருமொழி படைப்புலகிலும் காளாணைப்போல படர்ந்து வருகிறது.

லோஸ் ஏஞ்ஜெல்ஸ் நகரில் இடம்பெற்ற ஒரு கலை நிகழ்வில் இவருடைய பாடலொன்றும் இடம்பெற்றது. ‘சிரச’ இதனை இடம்பெறச் செய்தது. ஆசியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட பாடல்களில் முன்னணியாக வந்த இருபது பாடல்களில் ஒன்றாக இது மட்டுமே இடம் பிடித்தது. 1996-இல் நிகழ்ந்த இந்நிகழ்வின் பின்னர் 240 நாடுகளில் அப்பாடல் ஒலிபரப்பானது. ‘ஆகா!’ என்று கரஒலி எழுப்பலாம் என்று தோன்றுகிறது அல்லவா.

அதுதான் இல்லை! அடப்பாவமே! என்று தலையில் போட்டுக்கொள்ளும் ஒரு துயரமான நிலைமையே உள்ளது. யாரோ ஒரு புத்தி ஜீவி அவருக்கு சேரவேண்டிய ரோயல்புயை இன்றும் தனக்குச் சொந்தமாகக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த கில்லாடித்தனம் ‘ஜில்மல்’ தானோ?

புத்தி ஜீவிகள் எப்படி சாதனையாளர்கள்? பட்டியலை அபகரித்துக் கொள்கிறார்கள். பார்த்தீர்களா? “சே!சே! இது மோசம். நம்ம ஆளுக தேவலாம் போலிருக்கே” நண்பர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டார்.

“சில்லறை வியாபாரம் மொத்த வியாபாரம் இரண்டு பக்கத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் அம்பிடுதான்” என்று குண்டைத் தூக்கிப் போட்டேன்.

“புரியல்லியே!”

“நம்ம ஆளுகள்ளே கொஞ்சம் பேர் இப்போ சில்லறை வியாபாரம் பண்ணிக்கிட்டிருக்காங்க. மற்றவங்கள் எழுதுன கதையை அப்படியே காப்பியடிச்சு போட்டிகளுக்கு அனுப்பி பரிசு வாங்குகிறது....”

“என்ன பண்ணு நம்ம நடுவர்களுக்கு ஒரு பரவலான வாசிப்பு கிடையாது அதனால் தானே இந்த கேளாறு. நடுவர்களாக இருப்பவர்கள் நிறைய வாசிக்க வேண்டும். குறைந்த பட்சம் முழுக்கதைகளையும் வாசிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதாவது போட்டிக்கு வந்த முழுக்கதைகளை”

“சரியாச் சொன்னீங்க. இன்னும் சில சில்லறை வியாபாரம் புத்தி சொல்லுரேன் கேளுங்களேன்.”

“உம்! உம்! சொல்லுங்க!”

“இப்ப எல்லாம் இறந்து போனவர்களின் கதைகள், கவிதைகள் நாடகப் பிரதிகளுக்கெல்லாம் பெரிய கிராக்கி”

“என்? ஏலம் போடுராங்களா?”

“என்னா மனுஷன் அய்யா நீர். அதுதான் இறந்து போனவர்களின் படைப்புகளை தொகுப்பு தொகுப்பா போட்டு பரிசை தட்டிக் கிறாங்களே. சொந்தமா எழுதுவதைவிட இது கலமாச்சே!”

“அப்பாடா! அத்தோடு விட்டாங்களே. இதுகளை நாங்க தான் எழுதினோம்ன்னு பதிக்காமல் விட்டாங்களே! அதுவரைக்கும் தேவலாம்”

“அட நீர் ஒன்று. இனிமேல் அதுவும் நடக்கத்தான் போகிறது” பழம் பிரதிகளுக்கெல்லாம் சொந்தம் கொண்டாடி புதிய புதிய ஆசிரியர்கள் அவதாரம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கம்பியூட்டர் வேகம். அது மின்னல் வேகம்: 2010-லே இப்படி சில புற்றீசல்கள் வெளியில் தலைகாட்டும் போல கிடக்கு. விசயம் தெரிந்தவர்கள் தமது ஆய்வு ஆதாரங்களை தேடி எடுக்கவேண்டும். இல்லேன்னா கல்லறைகளுக்குள் உறங்கிக்கிடக்கும் படைப்பு ஜீவன்கள் மணலை பிளந்து கொண்டு வெளியில் வந்த தமது பிரதிகளைத் தேடி டிராகுலாவாக திரிவார்கள்.

“ஐயோ சாமி! ஆளை விடுங்க” நண்பர் பேய் விரட்டுபவராக ஓடுகிறார்.

## யதார்த்தம் மாறிப்போச்சு

“எத்தனை காலம் தான் ஏமாற்றுவார் இந்த நாட்டிலே சொந்த நாட்டிலே நம் நாட்டிலே - இன்னும் எத்தனை காலம்தான்....”

மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ராமச்சந்திரனின் மலைக்கள்ளன் திரைப்படப் பாடலில் தேனில் விழுந்த ஈ போல அப்படியே மனம் ஒன்றிக் கிடந்த நேரம் திறனாய்வாளர் நக்கீரன் (இது நம்ப ஆய்வு ஜாம்பவானின் சொந்தப்பெயர் அல்ல) திடுதிப்பென உள்ளே நுழைந்து இசை இரசனையை கோவிந்தாவாக்கி விட்டார்.

“அடப்பாவி மனுஷா” பெரிய இலக்கியக்காரர் என்று நெனைச்சேன். இன்னும் எம்.ஜி.ஆர். மோகம் போகல்லியானது நக்கலடித்தார். இப்படி பற்றவர்களை கீழிறக்கி அங்கலாய்ப்பதே ஐயா சுபாவம். இதுவே இவருக்கு சமூகப் பணியாகிவிட்டது.

மூன்று தசாப்தகாலத்திற்கும் அதிகமான காலம் நட்புடன் வாழ்ந்து வருகிறோம். எனக்கு சினிமா மோகம் உண்டு அவருக்கு அலர்ஜியோ! விடுவாரோ? பிடித்தார் ஒரு பிடி.

“இந்த ஆள் தமிழ் சினிமாவையே கெடுத்தவன். கொஞ்சம் நஞ்சமிருக்க யதார்த்தம் இருந்த தமிழ் சினிமாவில் அதை அடியோடு இல்லாமல் செய்தவர். ரிக்ஷாக்காரனாக வருவார் ஆனால் கோர்ட்டும் சூட்டும் போட்டிருப்பார். மீன்காரனாய் வருவார் ஆனா மினு மினுக்கும் ஆடை போட்டிருப்பார். கன்றாவி எங்கே போய் முட்டிக்கிறது. நம்ம தமிழ் சினிமா ரசிகர்கள் படு முட்டாள்கள். பாமரத்தன்மையானவர்கள் இவருடைய கோமாளித்தனமான சேஷ்டைகளையெல்லாம் ரசித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்வார்கள். கைதட்டி மண்டபத்தை அதிரச் செய்வார்கள். நம்ம படைப்பிலக்கியத்தை கொஞ்சம் பேர் ஜனரஞ்சகமாக எழுதுகிறோம் என்று சொல்லி நாசப்படுத்தி விட்டார்களே அதுபோல பொருத்த மில்லாத விசயங்களைச் சொல்லி, பாத்திரங்களுக்கு பொருத்தமில்லாத உடைகளை அணிந்து தமிழ் சினிமாவையே குட்டிச்சுவராக்கிவிட்டார்...”

நுளம்பு நுழைந்து ரீங்காரம் செய்வதும் அறியாமல் நான் வாய் பிளந்து நிற்க, திறனாய்வாளரின் குட்டிப் பிரசங்கம் அடைமழையாக வருஷித்தது.

இதென்னடா வம்பு!ன்னு மிரண்டுபோனேன். என் சகதர்மினி ஒரு எம்.ஜி.ஆர் பைத்தியம். திறனாய்வாளரின் எம்.ஜி.ஆர். அபிஷேகம் அம்மணி காதில் விழுந்தால் ஐயா பாடு திண்டாட்டம் தான். துடைப்பத்தோடு பத்திரக்காளியாகிவிடும் அவளைக் கண்டு துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என்று நாலுகால் பாய்ச்சலில் விசர்நாய் விரட்டுவதாக நினைத்து அலறியடித்து ஓட வேண்டியதாயிருக்கும். நல்ல காலம் மனுஷி காதில் ஒன்றும் விழவில்லை.

திறனாய்வாளரை இழுத்துக் கொண்டு நைசாக பின் அறைக்கு நழுவிட்டேன்.

மறுபடியும் பிரசங்க தூறல் தொடர்ந்தது. அப்பாடா! டெலிபோன் மணி ஒலித்தது. தாவி எடுத்தேன். ஹலோ சொல்வதற்கு முன்னரே மறுமுனையில் பெண்குரல் ஒலித்தது.

“நான் வந்திருக்கேன். வாசலுக்கு வாங்கோ!”

வாசலுக்கு வந்து டெலிபோனில் கதைக்கிற மோகினியார்? என்ற பயத்துடன் கழுத்தை மட்டும் நீட்டி எட்டிப் பார்த்தேன். நீண்ட கார்ட் சட்டையும் ரீ சேர்ட்டும் அணிந்து, கையில் பையும் காதில் கையடக்க போனுமாக ஒரு பெண்

நிற்கிறாள். திகீர் என்கிறது. உடம்பில் கம்பிளிப்பூச்சி ஓடியது. திறனாய்வாளருக்கு மட்டும் அல்ல, எனக்கும் துடைப்பக் கட்டை அபிஷேகம் தான். என்று விறைத்துப்போய் தலைக் கேசத்தை பிடுங்க வாரம்பித்த வேளையில் அம்மணி வாசலுக்கு ஓடி திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஆர் அம்மா அது?” குரல் லேசாக நடுங்கியது.

“எங்கட கீரைக் காரிதான். வழக்கமாக வாரவள். அவள் வந்தது தெரியல்ல கதையிலே நின்றுட்டேன். அதுதான் போன் அடிச்சிருக்கிறாள். அது கிடக்கட்டும். அவள் கையிலே லேட்டஸ் கெமரா போன் இருக்கே பார்த்தீங்களே....”

என்னிடம் அப்படி ஒன்று இல்லை என்பதை சுட்டிக்காட்டி விட்டு முகத்தை சுழித்து சடக்கென கழுத்தை வெட்டிக் கொண்டு நகர்ந்தார்.

அம்மணியின் சுடுமொழி ஆய்வாளர் காதிலும் விழுந்துவிட்டது.

பாவம் திறனாய்வாளர். அவர் இப்பொழுதிருந்த வாயை மூடவில்லை. நான் விரல்களை நுழைத்து ஒட்டிக்கிடந்த நாவை சுரண்ட வேண்டியிருந்தது. நிலைமை இப்படி எல்லாம் மாறும் என்பதை என்றோ அறிந்த எம்.ஜி.ஆர். ஒரு தீர்க்கதரிசிதான் போங்கள்!



## ‘ஞானம்’ சந்தா விபரம்

### உள்நாடு

தனிப் பிரதி : ரூபா 50/=  
ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 600/=  
ஆறு ஆண்டுச்சந்தா : ரூபா 3000/=  
ஆயுள் சந்தா : ரூபா 20000/=

சந்தா காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடர் *வெள்ளைவத்தை* தபால் நிலையத்தில் மாற்றக் கூடியதாக அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

**இலகுவாக மேலதிகச் செலவின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி :-**  
உங்கள் பகுதியில் உள்ள ஹட்டன் நஷனல் வங்கியில் T. Gnanasekaran, Hatton National Bank - Wellawatte நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் - 009010344631 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் அனுப்ப : Swift Code : HBLILK LX  
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/ முகவரி :  
T. Gnanasekaran  
Gnanam Branch Office  
3-B, 46<sup>th</sup> Lane, Wellawatte.

### ஞானம் விளம்பர வீகீதம்

பின் அட்டை : ரூபா 10000/=  
முன் உள் அட்டை : ரூபா 8000/=  
பின் உள் அட்டை : ரூபா 8000/=  
உள் முழுப்பக்கம் : ரூபா 5000/=  
உள் அரைப்பக்கம் : ரூபா 3000/=

வெளிநாடு	ஓராண்டு	இரண்டு ஆண்டு	மூன்று ஆண்டு
Australia (AU\$)	35	70	100
Europe (€)	25	50	70
India (Indian Rs.)	500	950	1400
Malaysia (RM)	50	95	140
Canada (\$)	35	70	100
UK (£)	15	30	40
Other (US \$)	25	50	70

மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துத் தருபவர்களுக்கு ஒரு வருடம் ‘ஞானம்’ இனாமாக அனுப்பப்படும்.

## தெளிவத்தை ஜோசப் பவள மலர்

ஏப்ரல் 2010 ஞானம் தெளிவத்தை ஜோசப் பவளமலராக மலர்கிறது. இம்மலருக்கு தெளிவத்தை ஜோசப் பற்றிய கட்டுரைகளை எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம்.

- ஆசிரியர்



# எஸ். பொஷர்

## சுருட்ட எடை போடலார்

- மு. பொ

“பாரதி, புதுமைப் பித்தனுக்குப் பிறகு தமிழின் மிகச் சிறந்த ஆளுமையென்று என்னால் எஸ்.பொவை மட்டுமே கருத முடிகிறது” - முனைவர் பா. ரவிக்குமார்.

“வள்ளுவன், இளங்கோ, பாரதி, புதுமைப்பித்தன் முதலியவர்களை உள்ளடக்கிய முதல் வரிசையில் இடம் பெறும் முழுத்தகுதி எஸ்.பொவுக்கு உண்டு. - கோவை ஞானி.

எஸ்.பொ. தொடர்பாக ரவிக்குமாரும் கோவை ஞானியும் குறிப்பிட்டதை ஞானம் 115வது (டிசம்பர் 2009) இதழில் படித்தபோது எனக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியே ஏற்பட்டது. காரணம், அவர்கள் மேற்கண்டவாறு எஸ்.பொவைப் பற்றிச் சொல்லியுள்ளதைப் படித்ததால் அல்ல. மாறாக இவர்கள் பாரதி, புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரைப் பற்றி எதுவும் - தமது பெரிய கல்வித் தகைமைகளை வைத்துக் கொண்டும் - புரிந்திருக்கவில்லை என்பதை நினைத்து.

பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் (அவருக்கு முந்திய வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பன் போன்ற கலைமேதைகளும்) தமிழ் இலக்கிய உலகில் எதனைப் பிரதிபலித்தனர்? இதன் பதிலிலேயே எல்லா வகை ஒப்புமைகளும் தானாகவே கழன்று போய்விடும்.

பாரதியாரோடு ஒப்பிடும்போது பாரதிதாஸனும் எந்தவிதத்திலும் குறைவானவரல்லர். பாரதிபோல் கவிதை ஆளுமை நிரம்பப் பெற்றவர். தனிக் கவிதை ஆக்கங்கள், காவியங்கள் நாடகங்கள் என்று நிரம்ப எழுதியுள்ளார். நம் உள்ளூர் கவி மஹாகவியின் ஆதர்ஷ கவிஞரும் அவரே. ஆனால் அவரைப் பாரதியோடு ஒப்பிடமுடியாது, ஏன்?

புதுமைப்பித்தன் மாதிரியே, ஏன், அவனையும் விட ஜெயகாந்தனும் எழுதியுள்ளார். சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள், நடைச்சித்திரங்கள், கவிதைகள் என்று பல. ஆனால் அவரைப் புதுமைப்பித்தனோடு ஒப்பிடமுடியாது, ஏன்?

பாரதியைப் பற்றி விளங்கிக் கொண்டால் அவன் பின் வந்த புதுமைப்பித்தனையும் அவனுக்கு முன் வாழ்ந்த வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பனையும் விளங்கிக் கொண்டதாக முடிகிறது.

பாரதி வளர்த்த கவிதைப் பண்புகள் எவை?

என்னுடைய யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் என்னும் நூலில் மஹாகவி பற்றி சண்முகம் சிவலிங்கம், எழுதிய கூற்றின் தவறைச் சுட்டி, பாரதி வளர்த்த கவிதைப் பண்புகள் பற்றி பின்வருமாறு விளக்குகிறேன்.

“நாயக்கர் பரம்பரை பண்டிதர்களிடமிருந்து கவிதையை மீட்டெடுத்து, இலகு படுத்தி, யமகம், திரிபு என்ற “உருவ உள்ளடக்கங்களி”டையே சமூகம், அரசியல், அறிவியல்,

ஆதீகம் என்று புகுத்தி வளர்த்தெடுத்த உள்ளடக்க மாற்றப் பண்புகள் என்பவை ஒன்று. இரண்டாவது மரபை உடைத்து செய்யுளைப் புறக்கணித்த புதிய பரிசோதனைகள், அதனடி விளைந்த வசன கவிதைகள் என்பவற்றோடு அனைத்து ஆக்கங்களையும் ஒளிரவைத்து தாங்கி நிற்கும் ஆத்மார்த்தப் பண்பு. முதலாவது பண்பு எல்லாச் சிறந்த கவிஞர்களுக்கும் உரியது. ஆனால் இவற்றோடு இவர்களை கலைத்துவத்தின் உச்சத்தை எட்ட வைப்பதாக இருப்பது, அடுத்த முக்கிய அம்சமான ஆத்மார்த்த நோக்கும் அதை அறிவு ரீதியாக உணர்ந்த அணுகலுமாகும்”. இது பாரதியிடமும் புதுமைப்பித்தனிடமும் இருந்து மட்டுமல்ல இதுவே அவர்களது திறன் குவிப்பு மையமுமாகும்.

இங்கே, அனேக விமர்சகர்களும் ஆய்வாளர்களும் ஓர் எழுத்தாளனையோ, கலைஞனையோ ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது, அவர்கள் நிற்கும் யதார்த்த, ஆத்மார்த்த தளங்களுக்குரிய வேறுபாடு தெரியாமல் இரண்டையும் ஒரே நிலையில் வைத்து ஆய்வுக்குட்படுத்துவதனால் ஓர் உயர்ந்த கலைஞனையும் அதற்கடுத்த படியானவனையும் இடம்மாறி வைத்து மாறாட்ட மதிப்பீடு செய்யும் அபத்த விமர்சனம் நிகழ்கிறது.

இதற்குத் காரணம் ஆத்மார்த்த கலைஞனின் தன்மை பற்றிய அறியாமையே.

“தீக்குள் விரலைவைத்தால் நந்தலாலா - உன்னைத்

தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா”

என்று பாரதி பாடும் இந்தத் ‘தீக்குள் விரலை வைக்கும்’ விவகாரம்தான் “பாரதி, புதுமைப்பித்தன், எஸ்.பொ” என்று பட்டியல் போட்ட விமர்சகர்களுக்கு தெரியாமல் போன ஒன்றாகும். உண்மையாகவே தீக்குள் விரலை வைத்துப் பார்த்த மாபெரும் ஓவியக் கலைஞன் Van Gogh வுக்கு அது இலகுவாகவே புரியக்கூடியதாய் இருந்திருந்தாலும் நம் விமர்சகர்களுக்கு அது இலகுவாகப் புரியப் போவதில்லை.

ஒருவன் எஸ்.பொ.போல் பக்கம் பக்கமாக பெரியளவில் எழுதிவிட்டால் அவன் ஆத்மார்த்தக் கலைஞனாகி உயரப் போவதில்லை. அவ்வாறே மிகக் குறைவாகவே (மெளனிபோல்) எழுதியிருப்பதால் அவன் அந்த நிலையை எட்டாமல் போய்விடுவதும் இல்லை புதுமைப்பித்தனது இத்தகைய உயர்ந்த கலைச்சிருஷ்டிக்கு ‘சாபவிமோசனம்’ ஒன்றே போதும். அகலிகையைப் புதுவிதமாகப் பார்க்கும் சிருஷ்டி.

ஆத்மார்த்த தன்மை என்பது எப்பொழுதும் ஒருவித தத்துவார்த்தத் தொனிப்பு (philosophical touch) இழையவரும்



விவரணையோடு ஒரு ஆக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும். இந்த வகையான வெளிப்பாட்டுக்குரிய உலக எழுத்தாளர்களுக்கு ரோல்ஸ்ரோய், தோஸ்தோவ்ஸ்கி, செக்கோவ், சொல்ஹெயின்ஸரீன், தோமஸ் மான், ஜேம்ஸ்ஜெய்ஸ், டி.எச்.லோறன்ஸ், காவ்கா, அன்றிகீத், பிடுளேஸ், காமு, சாத்தர், ராஜாராவ், ஸ்ரீஅரவிந்தர் என்று காட்டலாம். தமிழில் இத்தகையோர்க்கு பாரதி, புதுமைப்பித்தன், மௌனி, ஜானகிராமன், ராஜநாராயணன், லா.சா.ரா, சுந்தரராமசாமி, நாகராஜன், ஜெயமோகன், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், பிரபஞ்சன் என்று சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். இலங்கை எழுத்தாளர் ஒரு சிலர் இதற்குள் அடங்கலாம். ஆனால் அதற்குள் எஸ்.பொ வரமாட்டார் என்பதே முரண்நகை.

நான் ஆத்மார்த்தத் தன்மை பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது ஒரு வித philisophical touch உடைய ஆக்கங்கள் என்று கூறியதை எழுத்தாளன் தத்துவவாதியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதாக மாறாட்டம் செய்யக்கூடாது. தத்துவவாதி வேறு ஆத்மார்த்தக்கலைஞனின் விசாரம் செறிந்த விபரிப்பு வேறு.

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்  
ஆங்கொரு காட்டினோர் பொந்திடை வைத்தேன்  
வெந்து தணிந்தது காடு - தழல்  
வீரத்திற் குஞ்சென்று  
மும்பென்று முன்டா?

இந்த வகையான பார்வை இயல்பாகவே ஒருவனின் ஆத்மார்த்தப் பார்வையோடு இழைந்து வருவதைக் காணலாம். இதோ இன்னொரு கவிஞனின் காதல் கவிதை:-

எனக்கு பிரக்ஞை ஓட்டம் என்பது  
அவளின் மென்னடைப் பாதை  
அவள் உக்கிரங் கொள்கையில்  
என் பிரக்ஞையே அவளின் நர்த்தன வீதி

இந்நிலையில் எஸ்.பொ எங்கே வந்து நிற்கின்றார்?

இவர் ஆத்மார்த்தத் தளத்தின் எழுத்தாளர் அல்லர். இவர் ஒரு சிறந்த யதார்த்த விவரணையாளர். இவரது எல்லா ஆக்கங்களுமே அத்தகையதே. மார்க்ஸால் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட பால்சாக் போன்ற தன் காலத்தை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்தரிக்கும் எழுத்தாளர். மாபாசான், சோலா, சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ், எஸ்கின் கோல்ட் வெல், ஏன் நோபல் பரிசு பெற்ற 'நல்ல நிலம்' எழுதிய Pearls - Buck போன்ற யதார்த்த விவரணையாளரே இவர். இவ்விடத்தில் பொன்னுத்துரையின் 'சடங்கை' நினைவூட்டுதல் பொருத்தமானது. கொழும்பில் வேலைபார்க்கும் சராசரி யாழ்ப்பாணத்து கிளரிக்கல் சேர்வனரின் பாலியல் வேட்கையும் அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள ரயில் ஏறிப் போய் சந்திக்கும் சம்பிரதாயங்களும் சடங்குகளும் அதனால் வரும் ஏமாற்றங்களும் தனியாக, யதார்த்த சித்தரிப்புக்குள்ளாகின்றது. இதற்குமேல், நான் குறிப்பிட்ட ஆத்மார்த்தக் கருத்தியல் விசாரணையால் இயல்பாகவே மேலெழுந்து பரவும் கலாரீதியான செய்தி இதில் இல்லை. உதாரணமாக 'நாளை மற்றுமொரு நாளே' குறுநாவலில், அது

தரும் யதார்த்தச் சித்தரிப்புகளுக்கு மேலாக மிதந்து வரும் விபசாரப் பெண்களின் அனாதைத்தனம், அவ்வாறே புராணகால அகலிகையை 'சாபவிமோசனத்தில்' சித்தரிக்கும் புதுமைப்பித்தன், இறுதியில் கதையை முடிக்கும்போது அகலிகையின் ஒவ்வொரு அடிபெயர்ப்பிலும் விட்டுச் செல்லும் எம் இதயத்தில் மோதியெழும் உணர்வுக் கலவைகள் போன்ற செய்திகள் பொன்னுத்துரைக்கு புரியாதவை.

இதற்குக் காரணம், எஸ்.பொவுக்கு தன் எழுத்துப் பற்றிய சீரான பார்வை இன்மையே அவர் தனது ஆத்மார்த்தத் தன்மையாக நினைப்பது தனது ஆக்கங்கள் பலவற்றில் பாவிக்கும் வெற்றுவார்த்தைச் சிலம்பாட்டங்களையே. இந்த வார்த்தை வீச்சுக்களையே அவர் தனது 'இலக்கிய அரசியலிலும்' காட்டுகின்றார். 'முற்போக்கு' கூட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட எஸ்.பொ., அதற்கு எதிராக உருவாக்கிய அமைப்புக்கு சூட்டிய பெயர் நற்போக்கு. 'நற்போக்கு' என்ற பெயர் முற்போக்கு என்பதற்குப் பதிலான வெற்று வார்த்தைச் சிலம்பாட்டமே தவிர அதற்குமேலாக ஒன்றுமே இல்லை. அப்படியில்லாமல் சரியானவை பிழையானவை அல்லது நல்லது கெட்டது என்ற அடிப்படையில் பார்க்கப்படுவதாக எடுத்துக் கொண்டால் இவை காலத்துக்குக் காலம் இடத்துக்கு இடம் மாறிக் கொண்டு போகக் கூடியவை என்பது பற்றிய விசாரணைகள் அவருக்கு இல்லை. அல்லது மு.த. கூறுவது போல் இலக்கியத்தை நல்லது கெட்டது கூடாதது என்று பாடங்களாக (lessons) அளக்கத் தொடங்கினால், எஸ்.பொ. கூட்டி வைத்திருந்த நற்போக்கு அணியினரான எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா, பேராசிரியர் சதாசிவம், கனக செந்திநாதன் ஆகியோரால் 'த்', 'பங்கம்' ஆகிய எஸ்.பொவின் கதைகளே 'இழிசனர்' கதையென முதலில் ஒதுக்கப்படும்! மேலும், 'என்றைக்கும் நான் என் தனிமனித சாதனை என்று எதையும் சொல்லவில்லை, ஒன்றைத்தவிர. எழுத்தில் நான் ஊன்றிய சத்தியமும் ஆளுமையும் நேர்மையான பக்தியும் என் தனித்துவத்தை வணையும்' என்று எஸ்.பொ கூறும்போது மீண்டும் 'சத்தியம்', 'நேர்மை' என்று வெற்றுச் சொற்களையே பாவிக்கிறார் எனலாம். காரணம் நேர்மை எது, சத்தியம் எது எனக் கேட்டால் அவரால் பதில் தரமுடியாது. அதற்குப் பதில் தரும் ஆழமான ஆத்மார்த்த நோக்கின் எழுச்சி அவரது படைப்புக்களில் கிடையாது. அத்தகைய கலா எழுச்சியில் இந்த இரட்டைத் தன்மை (dichotomy) என்ற பிரிவே எழாது எம்மை மௌனிக்க வைத்துவிடும். இதை அறியாத நிலையில் பொன்னுத்துரையின் 'நேர்மை', 'சத்தியம்' என்பவையெல்லாம் ஏலவே குறிப்பிட்ட நற்போக்கு 'பிற்போக்கு' என்கிற அர்த்தமற்ற குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டுகின்ற விவகாரமே.

இதனால் தான் எஸ்.பொ பற்றி தனது 'எழுமாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி நூலில் மு.த. பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "பழைய கதைகளை பழைய மாதிரிக் கொடுக்க வேண்டும், அப்படிக் கொடுப்பதுதான் பொன்னுத்துரையின் நோக்கமாகும் என்று கூறும் கனகசெந்தநாதன் பழைய கதைகளை புதிய பார்வையில் அல்லது புதிய வியாக்கியானத்தில் எழுத வேண்டும் என்று கூறும் விமர்சகர்களைச் சாடவும் செய்கிறார்... பொன்னுத்துரையின் தவறும் பலவீனமும் அவையேதான். பொன்னுத்துரையின் பார்வை ஆழம் போதாது என்று முன்பு குறிப்பிட்டேன். அந்தப் பண்புதான் இந்தக் குறைகளுக்குரிய காரணம். பார்வை ஆழமோ மனோவியல் உண்மைகள் பற்றிய

பரிச்சயமோ போதாதபடியால் புதுவியாக்கியானத்தில் புதுக்கோணங்களில் பொன்னுத்துரையால் எழுத முடிவதில்லை. அதனால் அவற்றை மறைப்பதற்கு இத்தகைய வார்த்தைச் சோடனைகளைக் கையாளுகின்றார். பழைய கதைகளை பழைய மாதிரியே தந்து இந்த வார்த்தை சோடனைகளால் அவற்றுக்கு புதுமை கொடுக்க முயல்கிறார். இது டெக்னிக் கலரில் பிரமாண்ட காட்சிகளோடு படம் எடுப்பதால் மட்டும் படத்தில் கலையைப் புகுத்தி விடலாம் என்பதை ஒக்கும். இது உண்மையில் சாதாரண மக்களை பிரமிக்க வைக்கும் ஒழிய, கதைகளின் கலையை உயர்த்துவதில்லை. Ten Commandments, Ben Hur, எப்படியோ அப்படி. Breathless, Savage Eye, Apparagito போன்றவற்றில் உள்ள கலைச் செறிவும் உருவ அமைப்பும் புரட்சியும் முன்னவற்றில் இல்லை என்பது சாதாரண மக்களுக்குத் தெரிவதில்லை. பொன்னுத்துரை இந்த இரண்டு வகையான கதைகளையும் எழுதுகிறார். ஆனால் உண்மையாக கலை எங்கே இருக்கிறது என்று அவருக்கே தெரிவதில்லை. அவருக்கு டெக்னிக்காரில்தான் மோகம். அதனால் “சிங்கமுகக் காலதரில் கொங்கை சார்த்தி நின்றான்” என்று பொன்னுத்துரை எழுத, அதைக் கலைத்துவ எழுத்து நடைமுறைக்கு உதாரணமாக்கி கனகசெந்தி ரசிக்கின்றார். எவ்வளவு பக்குவப்படாத ரசனை! (இதுவே மகாகலைத்துவ நடையாக அன்றைய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான யோ.பெனடிக்பாலன், யோகநாதன், நீர்வைப் பொன்னையன், அகஸ்தியர், மகேந்திரன் மற்றும் எம்.ஏ.ரகுமான் ஆகியோர் பின்பற்றியதை உதாரணங்களோடு தருகிறார் மு. த. - பார்க்கவும் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி) இந்த செயற்கையான நடைக்குக் காரணம், பொன்னுத்துரையின் பார்வை ஆழம் போதாது என்பதே”.

இதையேன் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு மேற்கோள் காட்டுகிறேன் என்றால் எஸ்.பொ. யதார்த்த நிலையில் நின்றே கதை சொல்பவராயினும் அவரது வேட்கையெல்லாம் ஆத்மார்த்த ரீதியாக தன் படைப்புக்களை உயர்த்த வேண்டும் என்பதிலேயே குறியாக உள்ளது என்பதைக் காட்டவே. இப்படி உயர்த்துவதாக எண்ணி வெற்றுச் செயற்கையான - ல.சா.ரா.பாணி - சோடனை - எழுத்து நடையைப் பின்பற்றுவதால் அவர் உயர்த்தப்படுவதற்குப்பதில் இன்னும் கீழ் மட்டத்திற்குத் தள்ளப்படுகின்றார். அவருக்குத் தெரியாமல் போனது ஒரு கலைஞனை ஆத்மார்த்த நிலைக்கு உயர்த்துவது அவனது உயர் கருத்தியல் கோருகின்ற எழுத்து நடையேயன்றி (எஸ்.பொ. பாணியில் சொல்வதானால்) வெற்று எழுத்துச் சோடிப்பு வித்தாரத்தால் வரும் சிலுசிலுப்பு அல்ல. (லா.சா.ரா.

இந்த வகை எழுத்துக்களை பாவிக்கும் தளங்கள் வேறானவை).

இந்தப் போதாமையின் பின்னணியில் எழுதும் ஓர் எழுத்தாளர் பாரதி, புதுமைப்பித்தன், வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன் வழியில் வருபவர் என வரிசைப்படுத்துவது நமது ஆபத்தான பார்வையின் வெளிப்பாடே. இந்தப் போதாமையின் இன்னொரு பகுதியாக இவர் பிற எழுத்தாளர்களுக்கு எழுதிக்கொடுக்கும் விவகாரம். இதை ஏன் இவர் செய்கிறார். இதில் என்ன சத்தியமும் நேர்மையும் வந்து சேர்கிறது? மாறாக இவர் எழுதிக் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்படும் எழுத்தாளர்களின் நூல்களுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தபோது, எனது இன்னொரு நூலுக்கு பரிசு கிடைத்திருக்கின்றது” என்று இவர் அவர்களை கொச்சைப்படுத்தவே செய்துள்ளார். இதுதான் இவரின் சத்தியமும் நேர்மையுமா? அவரின் இத்தகைய போக்கினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர் கனக செந்திநாதனே. இவர் எழுதிய ‘எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்ற பேரில் தினகரனில் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடர் பின்னர் முற்றாக பொன்னுத்துரையால் திருப்பி எழுதப்பட்டு, கனக செந்திநாதனுக்கு தெரியாத E=MC<sup>2</sup> எல்லாம் உள்ளடக்கப்பட்டு வெளிவந்த விஷயம் நாடறிந்ததே.

இவ்வாறே இவர் தன்னைச் சகலகலா வல்லவன் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகவோ என்னவோ பிற எழுத்தாளர்களிடம் கடன் பெறவும் பின்னிற்றதில்லை. இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பில் உள்ள இஸ்லாமியக் கதை ஒன்று அத்தகையதே. இதை தானே எழுதிக் கொடுத்ததாக மருதூர்க் கொத்தன் (மூன்றாவது மனிதன் அலுவலகத்தில் சந்தித்தபோது) என்னிடம் கூறினார். இவையெல்லாம் ‘சத்திய சோதனை’ புரியும் எழுத்தாளனுக்கு பொருந்தாத ஒன்றே. இதோ இக்கட்டுரையை ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் மு.தளையசிங்கம் தன்னைப் பற்றிக் கூறுவதைக் காட்டி முடிப்பது பொருத்தமானது.

“உலகத்தரத்தை வைத்து ஒப்பிடும்போது நம் முயற்சிகள் மிகச் சின்னவையாகவே படக்கூடும். ஆனால் மு.தளையசிங்கம் தன் சொந்தத் தன்னம்பிக்கையின் காரணமாய் தன் சூழலிலும் அதிலுள்ள மற்ற எழுத்தாளர்களிடமும் ஏற்றிற்காண முயல்கிறார். முற்போக்கு கூட்டைப் பற்றியும் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, காவலூர் ராசதுரை, செல்வராசன் போன்றோரைப் பற்றியும் பொன்னுத்துரையைப் பற்றியும் இவர் தேவைக்கு மிஞ்சி அதிகமாகவே கூறுகிறார், புகழ் முயல்கிறார் என்று கூறவும் இடமுண்டு”.

## சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

**வாசகர்களே, எழுத்தாளர்களே, கலைஞர்களே**

உங்கள் பகுதியில் இடம்பெறும் கலை இலக்கிய நிகழ்வுச் செய்திகளை சுருக்கமாக எழுதி எமக்கு அனுப்பிவையுங்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் 20ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கும் செய்திகள் அடுத்துவரும் இதழில் இடம்பெறும். 200 சொற்களுக்கு மேற்படல் அச்செய்தி பிரசுரிக்கப்படமாட்டாது.

- குறிஞ்சிநாடன்

# நேர் காணல்

சந்தல்ய : த. ஞானசேகரன்

(11)



வதன்வத்தை ஜோசப்

16.02.2009ல் அகவை எழுபத்தைந்தை நிறைவு செய்து பவள விழா ஆண்டில் தடம்பதித்துள்ள தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இந்த நேர்காணல் தொடரை ஞானம் வழங்குகின்றது.

பொட்னி என்பது தாவரங்களின் விஞ்ஞானம். தரைக்குமேலுள்ள பகுதி, தரைக்குகீழுள்ள பகுதி இலை, கிளை, தண்டு, குருத்து, பூ, காய், ஆணிவேர், பக்கவேர், சல்லி வேர் என்று பகுதி பகுதியாக அதன் உள்ளாழ்ந்து ஒரு லயிப்புடன் கரும்பலகையில் படம் வரைந்து வரைந்து அவர் பாடம் கற்பிக்கும் வாவகமே அலாதியானது.

அவர் நிறைய கேள்விகள்கள் கேட்பார்! மாணவர்கள் பதில் கூறும் விதத்தில் இருந்து தன்னுடைய கற்பித்தலில் எவ்வளவுதூரம் கவனம் செலுத்தியுள்ளனர் என்பதைக் கண்டு கொள்ளும் சக்தி அவருக்கிருந்தது.

பதில் கூறத் தெரியாமல் தடுமாறுபவர்களையும், சமாளிப்பவர்களையும் மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிப்பார்.

வாயின் இரண்டு ஓரங்களிலும் வெள்ளைப்புள்ளியாக எச்சில் நுரைத்து நின்றால் கோபமடைந்திருக்கின்றார் என்று அர்த்தம்.

நாவின் நுனியால் எச்சில் நுரையைத்துடைத்துத் துடைத்து விட்டபடி பதில் கூறாமல் விழித்து நிற்கும் மாணவனை நெருங்கி அரைக்கை சட்டையின் அடியால் கெண்டைச்சதையைத் தனது இடது விரல் நகங்களால் பிடித்து ஒரு அசைவுடன் அழுத்திக் கிள்ளினார் என்றால் 'ஸ்ஸ்' என்ற வலியொலியுடன் அந்த மாணவன் உயர்ந்த மனிதரான தோமஸ் மாஸ்டரின் தோளுக்கு மேல் உயர்ந்து எழும்புவான். கண்கள் கலங்கி நிற்கும்.

கிள்ளியை கையை அவர் எடுத்த உடன் டக்கென மறுகையால் கிள்ளப்பட்ட அந்த இடத்தைத் தடவு தடவென்று தடவிக் கொடுத்தாலும் அந்த நகம் ஏற்படுத்திய அடையாளம் மறைய சற்று நேரம் எடுக்கும்! ஏறக்குறைய வகுப்பு முடிந்த பிறகும் அந்த வலி இருக்கும். தடவும் போது அது ஏற்படுத்திய பள்ளமுமிருக்கும்.

யாராவது ஒரு மாணவன் சரியான பதிலைச் சொல்லி விட மாட்டானா என்னும் ஏக்கம் அவருடைய முகத்தில் எப்போதுமே தொக்கி நிற்கும். அதுவே அவருடைய ஆசிரியத்துவ மகிமை!

படிப்பில் கவனமற்ற மாணவர்கள் மீது அவர் கொள்ளும் கோபம் கொடுமானது.

'பெற்றோரின் அபிலாசைகளையும் கஷ்டப்பட்டுழைக்கும் காசையும் ஏன் இங்கு வந்து வீணடிக்கின்றீர்கள்.

'எங்காவது போய் கழுதைமேயுங்கள்'

'போய் மசாலவடை சாப்பிடுங்கள் அதற்குத்தான் நீங்கள் லாயக்கு' என்னும் மூன்றும் அவர் அடிக்கடி வகுப்பறையில் உதிர்க்கும் கோப வசனங்கள்.

மசால வடை என்பது கேரளாக்காரர்களுக்குப் பிடிக்காத ஒன்றோ தெரியவில்லை.

ஒரு முறை Weeds என்பது பற்றிப் படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். பயிர்களிடையே வளரும் பயனற்ற களைகள் பற்றிய பாடம்.

'Any useless, unwanted, Troublesome Plant is Called A Weed என்று விளக்கம் கொடுத்தார். 'Like Some of you Donkeys' என்று முடித்தார்.

புல் எப்படி பயிர்கள் மத்தியில் வளர்கின்றது. எப்படி அளவுக்கதிகமாக பரவுகின்றது. கணக்கின்றி பூத்துக் கணக்கின்றி தன் இனத்தை விருத்தி செய்து மற்ற தாவரங்களுக்கு ஒரு சவாலாகவும் தொந்தரவாகவும் அமைகிறது. என்றெல்லாம் கூறிச் சென்றவர், புல் பூண்டுகளை அழிக்க மனிதன் குறிப்பாக விவசாயி படுகின்ற சிரமம் பற்றியெல்லாம் கூறியவர் திடீரென எங்களைப் பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

'புல்லின் அதிக வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த நாம் எப்படியான முறையைக் கையாள வேண்டும்...'

கடைசி வரிசை மாணவர்களிடம் தான் முதலில் கேட்கத் தொடங்குவார்.

'You' என்றார்.

எழுந்த மாணவன் ஏதோ கூறினான். Go and Eat Masalavade என்று கோபமாகக் கூறியவர் யூ... யூ... என்று முழுவகுப்பின் முக்கால் வாசிப்போரை நிற்பாட்டி வைத்து விட்டார். அவர் எதிர்பார்க்கும் அந்தப் பதிலை இதுவரை யாரும் கூறாத ஏமாற்றம் கோபமாகி முகம் சிவந்து உதட்டோரங்களில் எச்சில் நுரைக்க ஒரு இராட்சதன்போலாகிவிட்டார்.

நான் உட்பட இன்னும் ஒரு நாலைந்து பேர் அவருடைய 'யூ' விற்கான பாக்கிகள்!

மேலும் இருவரை எழுப்பியாகிவிட்டது.

என்னை நோக்கி யூ என்றார்.

எழுந்தேன். மனம் நடுங்குகின்றது. சர்வாங்கமும் செயலிழக்கும் நிலை.



புல்லின் அத்த வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த நாம் செய்ய வேண்டியது... நாம் செய்ய வேண்டியது என்று தடுமாறியபடி பூ பூக்கும் முன் அவைகளைப் பிடுங்கிவிடுதல் என்று முடித்தேன்.

அவர் நினைத்த பதில் வந்து விட்டது!  
மனதின் மகிழ்வு முகத்தில் விரிகிறது.

முகத்தில் கொடூரச் சிவப்பில்லை  
வாயில் எச்சில் நுரையில்லை.

உடல் லேசாகி விட்ட உவப்பில் 'ஆல் சிட்டவுன்' என்றார்.  
தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அடுத்ததான எனது பேவரிச் சப்ஜெக்ட் பொட்னிதான்.

எஸ்எஸ்சி பரீட்சையில் இரண்டுக்குமே டிஸ்டிங்ஷன் தான்.

மல்லிகை ஆண்டுமலரில் (2009 ஜனவரி) வெளிவந்த என்னுடைய 'சாம்பல்' சிறுகதையும் இருந்த தாவரவியல் வகுப்பு பற்றிப் பேசுகிறது. எனது மூத்த மகனுக்கு நாங்கள் இட்ட பெயர் தோமஸ்.

தமிழ் இலக்கியம் கற்பிக்க பொன்னம்பலமும், இலக்கணம் கற்பிக்க சின்னையாவும், ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலான தமிழ்ப்பகுதியின் பொறுப்பாளரான முருகேசுவம் மூன்று முத்தான ஆசிரியர்கள். மூவரும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்.

பொன்னம்பலம் மிகவும் அழகானவர். நாங்கள் அவரை ஜெமினி என்றழைப்போம். தமிழ்ச்சினிமா உலகின் மன்மதனாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தவர் ஜெமினி கணேஷன்.

பொன்னம்பலம் சாரும் அழகில் மன்மதன் என்பதால்தான் ஜெமினி என்று பெயர் வைத்தோம்.

சின்னையா மாஸ்டர் சுமாருக்கும் வெகுசீழ். இருவரும் இரட்டையர் போல் சேர்ந்தே இருப்பார்கள். சேர்ந்தே நடப்பார்கள். சின்னையா மாஸ்டரின் உடன் வருகை கூட பொன்னம்பலத்தாரின் அழகை இரட்டிப்பாக்கிக் காட்டவே உதவிற்று.

முருகேசு மாஸ்டர் மிகவும் குள்ளமானவர். ஒரு மாணவனின் உயரம்தான்.

அவருடைய பாதணி ஒரு குமிழ் வைத்த கட்டை. கட்டை விரலுக்கு மேல் அந்தக் குமிழ் எப்படி நிற்கிறது என்று நாங்கள் வியந்ததுண்டு.

டக்,டக்,கென்று அந்தக் கட்டை ஒலி எழுப்ப வில்லக், வில்லக் கென்று வேகமாக முருகேசு மாஸ்டர் நடக்கும் நடையே தனித்துவமானது. கண்டிப்பில் இவர் இன்னொரு தோமஸ்.

அவருக்கு நாங்கள் இட்டிருந்த பட்டப் பெயர் கட்டையர். காலிலிருக்கும் கட்டைக்கும் உயரத்துக்குமான ஒரு குறியீடு இந்தப் பட்டப் பெயர்.

பதுளை சரஸ்வதிக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அதன் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியேற்றவர் எங்கள் முருகேசு மாஸ்டர் தான்.

எனக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர்கள், இந்த யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியமார்களே.

ஆறாம் வகுப்பிற்கு என்னைத் தயார்ப்படுத்தியவர் முருகேசு மாஸ்டர்.... ஒரு தோட்டத்துப் பையன் என்கின்ற பேதங்கள் ஏதுமின்றி என்னைத் தனதில்லத்தில் உபசரித்த மாஸ்டர்யாவின் மனைவி. மறக்க முடியுமா இவர்களை. ஒருநாள் பகல் சாப்பாட்டிற்காக வீடேகியிருந்த முருகேசு மாஸ்டரை ஏதோ அவசரத் தேவைக்காகப் கூட்டிவரும்படி பெரிய பிரதர் கூற அவரது வீடு நோக்கி நடந்தேன்.

கல்லூரியை அடுத்துள்ள பதுளைக் கச்சேரிக்குப் பின்னால் போலீஸ் ஸ்டேசனுக்குக் கீழே உள்ள வீட்டு வரிசையில் ஒரு பலகைக் கிராதி அடித்த வீடு முருகேசு மாஸ்டருடையது.

வீட்டை அடைந்த என்னை வரவேற்று உபசரித்த அம்மா 'சாப்பாட்டு நேரம் இது உட்கார், என்று வலுக்கட்டாயமாக அமரச் செய்து அன்னமிட்ட நினைவு அற்புதமானது. இரண்டாவது சாதமிட்டு ரசம் ஊற்றி 'இன்னும் கொஞ்சம் இரசம் வார்க்கட்டே' என்று அருகிருந்து கேட்ட அந்த உபசரிப்புக் குரல் இன்றும் ரீங்காரமிடும் சக்தி கொண்டது.

ரசத்துடன் சோறுண்பது வித்தியாசமானதல்ல. ரசமும் வித்தியாசமானதல்ல இரண்டு முறை சோறுண்பது வித்தியாசமானதல்ல.

முதல் சோறு, கறி, குழம்பு, காய்கறி என்றும் இரண்டாம் சோறு ரசம் அல்லது 'மோர்' என்றும் வருவது ஒரு பரம்பரை மாடி.

ஆனாலும் 'ரசம் ஊத்தவா' என்றே பழக்கப்பட்டு விட்ட செவிகளுக்குள் 'இரசம் வார்க்கட்டே' என்ற அம்மாவின் சொல்லாடல் வித்தியாசமானது! செவிக்குணவாய் சிலிர்க்க வைத்தது! இன்னும் மனதாழத்தில் பதிந்து நிற்கும் பலம் கொண்டது.

ஆறாம் வகுப்பிற்கும் பிறகு முருகேசு மாஸ்டர் எங்களுக்கு வகுப்பெடுக்காவிட்டாலும் ஆறாவதிலிருந்து எஸ்.எஸ்.சி. இறுதி ஆண்டு வரையிலான இன்னொரு ஆறாண்டு கால கல்விக்கான ஒரு பலமான ஆஸ்திவாரத்தைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கீழும் பொறுப்பு முருகேசு மாஸ்டருடையது.

அந்தப் பலமான அத்திவாரத்தில் இருந்து எழும்பியவன் நான்.

பொன்னம்பலம் மாஸ்டரும்; சின்னையா மாஸ்டரும் என்னை உருவாக்கியவர்கள். அவர்கள் கற்றுத் தந்த தமிழ் எனக்கும் எனது எழுத்துக்கும் ஒரு பலமாக நிற்கிறது.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஆசிரியர்களாக உத்தியோகம் பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியமார்கள் பற்றி பேசுகின்ற படைப்பு என்னுடைய சோதனை என்னும் சிறுகதை.

மல்லிகையில் பிரசுரம் பெற்று 'நாமிருக்கும் நாடே...' என்னும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியின் முதல் கதையாக இடம் கொண்ட படைப்பு இது.

இந்தக் கதையைச் சுற்றி நிறைய கதைகள் இருக்கின்றன. ஈழ நாட்டில் 'புது அய்யா' என்ற எனது சிறுகதை வந்தது.

கணக்குப்பிள்ளை பற்றிய கதை இது. இந்தக் கதைக்குப்பிறகு எனது நேர்காணல் வந்தது. எனது நினைவு சரி என்றால் ஈழநாட்டுக்காக என்னைச் சந்தித்தவர் புலோலியூர் இரத்தினவேலோன் என எண்ணுகின்றேன். இந்த இரண்டும் என்னிடம் இல்லை. முடிந்தால் எனக்கு எடுத்துத் தர உதவுமபடி செங்கை ஆழியான் அவர்களிடம் கூறிவைத்துள்ளேன்.

இவை இரண்டிற்கும் பிறகு ஈழநாடு என்னிடம் ஒரு கதை கேட்டிருந்தது.

சோதனையை அனுப்பினேன். கிணற்றில் விழுந்த கல்லாகிப் போய்விட்டது.

கேட்டு வாங்கிய கதை என்பதால் போட முடியாத விடத்து திருப்பி அனுப்பிவிடவேண்டிய ஒரு பத்திரிகா தர்மம். அதுவும் நடக்கவில்லை.

கணக்குப் பிள்ளையின் கதையைப் பிரசுரித்த ஈழநாடு ஏனோ வாத்தியார் கதையைப் பிரசுரிக்க முன்வரவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியார் பற்றியது என்பதால் சங்கடங்கள் வரலாம் என்று நினைத்திருக்கலாம்.

1966ல் சிந்தாமணி ஆரம்பித்திருந்தபோது இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் உடனே ஒரு சிறு கதை வேண்டும் என்றார். சிந்தாமணியில் பணியாற்றிய நண்பர் ஈழவாணன் என்னை அடிக்கடி சந்திப்பார் இலக்கியம் பேச.

சிந்தாமணி ஆசிரியரின் வேண்டுகோளை கவிஞர் ஈழவாணன் மூலமாக சோதனைக்கதையூடாக நிறைவேற்றிக் கொண்டேன்.

சுவற்றிலடித்த பந்தைப்போல் 'சோதனை' திரும்பி என்னிடமே வந்துவிட்டது. 'இது வேண்டாமாம் வேறு ஒரு கதை கேட்கின்றார். எங்கள் பெரியவர்' என்றார் ஈழவாணன்.

'ஏனாம்' என்றேன்.

என்னை விட்டுவிடுங்கள் 'தெரியவில்லை' என்றார்.

அதற்காக கோபித்துக் கொண்டா இருக்க முடியும். உள்ளம் குழறி வெளியேறத் துடிக்கும் உணர்வுகளுக்கு வடிகால் வேண்டுமே!

சோதனையை வாங்கி மேசையில் வைத்துக் கொண்டேன்.

அமரர் இராஜ அரியரத்தினம் ஒரு அருமையான மனிதர். அறுபதுகளில் சிந்தாமணியை ஒரு சிற்றிதழ் போல் நடத்திக் காட்டியவர்.

எழுத்துலகில் மறக்க முடியாத சம்பவம் என்று ஒரு தொடர் வெளியிட்டார். ஈழத்து முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் இருந்து முக்கியமான படைப்பாளிகளிடம் இருந்து அவரவர் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் பற்றி எழுத வைத்தார். என்னிடமும் கேட்டிருந்தார். வில்லி; பீலிமேலே போகிறது, மீன்கள் ஆகிய எனது சிறுகதைகளை சிந்தாமணி வெளியிட்டது.

ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் எனக்கு இடம் தேடிக்கொடுத்த படைப்புக்கள் இவை. இருந்தும் 'சோதனையை' 'வேண்டாம் தெளிவத்தை' என்று திரும்பி அனுப்பிவிட்டார்.

மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவாவும் ஒரு கதை கேட்டிருந்தார். கொழும்பு வரும் போதெல்லாம் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஒரு இலக்கியக் கோபத்துடன் கூறுவார்.

சோதனைக் கதையைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டேன்.

அடுத்த இதழிலேயே 'சோதனை' வெளிவந்து விட்டது.

சோதனை என்றால் என்ன!

தோட்டத்துப் பாடசாலைகளில் ஆண்டுக்கொரு தடவை மாணவர்களை வகுப்பேற்றி விட நடத்தப்படும் பரீட்சை.

பிராந்தியக் கல்வித்திணைக்களத்திலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வருவார். அவர் நடத்தும் சோதனை பற்றிய ஒரு விவரணம் தான் இந்தக் கதை.

ஒரு தொலைக்காட்சி நேர்காணலின் போது ஒரு நண்பர் தொலைபேசியூடாக 'மலையகப் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் படிப்பித்துக் கொடுக்கவே இல்லை என்றா சொல்கின்றீர்கள்' என்று கேட்டார்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிற்கும் தோட்டத்துப் பாடசாலைகள் வேறு, மலையகப் பட்டினங்களில் உள்ள பாடசாலைகள் வேறு. பதுளைப் பாடசாலையில் எனக்குப் படிப்பித்தவர்களே, தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்தவர்களே யாழ்ப்பாணத்து மாஸ்டர்கள் தான், என்று நான் அவர்களுக்குக் கூறினேன்.

தோட்டக் குழந்தைகளுக்கு கல்வி தேவை இல்லை என்று உணர்வுடன் தான் இந்த தோட்டத்து பாடசாலைகள்

நடத்தப்பட்டன. அந்த உணர்வுக்கு வலு சேர்ப்பவர்களாகவே பெரும்பான்மையான தோட்டத்து வாத்தியார்கள் இருந்தார்கள்.

இந்தப் பெரும்பான்மையிலும் பெரும்பான்மையினர் யாழ்ப்பாணத்தவர்களே.

'கையில் சொரண்டியுடனும் தலையில் கூடையுடனும் மலையேறத்தான் போகின்றீர்கள். படித்துக் கிழிக்கப் போவது ஒன்றுமில்லை' என்னும் மனப்பான்மையே மிகுந்திருந்தது.

தோட்டத்துப் பாடசாலைகளுக்கு ஆண்டுதோறும் மானியம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. Grant என்று சொல்லப்படும் இந்த அரசு நிதி உபகாரம். சோதனைக்காக வரும் இன்ஸ்பெக்டர் போடும் புள்ளிவிசுத்தைப் பொறுத்து கூடவும் குறையவும் செய்யும்.

சோதனை முடிந்து பிள்ளைகளை எல்லாம் அனுப்பிவிட்ட பிறகு பிஸ்கட் கொறித்து குளிப்பானம் ருசித்தபடி ஆசுவாசமாக அமர்ந்து டயரியில் குறிப்பெழுதுவார் இன்ஸ்பெக்டர்.

சோதனை முடிந்தகையுடன் "Log Book" என்னும் இந்த குறிப்புப் புத்தகம் துரையின் பார்வைக்காக ஆபீசுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.

எத்தனை பிரசென்டேஜ் என்பதைத்தான் முதலில் துரை பார்ப்பார். பிறகுதான் என்ன எழுதி இருக்கின்றார் என்று பார்ப்பார்.

'Very Good': 'Good': 'Keep it up': அல்லது 'Try to Improve' என்று சிவப்பில் எழுதி கையொப்பமிட்டு டயரியை மீண்டும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிவிடுவார் துரை.

பாடம் எதுவுமே படிப்பிக்காமல், எழுத்தே சொல்லிக் கொடுக்காமல் காலத்தை ஒட்டினாலும் வாத்தியாரும் சோதனையிட வரும் இன்ஸ்பெக்டரும் ஒரே ஊர்காரர்களாக இருப்பார்கள். ஊர்க்கதைகள் கதைத்து முடித்து 'வாறன் மாஸ்டர்' என்றெழும்பும் வரை பணிவுடனும் பவ்வியத்துடனும் கார் வரை சென்று வழியனுப்பிவிட்டு ஓடிவந்து Log Bookகைப் புரட்டிப் பார்த்தால் 'நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றேழு வீதம் சித்தி' என்று பிரசென்டேஜ் போட்டு மாஸ்டரின் செயற்பாடுகள் பற்றி ஒரு பாராட்டுப் பட்டமும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். வெரி குட் என்று முற்போக்குமையில் எழுதிகையொப்ப மிட்டிருப்பார். வெள்ளைக்காரத் துரை.

இத்தனை செயற்பாடுகளும் ஒரு சமூகத்தின் எதிர்கால வாரிசுகளின் கண்களைக்குத்தி வைக்கும் செயற்பாடுகளே என்பதைக் கூறும் கதை இந்த சோதனை.

'ஓப்பரேஷன் சக்ஸஸ்: பேஷண்ட் டெட்' என்னும் ஆங்கிலப் பழமொழி இந்தச் செயற்பாடுகளுக்கே அச்சொட்டாகப் பொருந்துகிறது.

என்னுடைய "நாமிருக்கும் நாடே..." சிறுகதைத் தொகுதியின் முதற்கதையான இந்த 'சோதனை' வெளியீட்டு விழாவின் போதே நிறைய வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தி விட்டது. 1979 டிசெம்பரில் யாழ் நிறம்மர் மண்டபத்தில் அமரர் கவிஞர் முருகையன் தலைமையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி, மல்லிகையாசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரின் விமர்சன உரைகளுடன் இந்த வெளியீட்டு விழாவினை ஏற்பாடு செய்திருந்தார் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள்.

வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தியவர் வைகறையின் மூலம் இந்த நூலை வெளியிட்ட நித்தியானந்தன் அவர்களே.

முதல் முறையாக நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தேன். 'யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லன்' என்னும் கருத்து பேராசிரியரால் முன் வைக்கப்பட்டது.

பாவசங்கீர்த்தனம் என்னும் கலைமகளில் வெளிவந்த கதையும் இத்தொகுதியில் இருக்கிறது. தோட்டத்தில் தொழில் புரியும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கர் பற்றிய கதை இது.

தமது சுய நலன்களுக்காக எப்படியும் வாழலாம் என்னும் இரண்டு சராசரி குடும்பத்தினரின் கதை.

ஒருவர் சிங்களவர். தோட்டத்தின் மகாராஜா போன்றவர். மற்றது யாழ்ப்பாணக் குடும்பம்.

இந்த இரண்டு கதைகளும் திரிபுபடுத்தப்பட்ட கருத்துக்களுடன் பெரிதுபடுத்திக் காட்டப்பட்டன.

தெளிவத்தை ஒரு யாழ்ப்பாண விரோதக் கதைக்காரர் என்னும் முத்திரை குத்தலுக்கான முயல்வுகள் அரங்கேறின.

இதற்கான அவசியம் என்ன?

அணி சேராத தன்மைதான்!

முற்போக்கு இலக்கிய அணி! அந்த அணியில் இல்லாதவர்கள் எவரும் இலக்கிய வாதிகள் இல்லை. முற்போக்கு அணியின் முக்கியத்துவங்களுடன் ஒடித்திரியாத எவரும், உதட்டின் மீது விரலை வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கூறுவதற்கெல்லாம் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிராத எவரும் எழுத்தாளர்கள் இல்லை. அவர்களை வளர விடக் கூடாது என்பது மட்டுமல்லாமல் எழுத்துலகில் இருந்தே விலக்கி வைத்துவிடும், விரட்டிவிடும் ஒரு ஏதேச்சாதிகாரம் அவர்களிடமிருந்தது.

நமது அரசியலைப் போலத்தான்! ஆட்சியாளர்களின் அணியில் இருப்பவர்கள் கூறும் அபத்தங்கள் கூட தேசாபிமான வசனங்கள். மற்றவர்கள் கூறுவதெல்லாம் தேசத்துரோகக் கருத்துக்கள். அவர்கள் எல்லாம் தேசத்துரோகிகள்.

அரசு என்கின்ற சிம்மாசனம் கொடுக்கும் அதிகாரச் செயற்பாடுகள் இவைகள்.

இதோ அதிகார அரசியலைத்தான் முற்போக்கு அணியினர் இலக்கியத்தில் செய்துகாட்டிக் கொண்டிருந்தனர் அந்த அறுபது எழுபதுகளில்.

‘அப்போது அது தேவையாக இருந்தது என்னும்’ பேராசிரியர் சிவத்தம்பின் கூற்று எனக்கு புரிவதாக இல்லை.

ஒரு சமூகத்தின் கல்விக்கண் குருடாக்கப்படும் ஒரு சமுதாயக் கூனலை வெறுமனே, ஏதேச்சாதிகாரத் தொனியுடன் ‘யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லன்’ என்னும் திசை திருப்பல் எதைக் காட்டுகிறது!

நமது முன்னோடிகளில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தன் அவர்கள் தனது ‘காளி முத்துவின் பிரஜா உரிமை’ என்னும் கதையில் இப்படி எழுதுகின்றார்.

‘தனக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருப்பதை தெரிவிக்க தோட்டத்து ஆபீசுக்கோடிய காளிமுத்து ஜன்னல் முன்பவ்வியமாகக் குனிந்து நின்று உள்ளே இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கரிடம் ‘ஐயா எனக்கொரு ஆம்பளைப்பிள்ளை பிறந்திருக்கிறது கறுப்பையா என்று பெயர் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்’ என்கின்றான்.

உள்ளே இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கரய்யா கோபமாக அவனைப் பார்த்துக்கூறுகின்றனர் ‘அது

என்னடா கறுப்பையா, கறுப்பு அய்யா... தொரை எப்ப அய்யா வானீர்கள்’. சின்னக் காளிமுத்துன்னு சொல்லு என்று கூறியபடி ரெஜிஸ்டரில். சி.கா. என்று மட்டும் எழுதிவைக்கின்றார்.

அவனது குழந்தைக்கு ‘கறுப்பையா’ என்று பெயர் வைக்கக்கூட அவனுக்கு உரிமை மறுக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கரின் அராஜகப் போக்கை எழுதிக்காட்டிய அ.செ.மு.வை ஏன் யாழ்ப்பாண விரோதக் கதைக்காரர் என்று அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை.

என்னை அப்படி அடையாளப்படுத்த முயன்றதில் ஏதோ சூதிருக்கிறது தானே!

டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் அதே முற்போக்கு அணி சார்ந்தவர்தான். ஆனாலும் வறட்டுத்தனமான பிடிவாதங்கள் அற்றவர்.

தான் உரையாற்றத் தொடங்கியதும், யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு மட்டுமல்ல எங்களுக்கும் வில்லன்கள் தான். உழைக்கும் மக்கள் கூட்டத்துக்கே வில்லன்கள் தான் என்றார். உங்களுக்கெல்லாம் கல்வி ஒரு முதுசொம். ஒரு சொத்து அது ஏழை எளியவர்களுக்கும், உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கும் போய் விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் ஒரு வில்லத்தனம் தான் என்று அடித்துக் கூறினார் திரு டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

செயின்ட் பீட்ஸ் கல்லூரியில் ஒன்பதாம்; பத்தாம் வகுப்புக்களில் படிக்கும் போது கல்லூரியின் இன்றியமையா மாணவர் சிலரின் முன்வரிசை மாணவன் நான்.

கீழ் வகுப்புக்கான ஆசிரியர்கள் வராத பொழுதுகளில் அந்த வகுப்பை ஏற்று நடத்தும் பொறுப்பை எனக்குத் தருவார் பெரிய பிரதர்.

எஸ்.எஸ்.சி. இறுதி ஆண்டில் அரசு பரீட்சை எழுதிய கையுடன் மாணவர்கள் பிரிந்து சென்று விடுவார்கள். இரண்டு மூன்று மாதங்களின் பின் றிசல்ட் வெளிவரும் செய்தி அறிந்த பின் கல்லூரிக்கு வந்த றிசல்ட் பார்ப்பார்கள்.

எக்ஸாம் எழுதிய பிறகும் என்னை கல்லூரிக்கு வரும்படிப் பணித்தார் அதிபர்.

றிசல்ட் வரும்வரை கல்லூரிக்கு வா – நிறைய வேலைகள் இருக்கின்றன.

‘ஆசிரியர்கள் வராத போது வகுப்பெடுக்கலாம். அலுவலக வேலைகள் கிடக்கின்றன. தங்கிப் படிக்கும் மாணவர்களின் வரவு செலவு கணக்குகள் அப்படியப்படியே இருக்கின்றன’ என்ற ஏகப்பட்ட அலுவல்கள் இருந்தன.

இதே கால கட்டத்தில் தான் எனது மூத்த சகோதரர் ஞானப்பிரகாசம் ஒரு கிளாக்காகத் தெளிவத்தைக்குள் பிரவேசித்தார்.

அண்ணனுக்குத் துணையாகவும், சோறாக்கிப் போட்டுக் கவனித்துக் கொள்ளவுமாக ஆளுவம் அம்மாவும் என்னையும் தெளிவத்தைக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

(தொடரும்)





கடற் பறவைகளின் பிணங்களோடு  
புதைந்து போயினர் உறவுகள்

காற்று வழி மறந்து  
வீச மறுத்த  
கடலை பொங்கி கரையோடு  
பேச மறுத்த  
ஒளியும் இருளும்  
ஓடிப் பிடித்து விளையாடும்  
பிரம்ம முசுவர்த்தத்தில்  
புறப்படத் தயாரான  
தாய் தந்தை வழியினர்  
களைத்துப் போயினர்



வலைஞர் மடத்து  
காற்று வெளிச் சிதைதாண்டி  
கொலைஞர் விரல் நீட்டிய திக்கில்  
நந்திக் களப்பின் அருகாக  
சுடியிருந்து  
சுட்டாஞ் சோறாக்கி  
வெடித்த வெல்லில்  
ரத்தம் சேறாகி  
புதைந்து போயினர் உறவுகள்  
கடற் பறவைகளின் பிணங்களோடு

முன்றாவது முயற்சியும்  
தோற்றுப் போனது

தம்பிகளிருவர்  
பச்சை மட்டையால்  
அடித்ததில் அர்த்தமிழ்ந்தது  
முதல் முயற்சி  
இருட்டில்  
கழுத்தளவு கடல்நீரில்  
களவாய் படகேறிய சித்தப்பாவின்  
யின் மண்டையில்  
செழியன் சுட்டதில்  
கைவிட்டுப் போனது  
இரண்டாம் முயற்சி

செழியன், சுழியன்!  
பெற்றது கொமாண்டோ  
பயிற்சி

அறுவாங்களோடு கிடந்து  
சாவோமென்று  
உறுதியாக முடிவெடுக்க முடியாமல்  
தொடங்கியது மூன்றாம் முயற்சி

சைபீரிய சுவைக்க கடாக்கள்  
வழிகாட்ட  
தலைக்கு ஐந்து லகரம் பேசி  
முடிவானது பயணம்

கடலுக்குள் இறங்கியதும்  
வெடிதீர்க்க உத்தரவு

வற்றாப்பளையின் தீர்த்தக்கரை  
ரத்தத்தின் ரத்தங்களால்  
தீர்க்கும் கரையானது

கடற்பறவைகளின் பிணங்களோடு  
புதைந்து போயினர் உறவுகள்

பேசாமடந்தையாய்  
பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறது கடல்!

## இரவின் முடிவில்...

எம். எம். ஜெயசீலன்  
பேராசனப் பல்கலைக்கழகம்

அந்திக் கருக்கலில்  
கண்மணியாளின்  
காதலில் கண்ணயர்ந்து  
வாய்த்தேன் சிந்தி  
வானவீதியில்  
வாட்டமிட்ட வாலிபன்,  
இருளகற்றும்  
உதய சூரியனிலோ  
தந்தியறுந்த  
நாதம் போல்  
தபுதாரனாய்த் தவிக்கின்றேன்.

சித்திரப் பெண்ணே!  
இரவுச் சோலையில்  
சில்வண்டாய் சிறகடித்து  
சிதறிய தாரகைகளில்  
தந்தியில்  
தண்மதுர  
மது அருந்தி  
அன்பாய் அணைத்து  
அரவமாய்ப் பிணைந்தோம்.

கங்கையில் கலந்திருந்த  
கதிரவன்  
கடைக்கண்ணால் உணைநோக்கிக்  
காமுற்று,  
சேவலின் போர்ப்பறையுடன்  
செங்கதிரால் சிதைத்துவிட்டான்.

சிதறிய உன்  
அங்கங்களை  
சிலையாக்கி - என்  
உணர்வுகளால் உயிரளிக்க  
உயிர்த்தெழுந்தேன்  
உரக்கக்கத்தி...

தொடர்ந்து வந்த  
நீசிகளிலும்  
சில்வண்டாய்...

சிதறிய தாரகைகளில்...  
அன்பாய்...

அரவமாய்...

சேவலின் போர்ப்பறை...

உயிர் கலந்த உறவின்  
சில சுவடுகள்  
ஆங்காங்கே  
உணர்வற்று...  
உயிரற்று...



தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தின் எதிர் வினைகளை ஒரு நூறாயிரம் பக்கப் புத்தகமாக எழுத முடியும்.

கள்ளக் கோழி பிடிப்பவன், கஞ்சா விற்பவன், கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுபவன், எப்போதாவது நிகழும் ஒரு கொலையைச் செய்தவன் ஆகியோரைத்தான் ஒரு காலத்தில் பொலிஸ் கையாண்டது. பின்னர் ஒரு வீட்டுக்குள் எந்த நேரத்திலும் ஒரு பொலிஸ் படையே புகுந்து கிண்டிக் கிளறிப் பார்க்கவும் வரிசையில் நிறுத்தி விசாரிக்கவும் அதிகாரம் வந்தது.

பொலிஸுக்கு செல்வதைப் போல் எரிச்சல் பிடித்த காரியம் எதுவும் இல்லை. நாட்டின் தென் பகுதியில் வீட்டுக்கு யார் புதிதாக வந்து தங்கினாலும் பொலிஸுக்குச் சொல்லி விட வேண்டும். சொந்த வீட்டில் குடியிருப்பவன், வாடகைக்கு வீட்டைப் பெறுபவன், வாடகைக்குக் கொடுப்பவன் எல்லோருமே பொலிஸில் பதிவு செய்ய வேண்டி வந்தது.

அவனும் வேறு வழியில்லையாதலால் அதிகப்படியான எரிச்சலுடன்தான் பொலிஸுக்குக் கிளம்பினான்.

புதிதாக வீட்டு வேலைக்கு வந்த பெண்ணை பொலிஸில் பதிவு செய்யவேண்டியிருந்தது. முதலில் ஒரு விண்ணப்ப படிவத்தைப் பெற வேண்டும். பிறகு அதைப் பூர்த்தி செய்து வேலைக்காரப் பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் வரிசையில் நின்று உரியவரின் புகைப்படத்துடன் பதிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேலைக்காரப் பெண் வீட்டுக்கு வந்த இரண்டாம் நாளே பொலிஸ் படை வந்து வீட்டுக்குள் புகுந்தது. நல்ல வேளையாக அவன் வீட்டில் இருந்தான். வேலைக்காரப் பெண் இன்றைக்குத்தான் வந்தாள் என்று சொல்லி ஒருவாறு சமாளித்து விட்டான். சோதனைக்காக வந்த பொலிஸ் படை அவன் வசிக்கும் பிரதேசத்துக்குரியது அல்ல. அவ்வப்போது எல்லா நிலையங்களிலிருந்தும் சிலரைப் பிடித்து இராணுவத்துடன் சேர்த்துச் சோதனைக்காக அனுப்பி விடுவார்கள். வந்தவர்களுக்கு ஒரு சின்னச் சந்தேகம் இருந்தாலும் போதும். அள்ளிக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். அவர்களுக்கேற்படும் சந்தேகம் சிலவேளை நியாய முரணாகவும் இருக்கலாம். அக்குழுவில் உள்ள ஒரு பொலிஸ் உத்தியோகத்தரின் மன நிலை கூட அதைத் தீர்மானிக்கலாம்.

இந்த விண்ணப்பத்தைப் பெறுவதற்காக எத்தனை முறை அலைய வேண்டியிருக்குமோ என்ற சந்தேகத்துடன்தான் அவன் கிளம்பினான். ஒரே எத்தனத்தில் விண்ணப்பம் கிடைத்து விட வேண்டும் என்று மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். போன வருஷம் திருட்டுப் போன சைக்கிளால் பட்ட அவஸ்தையைப் போல இருந்து விடக் கூடாது என்று நினைத்தான். அந்த சைக்கிளும் சம்பவமும் ஞாபகம் வரும் போதெல்லாம் அந்த ஏழைச் சிறுவனின் குழந்தை முகம் மனதைச் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

\* \* \*

அது மிக நெருக்கமான குடியிருப்புப் பிரதேசம் மட்டுமல்ல, பெருங் குடிமக்கள் நிறைந்த பிரதேசமுங்கூட. பிரதான வீதியிலிருந்து இறங்கிப் பத்து யார் வீதியில் வந்து இடது புறமாகத் திரும்பியதும் இருக்கும் இரண்டாவது வீட்டில்தான் அவன் வாடகைக்குக் குடியிருந்தான்.

அது ஒரு மாடி வீடு. மேல் வீட்டில் ஏதோ ஒரு தொண்டு நிறுவனம் செயற்பட்டு வந்தது. காலை கடமைக்கு வரும்

# சுட்டத்தால் சுகாதாது!

அஷ்டமஃலம் அஹம்தான்

ஊழியர்கள் பிற்பகலில் கடமை முடிந்து சென்று விடுவார்கள். கீழ்ப் பகுதியில் இவன் குடியிருந்தான். இரண்டு வீடுகள் என்ற படியால் கீழ்ப் பகுதியில் குடியிருப்பவர்களுக்கு வலது புறமும் மேல் மாடிக்காரர்களுக்கு இடது புறமும் நுழைவாயில்கள் இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் காரியாலயத்துக்கு செல்வதற்காக குளித்து விட்டு பாத்ரூமிலிருந்து வெளியே வந்த போது அரக்கப்பரக்க வந்த அவன் மனைவி சொன்னாள்.

“தெரியுமா... சின்னவனின் சைக்கிளைக் காணவில்லை!” என்றவள் தொடர்ந்தாள்... “மேல வேல செய்யுற பியோன் பொடியன்ட சைக்கிளையும் காணல்லயாம்! அவன் சொன்னதுக்குப் பொறுகுதான் பார்த்தன்... சின்னவன்ட சைக்கிளையும் காணல்ல...”

அப்போதுதான் குளித்து வெளியேறிய அவனது உடம்பில் சற்றுச் சூடேற ஆரம்பித்தது. மேலே உள்ள காரியாலயப் பையனை அழைத்தான்.

“நீ நேற்று உனது சைக்கிளைக் கொண்டு போகல்லியா...?”

“இல்ல சேர்... நேற்று இங்கேயிருக்கிற அக்கா வீட்டில் தங்கினேன்.”

“இப்போ என்ன செய்யிறது... பொலிஸுக்குச் சொல்லுறதா...?”

“போகணும் சேர்...”

“அப்படியென்றால்... எங்கள் வீட்டிலும் களவு போனதைச் சொல்லு... அதோட வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு கோல் போட்டு!”

“சரி சேர்!”

அதன் பிறகு இரண்டு சைக்கிள்களையும் எப்படித் தூக்கிச் சென்றிருப்பார்கள் என்று எல்லோரும் ஆளுக்கொரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். மேல் காரியாலயத்தில் இருந்தவர்கள், முன் வீட்டில் இருந்தவர்கள், அவன், பெரிய சைக்கிளைத் திருட்டுக் கொடுத்த சிற்றூழியன் எல்லோரும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பின் வாயிற்புற கதவுகள் பூட்டுக்கள் போட்டு மூடப்படுவதால் மதிலோடு இணைந்த படிகளில் மூலமாகத் தூக்கி எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ஆகக் குறைந்தது இருவர் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

இரவு இரண்டு மணிக்கும் அதிகாலை நான்கு மணிக்குமிடையில் அவை திருடப்பட்டிருக்கலாம் என்று அவன் யூகித்தான். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கும் ஒரு மணிக்குமிடையில் ஒரு வாகனம் வந்து அவனது வீட்டுத் தெருவில் ஐந்து அல்லது பத்து நிமிடங்கள் தரித்துச் செல்வதை அவன் அறிவான். அந்த வாகனத்தில் கசிப்போ, ஹெரோயினோ கூட பரிமாறப்படலாம் என்பதால் அவன் அதைப்

பொருட்படுத்தியதில்லை. அதன் பிறகே இக்களவு இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அவன் நேரங்கணித்தான். இனி எதைக் கணித்து என்ன செய்வது? களவு போய்விட்டது!

இனிமேல்தான் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் மனம் சொன்னது. இதை அப்படியே விடக் கூடாது. விட்டால் நாளை வீட்டுக்குள்ளும் தைரியமாக நுழைவார்கள் என்று அவனுக்குள் ஓர் எச்சரிக்கை மணி அடித்தது. செய்ய வேண்டும்...! ஏதாவது செய்ய வேண்டும்!

அவனது சின்ன மகன் ஆசையோடு கேட்ட சிறிய சைக்கிள் அது. வாங்கி ஒரு வருடம் கூட முழுமையா நிறையவில்லை. அதில் அவனது மகன் ஓடிக்கொண்டு சென்று இறங்கும் தறுவாயில் சைக்கிளிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி விட்டுச் சைக்கிளை அப்படியே விட்டு விடுவான். அது தன்பாட்டுக்குச் சென்று மரத்திலோ மதிலிலோ முட்டிக் கீழே சரியும். அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனது மகன் ஒரு நாள் அப்படிச் செய்ததைக் கண்டித்துச் சொன்னான்.

“இதை நீ இப்படி உடைத்தால் இன்னொன்று வாங்கித் தரவே மாட்டேன்...!”

ஆனால் அவ்வழக்கத்தை அவன் கைவிடவில்லையென்று சில மாதங்கள் சென்ற பின் சைக்கிளை உன்னிப்பாகப் பார்த்ததும் புரிந்து கொண்டான். அந்தச் சைக்கிளில் உள்ள சிறிய பாகங்கள் காணாமல் போயிருந்தன. சைக்கிளை மிதித்து ஓடுவதற்குரியவை மட்டும் அதில் எஞ்சியிருந்தன. புதிய வீட்டுக்குச் செல்வதற்குள் அதைச் சரிப் பண்ணிக் கொடுக்குமாறு மனைவி சிபார்சு செய்தாள். எனவே தனது சாரதி மூலமாக அந்தச் சைக்கிளைத் திருத்தி மெருகு படுத்தினான். புதிய வீட்டின் தெருக்கள் ஆபத்தானவை என்பதால் அவனுடையவோ அல்லது அவனது மனைவியினதோ கண்காணிப்பின் கீழ் மட்டும் சின்ன மகன் சைக்கிள் ஓடினான். சாரதிக்கு நேரம் கிடைத்தால் பிற்பகலில் பக்கத்திலுள்ள விளையாட்டு மைதானத்துக்குச் சின்ன மகனை சைக்கிள் ஓடுவதற்காக அனுப்பி வைப்பான்.

பிள்ளைகளின் பாடசாலைக்கு நெருக்கமாகக் குடியிருந்தால் பலதூக்கும் வசதியாக இருக்கும் என்று நினைத்த அவன் இந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான்.

வீட்டுச் சொந்தக்காரர் ஓர் அமைதியான, நல்ல மனிதராயிருந்தார். நியாயமான தொகைக்கான வாடகை இணக்கப்பாட்டுடன் இரண்டு வருடங்களுக்கு வீட்டை வாடகைக்குப் பெற்றான். அச்சுறுத்தும் சூழல் இல்லை என்று அவரும் வாக்களித்திருந்தார். வீட்டுக்கு முன்னால் கௌதம புத்தரின் சாந்தமே வடிவான மோனத் தவச்சிலை. ஆனால் நான்காவது மாதம் களவு நடந்து விட்டது!

காரியாலயத்துக்குச் சென்றதும் வீட்டுரிமையாளருக்குத் தகவல் தெரிவித்தான். ஆனால் அந்தத் தகவல் அவன்சொல்லு முன்பே அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது. திருடர்களைப் பிடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர் செய்திருப்பதாகச் சொன்னார். களவு நடந்த வீட்டில் அவர் நீண்ட காலம் குடியிருந்தவர் என்பதால் அப்பகுதியில் எல்லோரையும் அறிந்திருந்தார்.

களவு நடந்து இரண்டாம் நாள் இரவு ஏழரை மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்த அவனுக்கு மனைவி சொன்ன தகவல் ஆச்சரியமளித்தது. பிற்பகல் ஆறு மணிபோல் வந்த ஓர் இளைஞன் “சைக்கிளைத் திருடியவரைத் தனக்குத் தெரியும்

எனவும் தன்னால் காட்டித்தர முடியும் எனவும் பகரமாகத் தனக்குப் பணம் தரவேண்டும்” என்றும் அவன் சொல்லியிருந்தான்.

விடயம் பொலீஸுக்குப் போய் விட்டதால் நம்மால் அதில் தலையிட முடியாது என்று மனைவிக்குச் சொன்ன அவன் அந்த இளைஞன் மீண்டும் வந்தால் அவ்வாறே சொல்லும் படியும் சொன்னான்.

அதற்கு அடுத்த தினம் வீட்டு வாயிலுக்கு எதிர்ப்புறம் புத்த பெருமானின் சிலை ஒன்று இருந்தது. அதற்கு அருகில் உள்ள பெட்டிக்கடைப் பெண்மணியிடமும் அதே இளைஞன் இதே தகவலைச் சொல்லியிருந்தான். இதை அறிந்தவுடன் இவனுக்கு அந்த இளைஞன் மீது சந்தேகம் தட்ட ஆரம்பித்தது.

பெட்டிக் கடைப் பெண்மணியிடம் இவன் அந்த இளைஞனைப் பற்றி விசாரித்த போது அந்த இளைஞன் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையானவன் என்று தெரிய வந்தது. அன்றிரவே வீட்டு உரிமையாளரை அதே இளைஞன் சந்தித்து இதே விபரத்தைச் சொல்லியிருந்தான். வீட்டு உரிமையாளர் அந்த இளைஞனுக்கு பணம் கொடுக்கும் படி அவனைக் கேட்டுக் கொண்டார். சைக்கிள் கைக்குக் கிடைக்காமல் தன்னால் யாருக்கும் பணம் கொடுக்க முடியாது என்று அவன் தீர்க்கமாகச் சொல்லி விட்டான்.

அந்தச் சைக்கிள்களைத் திருடியவர்களுள் அந்த இளைஞனும் ஒருவனாக இருக்க வேண்டும். பாகப் பிரிவினையின் போது திருட்டில் ஈடுபட்ட இருவருக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவேதான் சைக்கிள் எடுத்தவனைக் காட்டிக் கொடுக்க அந்த இளைஞன் அவதிப்படுகிறான் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. சகாவிடம் கிடைக்காத பணத்தை அவனைக் காட்டிக் கொடுப்பதன் மூலம் தன்னிடம் பெற்றுக் கொள்ள அவன் முனைகிறான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதாவது அவன் ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை அடிக்க விரும்புகிறான். தன்னை ஒரு மாங்காய் மடையனாகவும் நினைத்திருக்கிறான். அந்த இளைஞன் மீது அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது.

தனது வீட்டில் திருட்டுப் போனது வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு மனக்குறையை உண்டு பண்ணியிருந்தது. திருட்டு விபரம் வெளியில் வந்தால் அவரது வீட்டுக்கு யாரும் வாடகைக்கு வரமாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்த இளைஞனிடம் தகவல் பெற்ற அவர் அன்றிரவே பொலீஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று விட்டிருந்தார். தகவலைச் சொல்ல சைக்கிளை வாங்கியவரை உடனேயே பொலீஸ் அள்ளிக் கொண்டு சென்றது.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் வீட்டுரிமையாளர் பொலீஸுக்கு வருமாறு அவனுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். பொலீஸ் நிலையத்தை அடைந்தபோது அங்கே ஒரு பெரும்படை நின்றிருந்தது. சைக்கிளை வாங்கிய ஒரு தம்பதி ஒரு சிறு பையனுடன் வந்திருந்தது. அவர்களது அயல் வீட்டைச் சேர்ந்த இருவர் அவர்களுடன் வந்திருந்தார்கள். சைக்கிளை அவர்களிடம் விற்றதாகத் தெரிவித்த அதாவது களவெடுத்த நபரின் தாயையும் தந்தையையும் சேர்த்து பொலீஸ் கொண்டு வந்திருந்தது. நல்லவேளை இவர்களைக் கொண்டு வர பொலீஸார் ஜீப்பைக் கொண்டு போயிருந்தார்கள். பொலீஸ் ட்ரக் வாகனத்தைக் கொண்டு போயிருந்தால் அந்த ஏரியாவில் இன்னும் பலரும் தானும் மனைவி மற்றும் மகனும் கூட ஏற்றி வரப்பட்டிருக்கலாம் என்று நினைத்தான்.



களவெடுத்த இரண்டு நபர்களும் உரிய இடத்தில் இல்லை. பொலிஸ் விசாரணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சைக்கிளை வாங்கிய நபர் தாழ்மையுடன் தான் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து அந்தச் சைக்கிளை வாங்கியதாகப் பதிலிற்றுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஓர் அப்பாவி போல் அவரது தோற்றம் இருந்தது. அவரது மனைவி “அது திருட்டுச் சைக்கிள் என்று தெரியாது” என்று பொலீஸுக்குச் சற்று உரத்த குரலில் சேரிப் பாஷையில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பொலீஸ்காரர் அவளை வாயை மூடும் படி பலமுறை உரத்த தொனியில் சத்தமிட்டார். ஒரு முறை கதிரையைத் தள்ளி அவளுக்கு அடிக்கவும் எழுந்தார். எந்தப் பையனுக்காகச் சைக்கிளை வாங்கினார்களோ அந்தப் பையன் அழுக்குச் சட்டையுடன் அம்மாவின் ஆடையைப் பிடித்துக் கொண்டு எதுவும் புரியாமல் பரிதாபமாக முழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவள் மசியவில்லை. விசாரித்த பொலீஸ்காரர் அவளை அடக்குவதற்காக அவளது கணவனைக் கூண்டுக்குள் போடும்படி ஒரு கான்ஸ்டபிளிடம் உத்தரவிட்டார். ஆனால் கான்ஸ்டபிள் தன்பாட்டில் ஏதோ ஒரு பெரிய லெட்ஜரைப் புரட்டி சாவகாசமாக அவசியமற்ற எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

சைக்கிளை விற்றவன் - அதாவது திருடியவன் எங்கோ ஓரிடத்தில் இருப்பதாக அவளது பெற்றோர் கூற இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் சகிதம் பெற்றோரை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு பொலிஸ் ஜீப் போனது. சைக்கிளை வாங்கியவரை கூண்டுக்குள் போடுமாறு விசாரித்த பொலீஸ்காரர் மீண்டும் உத்தரவிட்டார். அதன் பிறகுதான் அந்தக் கான்ஸ்டபிள் எழுந்தான்.

அந்தப் பெண்ணோ, “நான் எதை விற்றாவது வழக்குப் பேசவேன்” என்று அங்கு சபதமிட்டாள். ஆனால் அவளதும் அவளது கணவனதும் அவர்களின் பையனதும் ஆடைகளைப் பார்த்தால் விற்பதற்கு மட்டுமல்ல உண்பதற்கே எதுவுமற்றவர்கள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

அதுவரை அவன் அங்கு ஒருவனாக நிற்பதை கண்டும் காணாதவாறு விசாரணை நடத்திய பொலிஸ்காரரிடம் நெருங்கினான். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அவனை அவரிடம் அறிமுகப்படுத்தினார். அவன் “இந்த சைக்கிள் தனக்கு எப்போது கிடைக்கும்” என்று கேட்டான். உண்மையில் அது பிழையான கேள்வி என்பது உடனே அவனுக்குப் புரிந்தது.

திருடன் பிடிக்கப்பட்ட வேண்டும். இந்தச் சிக்கல் நீதிமன்றத்துக்கு வழக்காக எடுத்துச் செல்லப்படுமா அல்லது பொலீஸ் நிலையத்திலேயே தீர்க்கப்படுமா என்ற முடிவு வரவேண்டும். நீதிமன்றத்துக்குப் போகுமானால் இந்த ஜென்மத்தில் அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்காது. ஏனெனில் விசாரணை முடிய நீண்ட காலம் போகும். அதற்குள் அது வெய்யிலிலும் மழையிலும் கிடந்து துருப்பிடித்துப் போகும். பொலிஸ் நிலையத்திலேயே தீர்க்கப்பட்டால் மாத்திரமே அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கும்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த அவர் மரியாதை கலந்த குரலில் சொன்னார்.

“நாளைக்குக் காலையில் வந்து பெரியவரைப் பாருங்கள்! அவர்தான் என்ன செய்வது என்று தீர்மானிப்பார்!”

அவனும் வீட்டுச் சொந்தக்காரரும் பொலிஸ் நிலையப்படி இறங்கினார். அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

களவுச் சிக்கல் அவிழ்த்து உரியவரைக் கண்டு பிடித்து என்ன செய்வது என்று தீர்மானிப்பதற்குத் தான்



அவசியமில்லை என்று அவன் உணர்ந்தான். அடுத்த அடுத்த தினங்களில் கையாளப்படும் விசாரணைகளுக்குரிய பிரச்சினைகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்குமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். எனவே பொலிஸ் நிலையத் தலைமை அதிகாரியை அவன் அடுத்த தினமே சென்று பார்ப்பதை ஒத்திப் போட்டான்.

ஒரு வாரம் கழிந்தும் இது பற்றிய தகவல் எதுவும் பொலீஸிலிருந்து கிடைக்காததால் இந்தப் பிரச்சினை நீதிமன்றத்துக்குச் சொல்லவில்லை என்று உணர்ந்தான். நீதிமன்றத்துக்குச் சென்றால் சாட்சிக்காக பொலிஸார் அழைத்திருப்பார்கள். எனவே ஒரு வாரம் கழிந்து ஒரு நாள் பிற்பகலில் பொலிஸ் நிலையம் சென்றான். அங்கிருந்த ஒவ்வொரு பொலிஸ் உத்தியோகத்தரும் “ஏன் வந்தாய்?” என்று கூடக் கேட்காமல் தன் பாட்டில் தத்தமது வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு உத்தியோகத்தரிடம் விடயத்தைச் சொன்ன போது,

“பொறுப்பதிகாரி இப்போது இல்லை. சனிக்கிழமை காலையில் வந்தீர்களானால் கண்டு கதைக்கலாம்” என்று விட்டுத் தனது வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

இருபது சைக்கிள்களுக்கு மேல் பொலிஸ்நிலைய மண்டபத்துக்குள் ஓரிடத்தில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் குவியலில் இருந்த இரண்டு சிறிய சைக்கிள்களில் ஒன்று அவனுடைய சின்ன மகனுடையது.

மீண்டும் சனிக்கிழமை சரியாக ஒன்பது மணிக்கு அடையாளம் காட்டுவதற்காக மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றான். உள்ளே சென்றதும் அந்த சைக்கிள் கும்பத்தைச் சுட்டிக் காட்டி மகனிடம்,

“உனது சைக்கிள் இருக்கிறதா பார்!” என்றான்.

“...ந்தா இருக்கு!” என்று அதற்குப் பக்கத்தில் ஓடிப் போய் தனது சைக்கிளைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வருபவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் சீமெந்துக் கட்டில் பதினைந்து நிமிடங்கள் அமர்ந்திருந்தான். பொறுமை இழந்து ஒரு பெண் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரிடம் விடயத்தைச் சொன்ன போது,

“ஐயா இன்னும் வரவில்லை...” என்று சொன்னவள் மற்றொரு கான்ஸ்டபிளைப் பார்த்து, “ஆ... சுமண பால, ஐயா இன்று வருவாரா? என்று கேட்டாள். அவனோ தனக்குத் தெரியாது என்று உதட்டைப் பிதுக்கிக் காட்டிவிட்டுச் சென்றான். அவள் என்னப் பார்த்துத் தொடர்ந்தாள்.

“ஐயா ட்ரபிக் சுப்பாவைல் பண்ணப் போயிருக்கிறார்... வருவாரா இல்லையா என்று என்னால் சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை” என்று உண்மையான ஆதங்கத்துடன் சொன்னாள்.

மனச் சோர்வுடன் மகனை அழைத்துக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். முன்னால் அமைந்திருந்த விசாலமான நிலப் பரப்புள் கம்பீரமாக நின்றிருந்த மரமொன்றின் நிழலில் அரை மணிநேரம் பொலிஸ் நிலைய அதிகாரிக்காகக் காத்திருந்தான். அதிகாரி வரவில்லை.

உண்மையில் அந்தப் பொலிஸ் நிலையம் அமைந்திருக்கும் பிரதேசம் பல்வேறு சிக்கல்களைக் கொண்டது. கசிப்பு, ஹெரோயின் பாவனை, திருட்டு, அவ்வப்போது கொலை என்று பல்வேறு குற்றச் செயல்கள் நடக்கும் பிரதேசம். உண்மையில் பொலிஸ் நிலைய அதிகாரிக்கும் அதிக வேலைப் பழு இருக்கலாம் என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டான். தோல்வியுடன் வீடு திரும்பினான்.

இரண்டு வாரங்களில் வரவிருக்கும் தனது பிறந்த நாளை சின்ன மகன் அடிக்கடி ஞாபகமூட்டினான். அந்த ஞாபகமூட்டலை ஒரு புதிய சைக்கிளாக மனைவி வியாக்கியானப்படுத்தினாள். பிறந்த நாளுக்கு முன்னர் கடைசியாக ஒரு முறை பொலிஸுக்குச் சென்று பார்த்து விடலாம் என்று அவன் நினைத்தான்.

ஒரு வாரம் கழிந்த நிலையில் பொலிஸ் நிலையத்தினுள் நுழையும் போது திருட்டுப் போன சைக்கிள்களின் விசாரணை நடந்த இரவுக் காட்சி ஞாபகத்தில் வந்தது... குறிப்பாக அழுக்குடையில் அந்த ஏழைச் சிறுவனின் குழந்தை முகம்! நடப்பது ஏதுமறியாமல் பொலிஸ்காரருக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அம்மாவின் ஆடையை அவன் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி!

அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு ரிசர்வ் பொலிஸ் இளைஞன்,

“என்ன மஹத்தயா?” என்று கேட்டான்.

“அட! இன்றைக்காவது ஏன் வந்திருக்கிறேன் என்று கேட்கிறார்களே...” மகிழ்ச்சியாக இருந்தது அவனுக்கு.

சைக்கிள் கிடைத்து விடும் என்று நம்பிக்கை மீண்டும் துளிர் விட்டது. அந்த மகிழ்ச்சியோடு புன்முறுவலுடன் விடயத்தைச் சொன்னான்.

“பெரிய ஐயா லீவில் இருக்கிறார்... அவர் சொன்னால்தான் எதுவும் செய்யலாம்” என்றான். அவன்

முகவாட்டத்தையோ ஏமாற்றத்தையோ காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இந்தச் சைக்கிளை எடுப்பதற்கு இனிமேல் வருவதில்லை என்று தீர்மானித்தபடி வெளியேறினான்.

அன்றே மகனுக்கு ஒரு புதிய சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்தான். களவு போன சைக்கிளை அத்துடன் மறந்தாக வேண்டியிருந்தது. மறந்து விட்டான்.

\*\*\*

“ஆட்களைப் பதியும் விண்ணப்பம் சனிக்கிழமை மட்டும்தான் விநியோகிக்கப்படும்.”

“அது காலை 9.00 மணி வரைக்கும்தான் கொடுப்போம்.”

“விண்ணப்பம் வழங்கும் உத்தியோகத்தர் இன்றைக்கு லீவு. நாளைக்கு வாருங்கள்”

போன்ற பதில்கள் பொலிஸ் நிலையத்தில் கிடைக்கக் கூடாது என்ற பிரார்த்தனையோடு பொலிஸ் நிலையப் படிக்களில் கால் வைத்தான். ஒரு பெண் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் மற்றொரு பெண்ணின் வாக்குமூலம் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

இன்னொரு மேசையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு இளவயது பொலிஸ் உத்தியோகத்தன் அவனை ‘என்ன?’ என்ற கேள்விப் பார்வையால் நோக்கினான். விடயத்தைச் சொன்ன போது அமரச் சொன்னான். அந்தப் பொலிஸ் உத்தியோகத்தன் மேசையில் நான்கு பைல்கள் இருந்தன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டி விண்ணப்பப் படிவம் தேட ஆரம்பித்தான்.

இரண்டு முறை அந்தக் கோப்புக்களைக் கிளறிவிட்டு இரண்டு லாச்சிகளையும் இழுத்துத் தேடினான். பின்னர் மீண்டும் அதே கோப்புக்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்தான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டே அமர்ந்திருந்த அவனுக்கு இன்று விண்ணப்பம் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று தோன்றியது.

பிறகு எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டு மீண்டும் திரும்பி வந்து யோசனையுடன் அதே கோப்புக்களைக் கிளறினான். அப்பாடா... ஒரு விண்ணப்பம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியோடு திரும்பிய அவனுக்கு சைக்கிள் ஞாபகம் வந்தது. அது இருந்த இடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். திக் கென்றது. அந்த இடம் காலியாக இருந்தது. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சைக்கிள்கள் இருந்த அந்த இடம் துடைத்து விட்டாற் போல சுத்தமாக இருந்தது.

விண்ணப்பத்துடன் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறி பொலிஸ் நிலையப் பகுதி முழுவதையும் பார்வையால் அலசினான். இல்லை! ஒரு சைக்கிள் கூட பார்வைக்குப் படவில்லை!

வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது அந்த ஏழைப் பையனின் முகம் ஞாபகம் வந்தது. அழுக்கு நிறைந்த அலங்கோல ஆடையுடன் அம்மாவின் ஆடையைப் பிடித்தபடி மலங்க மலங்க விழித்தபடி நின்றிருந்த அந்தச் சிறுவனின் அப்பாவி முகம்.

அந்தச் சைக்கிள் எங்கோ ஓரிடத்தில் கொண்டு சென்று போடப்பட்டிருக்கலாம். இப்போது வெய்யிலிலும் மழையிலும் கிடந்து துருப்பிடிக்கத் தொடங்கியிருக்கும். அல்லது யாராவது ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியின் பையனோ உறவினர் பையனோ ஓடி மகிழவும் கூடும்.

இந்த விடயம் பொலிஸுக்குச் செல்லாமலிருந்தால் ஆயிரம் ரூபாவுக்குத் தந்தையார் வாங்கித் தந்த சைக்கிளை அந்த ஏழைச் சிறுவன் ஓடி மகிழ்ந்திருப்பான் என்பதை நினைக்க மனசு வலித்தது.

# ராஜம் எஸ். நடகமலம்

## சில மனப் பதிவுகள்

### அத்தன் ஜீவா



ஜனவரி 'ஞானம்' இதழில் எனது கட்டுரையில் - எனது தவறு காரணமாக ஒரு சிறுகுறிப்பு விடுபட்டு விட்டது. அதனை எனது 'அக்கினிப்பூக்கள்' நாடகத்தில் நடித்த நடிகர் சுட்டிக் காட்டிய பின்னரே அதனை உணர்ந்தேன்.

நாடகத்தில் ஒரு முக்கிய கட்டம் தொழிலாளர் தலைவராக நடிக்கும் சுந்தரம் என்ற கதாபாத்திரம் பேசும் காட்சி...

சுந்தரம் : மலையகத்தைப் பாருங்கள் தொழிலாளர்களின் நிலைமை என்ன? தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டு நிர்வாகத்தை தொழிலாளர்களே பொறுப்பேற்று நடத்தும் வரை அவர்களுக்கு ஒரு நாளும் விடிவு ஏற்படப் போவதில்லை"

இன்னொரு கதாபாத்திரமான கந்தசாமி: அப்படியானால் மலையகப்பாட்டாளி மக்களுக்கு விடிவு ஏற்பட்டதா?

சுந்தரம் : தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்காக போராடுவதாக கூறும் போலி அரசியல் தலைவர்களின் முகமூடிகள் கிழித்தெறியப்படவேண்டும். தொழிலாளர் வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு தொழிலாளர் வர்க்கமே தலைமை தாங்க வேண்டும்.

சுந்தரம் என்ற தொழிற்சங்கத் தலைவர் இந்த இடத்தில் வசனத்தை பேசிய பொழுது பார்வையாளர்களாக இருந்த ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பெரிதும் கரகோஷம் செய்தனர்.

மீண்டும் சுந்தரம் என்ற கதாபாத்திரம் "தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு தோட்ட முதலாளிகள் தலைமை தாங்கும் நிலைமை மாற வேண்டும் அவர்கள் தூக்கி யெறியப்பட வேண்டும்.

மீண்டும் தொழிலாளர்கள் பெருத்த கரகோஷம் செய்தனர்... இதனை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அமைச்சர் தொண்டமான் கோபத்துடன் மாநாடு ஏற்பாட்டாளர்களில் ஒருவரும், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் முக்கியஸ்தருமான ஏ.எம்.டி. ராஜனை அழைத்து நாடகத்தை நிறுத்தும் படி கூறிவிட்டு, நாடகத்தை தொடர்ந்து பார்க்காமல் வெளியேறி விட்டார். பார்வையாளர் கூட்டமோ நாடகத்தை தொடர்ந்து நடத்தும்படி கூச்சலிட்டனர். நாடகம் தொடர்ந்து நடந்தது. நடிகர் நாகேஷ் மாத்திரம் கூட்டத்தோடு நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

நாடகம் நடந்து முடிந்ததும் நாடக ஏற்பாட்டாளர்கள் எங்களுக்கு தரவேண்டிய பாக்கி தொகையை தந்து போகச்

சொல்லிட்டார்கள். நாடகம் பார்த்த தோட்டத் தொழிலாளர்களான இளைஞர்கள் ஓடி வந்து எங்கள் நாடக குழுவினரை கட்டித் தழுவி பாராட்டினார்கள்.

நாடகத்துறையில் பல இடையூறுகளையும் சந்தித்தாலும், எனது எழுத்துப் பணியும் கலைப்பணியும் தொடர்கிறது. மலையகத்தில் வீதி நாடக முயற்சிகளை முன்னெடுத்தவர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதில் பெருமையடைகிறேன். அது மாத்திரமல்ல... என் முயற்சியால், பிரதி அமைச்சர் திரு.வி. புத்திரசிகாமணி அவர்களின் ஒத்துழைப்புடன், தேசிய இளைஞர் சேவை மன்றத்தினர் மூலம் அரசின் அங்கீகாரத்துடன் ஒரு நாடக பயிற்சி கல்லூரி நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்தோம். அது இப்பொழுது அட்டனிஸ் நடைபெற்று வருகிறது.

மற்றும் கலைக்கழக தமிழ் நாடக குழு சிங்கள கலைஞர்களுக்கு வழங்கும் முது கலைஞர் விருதினையும், அரை லட்சம் ரூபா பணப்பரிசினையும் தமிழ்க்கலைஞர்களும் பெற வேண்டும் என்பதற்காக நானும், நாடறிந்த கலைஞர் கலைச் செல்வனும், கலாசார அமைச்சரிடம் வாதாடியே பெற்றோம். இதன் முதலாவது விருதும் பணப்பரிசும். வடபுலத்தை சார்ந்த நவாலியூர் நா. செல்லத்துரைக்கு வழங்கினோம், அதற்கு அடுத்த வருடம் திருகோணமலையில் நாடகத்துறைக்கு பெரும் பங்களிப்பு செய்த சித்தி அமரசிங்கத்திற்கு வழங்கினோம். அதன் பின்னர் கொழும்பில் கலைத்துறையில் அர்ப்பணிப்புடன் செயல்பட்ட ப்ரியா ஜெயந்திக்கும், 1998ம் ஆண்டு கலைத்துறையில் அரை நூற்றாண்டு பங்களிப்பு செய்த கலைஞர் கலைச்செல்வனுக்கும் முது கலைஞர் விருது வழங்கப்பட்டது.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கலைத்துறையில் எனது பணி தொடர்கிறது - என்னைப்பற்றி மட்டும் சிந்திக்காமல் என் காலத்து கலைஞர்களைப் பற்றியும் மனப்பதிவுகளில் பதிவு செய்துள்ளேன். இந்தப் பதிவுகளை எனது ரூபகங்களிலிருந்தே பதிவு செய்தேன். சில விடயங்கள் இதில் விடுபட்டிருக்கலாம். இதனை நூல்வடிவில் கொண்டு வருமுன் விடுபட்ட குறிப்புகளை தேடி பதிவு செய்ய வேண்டும். நாடகத்துறையில் என் சமகாலத்தவர்கள் இதனை எனக்கு தந்துதவ வேண்டும்.

(இந்தக் கட்டுரை இத்துடன் முற்றுப் பெறுகிறது.)

### எழுத்தாளர்களே!

உங்கள் படைப்புகளை துலக்கமான கையெழுத்திலோ அல்லது கணிணி தட்டச்சுப் பதிவிலோ அனுப்புங்கள். புகைப்படப் பிரதியாக அனுப்பப்படும் ஆக்கங்கள் நிராகரிக்கப்படும். படைப்புகள் சம்பந்தமான சகல தொடர்புகளும் எழுத்து மூலமாகவே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். தொலைபேசித் தொடர்புகளைத் தவிர்க்கவும்.

- ஆசிரியர்





# மாண்புமிகு ஓசையல்லலா ஓசைதளர்

## இந்தத் தமிழர்களுக்கு அந்நிய மொழியானது அன்னை மொழி!

பிரிட்டிஷ் கயானா!

இந்த நாடு தென் அமெரிக்கக் கண்டத்தில் பிரேசில் நாட்டுக்கு மேல்பகுதியில் உள்ளது.

ஃபிரெஞ்சு கயானா என்றும் ஒன்றுள்ளது. தமிழர்கள் இருப்பது பிரிட்டிஷ் கயானாவில் தான்.

இங்கே ஆரம்பத்தில் மேற்கிந்தியப் பழங்குடியினர் சில ஆயிரம் பேர் வசித்து வந்தனர். அமெரிக்கா கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஐரோப்பியர்கள் அங்கே குடியேறிவிட்ட பிறகு டச்சுக்காரர்கள் இதைத் தங்கள் கையகப்படுத்தினார்கள்.

அப்புறம் 1796ல் ஆங்கிலேயர் வசமானது.

அவர்கள் இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்டங்களை உண்டாக்கியதைப் போல அங்கே கரும்புத் தோட்டங்களை அமைத்தார்கள்.

வேலைக்கு ஆட்கள் 'நம்மவர்களே!' எப்படி ஆசை வார்த்தை கூறி இலங்கைக்குக் கடத்தி வந்தார்களோ அப்படியே!

அவ்வாறு பிரிட்டிஷ் கயானா கரும்புத் தோட்டங்களில் இரத்தம் சிந்தச் சென்றவர்கள் இறுதிவரை இந்தியா திரும்பவேயில்லை.

இப்பொழுது அங்கே தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்றவர்கள் இலட்சக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள்.

ஒருவருக்குக் கூடத் தமிழ் தெரியாது! ஆங்கிலம் அழகாகக் பேசுவார்கள்!

ஆனால் தமிழ்க் கலாசாரங்களை மறக்காமலே உள்ளனர்! ஊருக்கு ஊர் மாரியம்மன் கோவில்களைக் கட்டிக் கும்பிடுகிறார்கள். உற்சவங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். எல்.ஆர்.ஈஸ்வரி சக்கை போடு போடுகிறார் தமிழ்ப் பக்திப் பாடல்களால்!

என்றாலும் அவற்றிற்கு அர்த்தமே தெரியாது அவர்களுக்கு!

திருமணங்கள் கூடத் தமிழ் முறைப்படிதான்! சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் தவறாமல் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன!

என்ன செய்தும் என்ன, அன்னை மொழி அந்நிய மொழியாகிப் போனதே அவர்களுக்கு.

அடிக்குறிப்பு:

சில தமிழ் அமைப்புகள் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க முயன்று ஏமாற்றமுற்றனவாம்! ஐயகோ!

## முண்டாசுக் கவிஞர் பேரன் முகம் தெரியுமே?

முண்டாசுக் கவிஞர் பாரதியாரைத் தெரிந்தளவுக்கு பார்த்தளவுக்கு அவர்தம் பேரனார் ராஜ்குமார் பாரதியைப் பார்த்திருப்போர், கேட்டிருப்போர் குறைவே.



இங்கே ஓசைப்படாமல் ஒரு நிழற்படத்தை வழங்கி மகிழ்கிறேன். 9 ஆண்டுகளுக்கு முன் 'ஓசைப் பேரொளி' விருது அவருக்குக் கிடைத்த பொழுது எடுத்தது. ஆசாமி அழகாய்... உயரமாய்! ஆஹா!

## பிச்சாட்ஸ் லேனில் கேரளத்தினட பத்திரிகா

சொழும்பின் நடுநாயகமான மருதாளை-பஞ்சிகாவத்தைப்பில் சென்ட்ரல் - எல்பின்ஸ்டன் தியேட்டர் களுக்கு நடுவிலே ஓர் ஒழுங்கை. அதற்கு ஆங்கிலேயர் பெயரை வைத்திருந்தார்கள் - ஒரு காலத்தில் - "பிச்சாட்ஸ் லேன்" என்று! இப்பொழுது அது "மொகிதீன் மஸ்ஜித் பாதை"! 70-80 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு பெரிய கட்டத்தில் கேரளாவாசிகள் குடியிருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் துறைமுகத் தொழிலாளர்கள்.

இதே கட்டத்தில் ஒரு சிறு மலையாள அச்சகமும் இருந்தது.

அச்சமயம் கொழும்பில் வெளியான "தீ நாதம்" - "சிலோன் மலையாளி" - "நவயுகம்" - "சமத்துவ வாதி" - "தர்ம படன்" போன்ற கேரளத்தினடப் 'பத்திரிகா' இதழ்களில் ஓரிரண்டு இங்கேயே அச்சக் கோர்க்கப்பட்டு வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன.

மேலும் தகவல்களை அமரர் இரா சுப்பிரமணியதாஸ் இருந்தால் கேட்டிருக்கலாம். பரவாயில்லை, எம். கே. இராகுலன் (ஜனாதிபதியின் தமிழ்ப் பரிவர்த்தனையாளர்) இருக்கிறார்! தெரிவிக்கத் தகுதியானவர்.

நான் என்ன ஓசையிட விரும்புகிறேன் என்றால் நாலைந்து மலையாள இதழ்களுக்கும் இந்நாட்டு இதழியல் வரலாற்றில் இடமுள்ளது என்பதையே!

## அன்பு நண்பனுக்கு ஆசையிலொரு அஞ்சல்!

நீண்ட நெடுநாளைய கொழும்பு அரங்கியல் சகக் கலைஞர் கலாபூஷணம் கார்த்திகேசு (மாத்தளை) அவர்களே!

கடந்த 'ஞான'த்தில் தங்கள் 'ஓசை' கேட்டு (வாசகர் பேசுகிறார்) மிக்க மகிழ்வு, நெகிழ்வு.

நமதினிய மலையக என்.எஸ்.எம் ராமையா 'எதிரொலி'கள் தொடர்ந்தால் தான் அவரது 50-60களின் வானொலி நாடகப் பங்களிப்புகள் சரியானபடி ஆவணப்படுத்தப்படும்.

தங்களது கட்டுரையொன்று மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்ய விழா மலர் - 2009ல் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்திருப்பது என் போன்றவர்களுக்கு தாங்கள் சொல்லியே தெரியும்.

நாங்கள் என்ன 'பெரிய கொம்பன்'களா பெறுவதற்கு? நண்பராகிய தாங்கள்தான் ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும்.

எவ்வாறாயினும், தங்களது அந்த அரங்கியல் கட்டுரையில், ராமையா அவர்கள் பற்றிய பகுதியை 'ஞானம்' மூலம் அறியச் செய்திருக்கிறீர்களே.

ஆனாலும், இந்து சமய கலாசாரத் திணைக்களம் 94ல் வெளியிட்ட தமிழ் கலைவிழா மலரின் 78-86ஆம் பக்கங்களில் உள்ள தங்களது மலையக அரங்கியல் கட்டுரையில் கடைசிப் பகுதியில், 85ஆம் பக்கத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் (வானொலி நாடகப் பங்களிப்புப் பற்றிய) ஒரேயொரு பந்தியின் மறுபிரசுரமே இந்த 2009 மலரிலும் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை மிக இலகுவாகப் புரிய முடிந்தது. புதிய தகவல் எதுவுமில்லை.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் தங்களது இந்தப் பந்தி எனக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இருந்தாலுங்கூட (ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தே இருந்தது) அமரர், அன்பர் ராமையா அவர்களது 1950-60 களின் இன்னொரு முகத்தைக் காட்டியே இருப்பேன்.

காரணம் - அன்னாரது முதல் வானொலி நாடகப் பிரவேசத்தையும் (எதிரொலி) அதன் மூலம் புகழடைந்த சானா சண்முகநாதன் என்ற தயாரிப்பாளரையும், சிங்களத்தில் நாடக ஒலிபரப்பில் ஒரு மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளனின் நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டதையும் ஓசையிட முடிவு செய்த பொழுது ஏற்கனவே இந்த முக்கியத் தகவல் தரப்பட்டுள்ளதாவென எனினிய அந்தனி - தெளிவத்தை இருவரையும் தெளிவுபடுத்தக் கோரினேன்.

இதுவொரு தவறா நண்பரே, குற்றம் சாட்டுவதாகுமா நண்பரே! சிண்டு முடிக்க வேண்டாம். எல்லோர் தலைகளும் வழுக்கை!

ஆனால் தங்களை ஒரு கலாபூஷணமாக - கலைஞராகவே மட்டுமே கண்டுவிட்டதால் தங்களை அவர்களுடன் பதிக்கவில்லை.

இதுமட்டுமே என் தவறு!

மேலும் - உங்கள் எழுத்துக்களில் (1994 - 2009) ராமையா அவர்களது வானொலிப் பங்களிப்பைப் பற்றி பெரிதாக என்னதான் பதித்துவிட்டீர்கள் என்றும் எனக்குப் புரிபடவில்லை.

1961ல் முதன்முதலாக படைப்பிலக்கியத்திற்குள் பேராசிரியர் கைலாசபதியால் இழுத்து வரப்பட்ட எனதருமை 'என்.எஸ்.எம்' ஒரு கூடைக் கொழுந்துவை வழங்கியது வரலாறு.

அதுவரையில் அவர் வானொலி நாடக எழுத்தாளர் மட்டுமே!

1951ல் 'சானா' எஸ். சண்முகநாதன் வானொலியில் 'நாடக அரங்கு', சகாப்தத்தை என்.எஸ்.எம்மின் 'எதிரொலி' மூலம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து 60வரையில் அடுத்தடுத்து திருச்சி சந்தருக்கும், திருச்சி எஸ். பூமிநாதனுக்கும் சவாலிட்டபடி பல இந்தியப் பேச்சுவழக்கு நாடகங்களை 163ம் இலக்க மோதர வீதியிலிருந்து எழுதிக் குவித்ததை 'ரெயின்போ ராகம்' ரா.கனகரத்தினம் உயிரோடிருந்தால் 'ஆம்' சொல்வார்!

அப்பொழுது தாங்கள் மாத்தளை விஜே கல்லூரியிலோ, கிறித்தவ தேவாலயக் கல்லூரியிலோ மாணவராக இருந்திருப்பீர்கள். தெரிந்திருக்காது. (மாத்தளை கார்த்திகேசு, சோமு, மலரன்பன், வடிவேலன், செல்வா ஆகியோர் அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்கள்' என்கிறார் தெளிவத்தை அவரது ஆய்வு நூலில் பக் : 67)

அதனால்தான் ராமையாவைத் தொடர்ந்து நாடகங்கள் எழுதிய உங்களது பக்கத்து ஊர்க்காரரான (வத்துகாமம்) த. ரஃபேல் என்ற கண்டக்டர் மகனை அறியாது போனீர்கள். அவரது வானொலி - மேடை நாடகப் பங்களிப்புகளைக் குறிக்காது போனீர்கள். ('இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ள ரஃபேல் வானொலி நாடகங்களும் மேடை நாடகங்களும் கூட எழுதியிருக்கிறார்' - தெளிவத்தை. 'மலையகச் சிறுகதை வரலாறு பக் : 85)

அந்த 60 - இறுதிப் பொழுதுகளில் தான் 'ஒரு மின்னல்' வானொலி நாடகம் எழுதப்பட்டு ஒலிபரப்பானது. அதன் மேடை வடிவம் 19.11.1961ல், இலங்கைக் கலைக் கழகத் தமிழ் நாடக விழாவின் இறுதி நாளில் ஹவ்லொக் லும்பினி அரங்கில் அரங்கேற்றம் கண்டது.

இந்த முக்கியத் தகவல் கூடத் தெரியாமல் வெறுமனே "கொழும்பு நாடக மேடையில் 'ஒரு மின்னல் நாடகம்' ஒரு திருப்புமுனை என்றே விமர்சனம் செய்தார்கள்" என்று குறித்திருக்கிறீர்கள்.

நல்லது நண்பரே! நடந்தவை நடந்தவைகளாகட்டும். இனி நடப்பவை நல்லவைகளாகட்டும்!

உண்மையில் நாமிருவரும் இணைந்து ஒருவரிலேயே மிகவும் குறை காண வேண்டும்.

ஆனால் அவர் காலஞ் சென்று போனாரே!

யார் என்கிறீர்கள்? அமரர் ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்! அறிவிப்பாளர் - தயாரிப்பாளர்.

தாங்கள் பங்களிப்புச் செய்துள்ள இந்துத் திணைக்கள தமிழ்விழா மலரில் அவரும் 41-44ஆம் பக்கங்களில் "இலங்கை வானொலித் தமிழ் நாடகங்கள் என்ற தலைப்பில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

வானொலி நாடக முழு வரலாற்றையுமே எழுதியுள்ளார். "1951ஆம் ஆண்டு வானொலி நாடகத் தயாரிப்பாளராக நியமனம் பெற்ற திரு எஸ். சண்முகநாதன்" என்று 42ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆனால் அந்த சண்முகநாதன் முதன்முதலாய் தயாரித்து ஒலிபரப்பிய 'எதிரொலி'க்கும் என்.எஸ்.எம்முக்கும் இருட்டிப்பு! அவரது அந்தக் கட்டுரையில் வேறெந்த இடத்திலுங்கூட அவர் இடம்பெறவில்லை. பி. நல்லுசாமி, த. ரஃபேல் கூடப் பதிவாகவில்லை!

ஆனால், இந்தியப் பேச்சுவழக்கு நாடகங்களை ராமையாவுடன் போட்டி போட்டு எழுதிய "திருச்சி சந்தர்" என்பவருக்கு முக்கிய இடம் இருப்பதை உங்கள் கட்டுரை வந்த மலரிலேயே கண்டீர்களா? கேட்டீர்களா? அவரும் தாங்களும் கொட்டாஞ்சேனைப் பகுதியில்தானே வாழ்ந்தீர்கள்? ஏன் 'ஓசை'யைத்தான் தட்டிக் கேட்கிறீர்கள். நல்லது மகிழ்ச்சி.

நீண்டு விட்ட என் கடிதத்தை நிறுத்துகிறேன். எதிர்காலத்தில் 'என்.எஸ்.எம்' அவர்களது வானொலி நாடகப் பங்களிப்புகள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்படல் அவசியம் என்பதை உணருங்கள். நன்றி.

பின்குறிப்புகள் :

(அ) "அட்டனைச் சேர்ந்த பி. நல்லுசாமியே வானொலி நாடகத் துறையில் முதன்மையாக நிற்பவர்" என்ற தங்கள் கூற்று மிகமிகத் தவறு! 1951ல் பி.பி.ஸி பயிற்சி முடிந்து 'சானா' கையில் தொட்டது என்.எஸ்.எம்மின் 'எதிரொலி'யையே!

(ஆ) 'ஒரு மின்னல்' - நம்பகத்தில் வானொலியிலும் மேடையிலும் பங்களித்தது விசாலாட்சி குகதாசன் என்ற திருமதி ஹமீது அவர்களே! "ஆயீர்" அல்லர்! அவர் அப்பொழுது ஜெம்பட்டா தெருவில் நீங்கள் வாழ்ந்த ஒழுங்கைக்கு அடுத்ததில் வசித்தார். (தற்பொழுது ஹவ்லொக் ரோட்டில், அதே லும்பினி அரங்குக்கு அருகில்!

# “மண்ணே, உயிரே...” அக்கினியின் நழப்பயண அனுபவங்கள்



ஆ. குணநாதன்

மலேசியாவின் முன்னணி தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர் அக்கினி சுகுமார். நாட்டின் புதுக்கவிதைச் செடிக்கு உரம் பாய்ச்சிய முன்னோடி.

மக்கள் ஓசை வார இதழில் ஆசிரியராக இருந்தபோது 2002இல் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சமாதான ஒப்பந்தம் நடைபெற்றது. அப்போது அக்கினியும், புகைப்படக் கலைஞர் மலையாண்டியும் ஈழத்திற்குச் சென்று வந்தனர்.

அப்போது மிகவும் பரபரப்பாக இதனை வாரந்தோறும் மக்கள் ஓசையில் எழுதினார். அக்கினி வாசகர்களிடமிருந்து அமோக ஆதரவும் கிட்டியது.

அதனை இப்போது நூல் வடிவில் கொடுத்துள்ளார் ஆசிரியர் அக்கினி. “மண்ணே உயிரே” என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ள இந்நூலில் வெளியீட்டு விழா கோலாலம்பூர் டான்ஸ்ரீ சோமசுந்தரம் மண்டபத்தில் முன்னாள் அமைச்சர் டத்தோஸ்ரீ ச. சாமிவேலு தலைமையில் நடைபெற்றது.

இந்நூல் வெளியீடு மகிழ்ச்சியாக நடத்தப்படவில்லை. தமிழ் ஈழத்தில் நடந்த போரில் ஏற்பட்ட விளைவுகளை எண்ணி, அனைவரும் ஏதோ ஓர் இறுக்கமான சூழலில்தான் அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்கினி மிகவும் நேர்த்தியாக இந்தக் கட்டுரைகளைச் சுவாரசியமாகத் தொகுத்திருந்தார். தலைவர் பிரபாகரனின்

பத்திரிகையாளர் சந்திப்பு, அமரர் அன்டன் பாலசிங்கம், விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்சி முறை, போரின் கொடுமை, இவற்றோடு மண் மீட்புப் போரில் தமிழர்கள் கொடுத்த விலை... இப்படிப் பலவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

தமிழரின் வரலாற்றுச் செய்திகளைப் பதிவு செய்துவிட்டேன் என்ற மனத்திருப்தியில் உள்ளேன் என்றார் அக்கினி. கட்டுரைக்கென படங்களையும் பொருத்தமாக இடம்பெறச் செய்துள்ளார் புகைப்படக் கலைஞர் மலையாண்டி.

24 அத்தியாயங்கள்; 245 பக்கங்கள், கோலாலம்பூரில் தமிழ்க் கல்வியாளர் ஆ. சோதிநாதன் அவர்களின் உமா பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வந்துள்ள “மண்ணே, உயிரே...” ஒரு முக்கிய ஆவணம். இது பயண நூல் மட்டுமல்ல; பயணான நூலும் கூட !

மேலும் விபரங்களுக்கு : Uma Publications  
85, Jalan Perhentian,  
Sentul,  
51100, Kuala Lumpur,  
Malaysia.  
Web : www.mbc.com.my  
Email : mbc@po.jaring.my



**வெளியியா முகாமில்!**

செ. நானாசா  
திருகோணமலை

அச்சாணி இழந்து  
அகலாத தேராக  
மக்கள்  
வேலிக் கம்பிகளோடு  
தட்டியும் தடுமாறியும்!

என்ன இல்லை  
எண்ணெயைத் தவிர  
அப்போது!  
என்ன இருக்கிறது  
இருப்பதைத் தவிர  
இப்போது!

கொடுத்து சிவந்த  
கைகளிங்கே  
எடுத்து சாப்பிட  
தொடுத்த வரிசைகளில்!

பச்சிளம் குழந்தை  
பாலுக்கும்

பாணுக்குமாகி  
எலும்புக் கூடுக்குள்  
உயிர் சுமக்க  
காகம் கரைகிறது;  
உறவுகளோடு  
ஒன்று சேரும்  
விடியலுக்காக!

தாகத்தோடு  
வந்தமர்ந்து  
தண்ணீருக்குள்  
காணமல் போய்  
கண்ணீரைத்  
தானம் செய்தார்கள்!

அணைத்து நின்ற  
உறவுகளோடு  
இணைத்து வைக்க  
இயலவில்லை;  
கறுப்பு வீதி

கட்டளை இடும்வரை!  
கருச் சிதைவுக்காக  
இளம் பெண்கள்  
சொறிச் சேட்டைக்காக  
சில கண்கள்!  
வரும் சந்ததிக்கு  
இந்த சங்கதி  
தெரியாமலே!

வந்து போகிறார்கள்  
வணிகத் தலைவர்கள்  
நொந்து போகிறார்கள்  
நோக்கம் புரியாமல்!

மழைக்குக் குடையும்  
மண் கூட்டுக்கு  
செருப்பும் இல்லாமல்  
எல்லாமே  
தாராளமாய்  
இங்கேயும்  
கிடைக்கிறது!



# கலைஇலக்கிய நிகழ்வுகள்

## இளங்கதிர் அறிமுக விழா

பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கத்தின் வருடாந்த சஞ்சிகையான இளங்கதிர் அறிமுக விழா அண்மையில், கலை இலக்கியப் பேரவை கைலாசபதி கேட்போர் கூட்டத்தில் இடம்பெற்றது. மேற்படி நிகழ்வுக்கு தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் ச. தனுஜன் தலைமை வகித்தார். அவர் தனது தலைமையுரையில், சென்ற மாதம் 5ம் திகதி பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இச் சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியிலும் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்துடன் இந்நிகழ்வு இடம் பெறுகிறது. மாணவர் ஆக்கங்கள் ஆய்வுகள் என்பன இதில் இடம்பெற்றுள்ளன என்றார்.

மேற்படி சங்கத்தின் 'இளங்கதிர்' அறிமுக உரையை சங்கத்தின் பெருந்தலைவரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்துறைத் தலைவருமான கலாநிதி துரை மனோகரன் நிகழ்த்தினார். இளங்கதிரில் வெளியிடப்படும் கட்டுரைகள் ஆய்வுகளாகவும் உள்ளன. நமது சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவும், மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கட்டுரைகளாகவும் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. எமது பல்கலைக்கழகம் அதனுடைய சேவைகளை பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் மட்டுமல்லாது சமூகத்திலும் பரப்பி வருகிறது. புதிய சிந்தனையோடும் தெளிவோடும் பாரம்பரிய கலைத்துவம் மாறாமலும் ஆண்டு தோறும் இளங்கதிர் வெளிவருகிறது. புகழ்பூத்த பேராசிரியர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வழிகாட்டப்பட்ட இளங்கதிர் எதிர்காலத்திலும் சமூகத்தை விழிப்புறச் செய்யும் அம்சங்களுடன் வெளிவரும். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு முன் மாதிரியாகத் திகழ்கிறது. இலங்கையின் - மூத்த தலைசிறந்த படைப்பாளிகளை அழைத்து அவர்களுடைய அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொண்டுள்ளது. மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா, மலையக எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப், ஞானம் ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் ஆகியோர் கலந்து சிறப்பித்தனர். மேலும் எமது பல்கலைக்கழகம் வருடந்தோறும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களை கௌரவிக்கும் நிகழ்வும் இடம்பெறுகின்றது. இவ்வருடம் கா. சிவத்தம்பி, நீர்வை பொன்னையன் போன்றோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். சங்கப்பலகை மூலம் மாணவர் ஆக்கம் இடம்பெறுகிறது. எமது பல்கலைக்கழகம் சமூகத்தோடு இணைந்து செயலாற்றுவதில் பெருமைப்படுகிறது என்றார்.

சட்டத்தரணி சோ. தேவராஜா இளங்கதிரில் வந்த ஒவ்வொரு தலைப்பையும் எடுத்துக் கொண்டு விமர்சனம் செய்தார். நகைச்சுவையாகவும் ஆழமாகவும் அவரது கருத்துக்கள் இருந்தன.

## ஜேக்கின்சின் பொருளாதார ஒப்புதல்

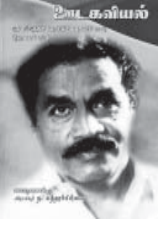
அண்மையில் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஜேக்கின்சின் பொருளாதார அடியானின் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் என்ற தலைப்பில் உரை இடம் பெற்றது. மேற்படி நிகழ்வுக்கு சட்டத்தரணி ஜி. இராஜ குலேந்திரா அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். முற்போக்கு சிந்தனையாளரும் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை ஆசிரியருமான இரா. நித்தியானந்தன் உரையாற்றினார். ஜேக்கின்சின் அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ. மெயின் என்ற அமைப்பில் பணியாற்றியவர் என்றும், மூன்றாம் உலக நாடுகளில் அமெரிக்காவின் செல்வாக்கை பெருக்க என்ன என்ன வழிகள் உண்டு என்பதை ஆராயவும், அதன் மூலம் அமெரிக்க ஆதிபத்தியத்தை நிலைநாட்ட எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கை பற்றியும் தெரிவிக்க வேண்டிய பொறுப்பில் ஜேக்கின்சின் இருந்தார். வறிய நாடுகளுக்கு உதவி என்ற போர்வையில் கடன்கொடுக்கவும் கடனுக்கு வட்டி செலுத்த கடன் கொடுத்தும், ஏழை நாடுகளை தலை தூக்காவண்ணம் நடவடிக்கையை அமெரிக்கா எடுத்தது. நாடுகளில் அரசியல் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தவும், தனது கொள்கைக்கு விரோதமாக நடக்க எத்தனிக்கும் நாடுகளின் தலைவர்களை அகற்றவும் அழிக்கவும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆயுதங்களை கடனுக்கு வழங்கி உள்நாட்டுக் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தவும் காரணமாய் இருந்தது. இந்நோனேசியா, சவுதி, பனாமா, ஈக்குவடோர் போன்ற நாடுகள் அமெரிக்க தலையீட்டினால் பலவிதமான துன்பங்களை அனுபவித்தன. அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் மூலம் சேவை செய்வதாகக் கூறி உள்நாட்டு உளவு வேலைகளில் ஈடுபட்டும் வந்தது. உலக வங்கி, சர்வதேச வங்கி என்பன அமெரிக்காவின் கைப்பொம்மைகளாக இருந்தன. தனது மனச்சாட்சி உறுத்தலின் காரணமாகவே ஜேக்கின்சின் இந்த நூலை எழுதியதாகவும் பேச்சாளர் குறிப்பிட்டார்.

## கைலாசபதி நினைவுப் பேருரை

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் 27வது நினைவுப் பேருரை அண்மையில் கலை இலக்கியப் பேரவையால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. மேற்படி நிகழ்வு கைலாசபதி அரங்கில், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் துணைத் தலைவர் சி. சிவசேகரம் அவர்கள் தலைமையில் இடம்பெற்றது. பாரதியின் பன்முகப் பரிமாணமும் ஈழத்து இலக்கியமும் என்னும் தலைப்பில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் கலாநிதி சி. யோகராசா நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்தினார். திரு. சோ. தேவராஜா அவர்களின் தலைமையில் கூடிப்பிதற்றலின்றி என்னும் தலைப்பில், சடகோபன், சுதாகர், மதுவார்மன், விமலாநித்தின், செந்தில்குமார், இதயராசன் ஆகியோர் பாடினர்.

## நகைச்சுவை பட்டிமன்றம்

திண்டுக்கல் லியோனி அவர்களின் நகைச்சுவை பட்டிமன்றம் 8.12.2010, 9.12.2010, 10.12.2010 திகதிகளில் முறையே முகத்துவாரம் நாவலர் மணிமண்டபம், மாத்தளை நகரசபை மண்டபம், கொழும்பு பம்பலபிட்டி புதிய கதிரேசன் மண்டபம் ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்றது. கொழும்பு அரிமா சங்கமும் 306 B2, வீரகேசரியும் இணைந்து இதனை ஏற்பாடு செய்திருந்தன. அனுசரணையாளர்களாக ஸ்பன் எஞ்சினியர்ஸ், நவீன் செரமிக், ஸ்பைஸ் டிரவல் ராம்பிரதர்ஸ், சிட்டி பொயின்ட் ஆகியோர் விளங்கினர். திண்டுக்கல் லியோனி அவர்கள் தலைமை தாங்க கவிஞர் இனியவன், முத்துநிலவன், இராமலிங்கம், பேராசிரியர் விஜயகுமார் ஆகியோர் கலந்து கொண்டு குலுங்கக் குலுங்க சிரிக்க வைத்தனர். சின்னத் திரையும், வண்ணத் திரையும் சமுதாயத்திற்கு நன்மை செய்கின்றன. செய்ய வில்லை என்றும் தலைப்பில் கொழும்பு புதிய கதிரேசன் மண்டபத்தில் பட்டிமன்றம் நடத்தினர். பிரவேச சீட்டு வாங்கியவர்கள் சீட்டிழுப்பு மூலம் பல பரிசுகள் பெற்றுச் சென்றனர்.



நூல் : ஊடகவியல்  
ஆசிரியர் : கலாபூஷணம் அராலியூர்  
ந. சுந்தரம்பிள்ளை  
வெளியீடு : கங்கை பிறண்டேர்ஸ்,  
யாழ்ப்பாணம்  
விலை : ரூபா 300/=  
முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2009

கலாபூஷணம் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை தனது 76வது வயதில் “ஊடகவியல்” என்ற இந்த நூலை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். இதில் பத்திரிகை, சஞ்சிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சிகளுக்கு எழுதுதல், பிரயாணக் கட்டுரைகள் எழுதுதல் உட்பட, நவீன இலக்கியம் பற்றிய பல கட்டுரைகள் உள்ளன. இதழியல் பற்றி தமிழில் பல நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக இலங்கையில் எழுதப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நூல் இது என்றே நினைக்கின்றேன்.

தான் சென்ற ஆண்டு வெளியிட்ட “நவீன இலக்கியங்களைக் கற்பித்தல்” என்ற நூலின் தொடர்ச்சியாகவே இந்த நூலையும் வெளியிட்டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது.

“ஊடகவியல் விரைவில் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும். தகவல் தொழில்நுட்பவியலும் கற்பிக்கப்படும். அவற்றை நவீன தமிழில்தான் கற்பிக்கப் போகிறார்கள். எங்கள் மாணவர்கள் என்ன என்ன படிக்கிறார்கள். வருங்காலத்தில் அவர்கள் எதை எதையெல்லாம் கற்க வேண்டிவரும்? அவற்றை எப்படிக் கற்கப் போகிறார்கள்? அதற்கு உதவக்கூடிய மொழிநடை எது? என்று சிந்தித்தேன். எனது சிந்தனைத் தோட்டத்தில் பூத்த மலர் நவீன இலக்கியங்களைக் கற்பித்தல். இப்பொழுது அந்தக் கருத்தை அரசாங்கமும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. பாடப் புத்தகங்களில் இப்பொழுதே பல திருத்தங்கள் செய்து விட்டனர். நவீன இலக்கியங்களை இன்னும் கூடுதலாகக் கற்பிக்க வேண்டும்” என்று நூல் முன்னுரையில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஊடகவியல் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய பாடநூல் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு அடி முன்னால் நிற்கிறார்!

சுந்தரம்பிள்ளை 1950 ஆம் ஆண்டு பத்திரிகைகளுக்கு எழுதத் துவங்கியவர். 1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வானொலி நாடகங்கள் எழுதி வருகிறார். அவர் இந்த நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதே!

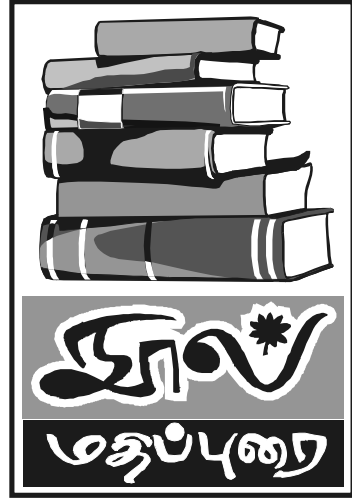
இவற்றில் “எல்லா ஊடகங்களுக்கும் நாடகம் எழுதுதல்” என்ற கட்டுரை கவனத்திற்குரியது. மேடை நாடகங்கள், வானொலி நாடகங்கள் உட்பட 500 நாடகங்கள் எழுதிய சுந்தரம்பிள்ளை “நாடகம் எழுதுவது எப்படி?” “வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?” என்ற நூல்களின் ஆசிரியருமாவார். இப்படி ஒரு நூலை, இப்படி அதிகாரபூர்வமாக (Authoritatively) எழுதக்கூடிய இன்னும் ஒரு எழுத்தாளர் இலங்கையில் இல்லை என்றே கூறலாம்!

தனது அறிவும் அனுபவமும் வருங்கால சந்ததிக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த நூலை எழுதியதாகக் கூறுகிறார்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக!

S. பத்மராஜா B.A, MPhD

## குறிஞ்சிநாடல்



நூல் : ஈழம் வருகிறான் பாரதி  
ஆசிரியர் : தாழை செல்வநாயகம்  
வெளியீடு : ராஜம்மீரியா ஆப்செட், வேலூர்  
விலை : ரூபா 120/=  
முதற்பதிப்பு : 2009

கலாபூஷணம் தாழை செல்வநாயகம் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு புதியவரல்லர். நாடறிந்த எழுத்தாளர். பல்துறைக் கலைஞர். ஏதிலிகள் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியர். சிறுகதைகளுக்காகவும், கவிதைகளுக்காகவும் பல மாவட்டப் பரிசுகளைப் பெற்றவர். கலாபூஷணம் பட்டம் பெற்றவர். இளமையிலேயே நாடகம் பார்த்தும் எழுதியும் அனுபவம் பெற்றவர். இலங்கையில் நாடக முன்னோடிகளான கலையரசு சொர்ணலிங்கம், நடிகமணி வைரமுத்து, சோக்கல்லோ சண்முகசுந்தரம், கலைச்செல்வன் போன்றோர் நாடகக் கலையை வளர்த்துள்ளனர். அந்தவகையில் நூலாசிரியரும் நாடகப் பிரதிகளை எழுதியும், நெறிப்படுத்தியும் தனது பங்களிப்பை நாடகக் கலைக்கு உதவியுள்ளார்.

இந்த நூலுக்கு மட்டக்களப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் க. தங்கேஸ்வரி அவர்கள் சிறப்பான அணிநிதூரை ஒன்றை வழங்கியுள்ளார். தாழை செல்வநாயகத்தின் நாடகங்கள் என்ற மகுடத்தில் அன்புமணி இரா. நாகலிங்கம் அவர்கள் உவந்தளித்துள்ளார். நூலாசிரியரின் கிராமத்தில் நடந்த நிகழ்வுகள் பல இவரது இதயத்தில் ஆழப் பதிந்து நாடகங்களை உருவாக்க உதவியுள்ளன. இதனை ஆசிரியர் தனது முன்னுரையிலேயே கூறியுள்ளார்.

ஈழத்தின் வரைபடத்தில் பாரதியாரின் கண்கள் மூக்குவாய் என்பன துலக்கமாக விளங்கும்படி ஒவியர் பாரதியைக் காட்டி தலைப்புக்கு ஏற்றமாதிரியான அட்டைப் படத்தை வரைந்துள்ளார். அறுபத்தெட்டுப் பக்கங்களைக் கொண்ட கையடக்கமான இந்த நூலில் ஆறு நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மக்களின் மனோநிலை ரசனை அறிந்து சிரிக்க வைத்து சிந்தனையைத் தூண்டும்படி நகைச்சுவையாக நாடகம் அமைந்திருப்பது பலரையும் கவரும் என்பதில் இருவேறு கருத்து இருக்காது என்பதில் மனநிறைவடையலாம்.

ஈழம் வருகிறான் பாரதி, மந்திர யந்திரம், பிடித்தது பிசாசா?, பார்வதிப் பாட்டி, வாயாடி வாத்தியார், வாத்தியல்ல மந்திரி என்ற ஆறு நாடகங்களும் அடங்கிய நூலாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. பாரதி கண்ட சமத்துவம் பாரதி விரும்பிய பெண்விடுதலை, பாரதி சாடிய மூடக்கொள்கைகள், நம்பிக்கைகள், சாதிப்பாகுபாடு, சீதனக் கொடுமை என்பன இன்னும் வேரோடு அழியவில்லை என்பதைக் கண்டு நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே என்று பாடுகிறான். ஏனைய நாடகங்களும் சமூக நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. பாடசாலைகளிலும் சனசமூக நிலைய மேடைகளிலும் நடக்க இந்த நாடகங்கள் உதவும்.



நூல் : காம்பு ஒடிந்த மலர்  
ஆசிரியர் : தமிழ்ப்பிரியா  
வெளியீடு : மீரா பதிப்பகம்  
விலை : ரூபா 250/=  
முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2009

‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி மீரா பதிப்பகம் மூலம் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியர் இலக்கிய உள்ளங்களில் என்றும் நீங்கா இடம்பெற்று விளங்கும் தமிழ்ப்பிரியா. இவரது இயற்பெயர் புஷ்பராணி முத்தையா. இவர் இப்போது பிரான்சில் வாழ்ந்து இலக்கியத்தை வளப்படுத்தி வருகிறார். ஏழாலை மேற்கு சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த இவர் 1970 முதல் 1987வரை இலங்கை வானொலியில் கொடிகட்டிப் பறந்தவர். இவரது சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் என்பன வானொலி மூலம் வாசகர்களைச் சென்றடைந்தன.

நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகள், நாடகங்கள், கவிதைகளை எழுதித் குவித்த இவர் இப்போதுதான் தனது முதலாவது நூலை மீரா பதிப்பகம் மூலம் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இவரது பிற தொகுதிகள் விரைவில் வெளிவரவிருக்கின்றன.

மீரா பதிப்பக உரிமையாளர் புலோலியூர் ஆ. இலத்தினவேலோன் நூலாசிரியர் பற்றி விபரணங்களை ‘மணந்துரை’யில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ப்பிரியாவின் மிக நெருங்கிய நண்பியான தாமரைச்செல்வி மிக ஆழமான விமர்சனப் பார்வையுடன் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். ஒவ்வொரு கதையையும் மட்டிட்டு தனது மனக்கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார். வாசகனைத் தூண்டி வாசிக்கச் செய்யுமளவில் அணிந்துரை வழிகாட்டுகிறது.

இவரது ஆக்கங்கள் ஈழத்தில் வெளியாகும் பத்திரிகைகளிலும், வெளிநாட்டு இதழ்களிலும் இடம்பிடித்தன. இந்த சிறுகதைத் தொகுதியில் சிந்தாமணியில் வெளியான ஐந்து கதைகளுள் ஈழ நாட்டில் வெளியான இரு கதைகள், சுடரில் வெளியான இரு கதைகள், வீரகேசரி, தினகரன், குங்குமம், மல்லிகை, அமிர்த கங்கை ஆகியவற்றில் வெளியான தலா ஒவ்வொரு கதையுமாக மொத்தம் பதினான்கு கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கதைகள் நம்மோடு நடமாடும் மாந்தர்கள் பற்றியதாகவிருக்கிறது. சமூக சிந்தனையை தூண்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

செடியின் காம்பில் இருந்து மலரை ஒடித்து விட்டால் மீண்டும் அதனை ஒட்ட முடியாது. மலர் தன் இயற்கை நிலையை

இழந்து விடுகிறது. அதுபோல வாழ்க்கையும் ஒரு தரம் சரிந்தால் – பிரிந்தால் சந்தேகத்திற்கு உள்ளானால் மீண்டும் ஒட்டுப்போட முடியாததாகிவிடும்.

காம்பு ஒடிந்த மலர் – அமெரிக்க மாப்பிள்ளைக்கு ஆசைப்பட்டு வாழ்வை, கணவரை இழந்துவிட்ட ஒரு துர்ப்பாக்கியவதியின் கதை. சுமைகள் சுமக்கும் இதயம் – இரு எஞ்சினியர் அண்ணன்மார் ஒரு டாக்டர் தம்பி இருந்தும் முப்பத்தேழு வயதுடன் கன்னியாக நோயான தாயாருடன் போராடும் ஓர் அபலைப் பெண்ணின் கதை. நெஞ்சில் நிலைக்காத உறவு – பெற்ற தகப்பனுக்கு கொள்ளி வைக்க மறுக்கும் ஒரு மகனின் கதை. கொள்ளி வைக்க மறுக்கும் காரணம் என்ன? படித்துப் பாருங்கள்.

இப்படியாக பல தளங்களில் கதைகள். நடமாடும் மனிதர்களின் மூலம் சித்தரிக்கப்படும் கதைகளில் எது தரம் உள்ளது இல்லாதது என்று பிரிக்க முடியாது. யாவுமே ஒவ்வொரு வகையில் மனதை நிறைக்கும்.



நூல் : தெனியானின் நாவல்கள் - ஒரு நுண்ணாய்வு  
ஆசிரியர் : தேவகிரமேஸ்வரன்  
வெளியீடு : நான்காவது பரிமாணம்  
விலை : ரூபா 150/=  
முதற்பதிப்பு : 29.11.2009

இது நூலாசிரியர் தேவகிரமேஸ்வரன் அவர்கள் தனது சிறப்பு கலைமாணிப் பட்டத்திற்காக 2000 ஆம் ஆண்டில் யாழ்பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரையாகும். நூலாசிரியர் ‘தெனியானின் நாவல்கள் ஒரு நுண்ணாய்வு’ என்னும் தலைப்பில் சமர்ப்பித்துள்ளார். பல நூலாய்வாளர்க்குக் கிடைக்காத ஒரு பாக்கியம் இவருக்குக் அமைந்தது. அதாவது இவர் நூலாசிரியர் ‘தெனியான்’ அவர்களின் சகோதரி பாக்கியவதி சரவணமுத்துவின் மகளாவார். அதாவது தெனியானின் மருமகள். அவரது நூல்களைப் பற்றிய நேரடி அனுபவங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்குமான அரிய சந்தர்ப்பம் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஆசிரியரது எழுத்திற்கு ஒரு நம்பகத் தன்மையை நமக்குத் தருகிறது.

இனி, நூலாசிரியர் தனது நுண்ணாய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட எழுத்தாளர் அவரது படைப்பு, படைப்பின் தன்மை, சமூக நோக்கு என்பனவற்றைப் பார்ப்போம். தெனியான் அவர்களுடைய இயற்பெயர் கந்தையா நடேசு. வடமராட்சியின் பொலிகண்டிப் பிரதேசத்தில் ‘தெனி’ என்ற இடத்தில் பிறந்தவர். நூற்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், ஐந்து நாவல்களையும், நான்கு குறுநாவல்களையும் நமக்குத் தந்தவர். மார்ச்சிய கருத்துக்களைக் கொண்டவர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்.

தெனியானின் நாவல்களை ஆராய்ந்த நூலாசிரியர் ஐந்து பிரிவுகளில் அவரை இனம் காட்டுகிறார்.

1. தெனியானின் ஆளுமை உருவாக்கம்
2. தெனியானின் நாவல்கள்
3. சமுதாயப் பிரச்சினைகள்
4. ஒப்பீடு
5. மதிப்பீடு



இந்தத் தலைப்புகளில் தெணியானை நூலாசிரியர் ஆய்வு செய்துள்ளார். தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் இவரது ஆளுமைக்கு வித்திடப்படுகிறது. சைவப்புலவர் வல்லிபுரம், கவிஞர் மு. செல்வையா ஆகியோரின் பங்களிப்பும் தா. பி. சுப்பிரமணியம், இராசலிங்கம் ஆசிரியர் என்போரும் முதலிடம் பெறுகின்றனர். கே. டானியல், ஜீவா, கா. சிவத்தம்பி என்போரின் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தன்னை முழுமைப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார். இங்கர் சால், காண்டேசர், புதுமைப்பித்தன், அகிலன், மு. வ, குபரா, ஜானகிராமன் போன்றோரின் நூல்களை பெருமளவில் வாசித்து தனது அறிவை விசாலமாக்கிக் கொண்டுள்ளார் எனவும் நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இவரது நாவல்களில் விடிவை நோக்கி, கழுக்குகள், மரக்கொக்கு, காத்திருப்பு, பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் என்ற ஐந்து நாவல்களை மட்டும் எடுத்து ஆய்வு செய்து கதைக்கரு, கதை மாந்தர், நிகழிடம், பிரச்சனை என்பன வரை ஆய்ந்து தந்துள்ளார். சிறுபான்மை, சமூகம் பள்ளியில் சேர்வதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட தடங்கல்கள் என்பனவற்றுடன் பிராமணச் சமூகம் கோயில் மணியகாரர்களின் கைப்பிடியில் சிக்கி அவஸ்தைப்படும் காட்சிகளையும் தெணியான் விபரித்திருப்பதை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் நூலாசிரியர்.



நூல் : தனித்தத் தெரியும் திசை  
ஆசிரியர் : த. அஜந்தகுமார்  
வெளியீடு : புதிய தரிசனம்  
விலை : ரூபா 200/=  
முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2009

நூலாசிரியர் த. அஜந்தகுமார் அவர்கள் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழித்துறையில் உதவி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். தனது கலைமாணி சிறப்புப் பட்டத்திற்காக மேற்கொண்ட ஆய்வே இந்நூல். தனது இளமைக் காலத்திலேயே இலக்கியத் துறையில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவராகத் துலங்குகிறார். 'புதிய தரிசனம்' என்ற கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்து இலக்கிய அனுபவம் பெற்றவர். அவரது ஆய்வுத் திறனை வெளிக்காட்டும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

கிழக்கிலங்கை பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் கலாநிதி செ. யோகராசா முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். யாழ் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் எஸ். சிவலிங்கராஜா வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளார். இவ்விருவரும் நூலாசிரியர் த. அஜந்தகுமாரின் ஆற்றலை விதந்துரைத்துள்ளனர். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை சிறப்புப் பாடமாகக் கொள்ளும் மாணவர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் நூலாக வருவது இலக்கியவுலகிற்கு புதிய வரவாகும். ஈழத்து இலக்கிய வார்ப்புக்களை ஆராய்ந்து நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவது அண்மைக் காலங்களில் மிகுதியாகத் தென்படுகிறது. இது ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய செயற்பாடாகும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நூலாசிரியர் 'திசை' என்ற சிறு பத்திரிகையின் வரவையும் அதன் செயற்பாடுகளையும் இலக்கியவுலகிற்கும் சமூகத்திற்கும் அது ஆற்றிய பணிகளையும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அதற்கான உசாத்துணை நூல்களையும்

ஆதாரமாகக் காட்டியுள்ளார். தனது ஆய்வுக்கு வலிவு சேர்ப்பதற்காக நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சிறு சஞ்சிகைகளும் பிரதேச தேசிய பத்திரிகைகளும் அளித்த பங்களிப்பினை நூலின் முதலாவது இயலில் சேர்த்துள்ளார். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலையகம் என்பவற்றில் தோன்றி பங்களிப்புச் செய்த சிறு சஞ்சிகைகள் பற்றி விளக்கமாகக் கூறி 'திசை' என்ற சிறு சஞ்சிகையின் வரவு, சூழல், அதனது பணி, தாக்கம் என்பனவற்றை முழுமையாக ஆராய்ந்து தனது பணியை நிறைவேற்றியுள்ளார். இவரது ஆய்வு எதிர்காலத்தில் ஆய்வுப் பணியில் ஈடுபடப் போகும் இளம் ஆய்வாளர்களுக்கு உதவுகரமாக இருக்கும் என்பதைத் துணிந்து கூறலாம். பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் மலர்ந்து மறைந்த இதழ்கள் பற்றி அவை தோன்றிய ஆண்டுகளுடன் தந்துள்ளார். 1841 உதயதாரகை, உதயாதித்தன், 1958 ஈழகேசரி, 1959 ஈழநாடு, 1962 மலைமுரசு, 1963 செய்தி, 1984 ஈழமுரசு, 1989 முரசொலி, 1990 ஈழநாதம் என்று நீண்டு செல்கிறது பட்டியல்.

'திசை' 14.1.1989ல் யாழ்ப்பாணம் நியூ ஈறா பப்ளிகேசன் மூலமாக வெளிவந்தது. இது 'சுற்றேடே வியூ' என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் சகோதர பத்திரிகை. முதல் வருடம் 59 இதழ்களும், இரண்டாம் வருடம் 18 இதழ்களுமாக மொத்தம் 69 இதழ்கள் வெளிவந்தன. பன்னிரண்டு பக்கங்களைக் கொண்ட அப்பத்திரிகையில் உருளும் உலகில், திசையின் முகம், தோழி, சமூகம், கலைச்சாரல், தூவானம், சிறுகதை போன்ற அம்சங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சமூகம், கல்வி, பண்பாடு, பெண் என்பனவற்றில் அது பதித்த தாக்கம் பற்றியும் நூலாசிரியர் விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார். திசையில் வந்த சிறுகதைகள் அவைகளை எழுதியவர்கள் பெயர்களுடன் ஒரு பட்டியலையும் நூலாசிரியர் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். அவரது முயற்சி பாராட்டிற்குரியது. வழிகாட்டக்கூடியது.



நூல் : ஆன்மீகத்தில் குருநகர் மக்கள்  
ஆசிரியர் : கலையார்வன்  
வெளியீடு : நெயோ கல்சால் கவுன்சில்  
விலை : ரூபா 300/=  
முதற்பதிப்பு : வைகாசி 2008

'கலையார்வன்' கு. இராயப்பு அவர்கள் ஏற்கனவே கடலலைகள் கொஞ்சம் நகர், குருநகர் கலைமாட்சி, குருதிக் குளியல் போன்ற ஒன்பது நூல்களை எழுதி கத்தோலிக்க மக்களிடையே மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றவர். அவரது பத்தாவது நூல் ஆன்மீகத்தில் குருநகர் மக்கள் என்னும் இந்நூல்.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய கலாபூஷணம் கொன்ஸ்ரன்ரைன் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். 'ஆன்மீகத்தில் குருநகர் மக்கள்' எனும் இந்த நூலில் கலையார்வன் கு. இராயப்பு அவர்கள் குருநகர் மக்களின் ஆன்மீகம் சார்ந்த விடயங்களைப் பற்றிய விரிவான ஒரு தேடலை மேற்கொண்டு பல ஆதாரங்களுடன் தகவல்களை சிரமத்துடன் கண்டறிந்து தமக்கே உரித்தான நடையில் சிறப்புற ஆவணப்படுத்தியுள்ளமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது' என்கிறார்.

ஆன்மீகத்தில் குருநகர் மக்கள் என்னும் இந்நூல் 204 பக்கங்களைக் கொண்டது. பன்னிரண்டு இயல்களைக் கொண்டது. பொருத்தமான நிழற்படங்கள் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. குருநகர் பங்கில் பணியாற்றிய பங்குக் குருக்களின் பட்டியல் 1892ம் ஆண்டிலிருந்து 15.10.2004ம் ஆண்டுவரை இடம்பெற்றுள்ளது. நூலைத் தயாரிப்பதற்கான உசாத்துணை நூல்களின் பட்டியலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

1. குருநகர் மக்கள் வழிகாட்டல், 2. கத்தோலிக்கம், 3. பங்கின் உருவாக்கம், 4. குருநகர் பங்கின் மூலதனம், 5. குருநகர் ஆலயங்களும் திருவிழாக்களும், 6. ஆன்மீகத்தை வளர்க்கும் சபைகள், 7. திருவருட் சாதனங்கள், 8. புனித யாத்திரைகள், 9. தவக்கால வழிபாடுகள், 10. ஆன்மீகச் செயலாக்கங்கள், 11. கலை வடிவங்களில் ஆன்மீகம், 12. ஆன்மீக வலுவூட்டல் என்னும் பன்னிரண்டு தலைப்புகளை உள்ளடக்கியதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

குருநகர் மக்களின் கலை, கலாசாரம், பொருளாதாரம், வாழ்வியல் என்பனவற்றை இந்நூல் விரிவாகத் தருகிறது.



நூல் : நெருடல்கள்  
ஆசிரியர் : தமிழ்நேசன் அடிகளார்  
வெளியீடு : மன்னா வெளியீடு  
விலை : ரூபா 250/=

தமிழ்நேசன் அடிகளார் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு இனிமை சேர்ப்பவர். இலக்கியப் பிரியர்களால் என்றும் நேசிக்கப்படுபவர். 'தண்ணீருக்குள் தாகமா?', 'வெளிச்சத்தின் வேர்கள்' என்ற நூல்களின் ஆசிரியர். இவரது ஆக்கங்கள் கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனங்களாக தொண்டன், புதிய வானம், ஞானம், தாயகம், மல்லிகை முதலிய சஞ்சிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன.

தமிழ்த் தந்தை தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு இந்நூலை அர்ப்பணம் செய்துள்ளார். பேராசிரியர் வண. மரிய சேவியர் ஆசியுரை வழங்க கலாநிதி துரை மனோகரன் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். 'அடிப்படையில் தமிழ் நேயம் கொண்ட

கவிஞராக விளங்குகிறார் என்று பாராட்டுகிறார். கலாநிதி செ. யோகராசா, 'வாழ்வியல் தத்துவங்களைக் கொண்ட கவிதைகள் செறிதாக, சிறிதாக, நறுக்காக, மொழி வீச்சோடு வெளிப்பட்டு எமது கவனத்தை பெருமளவு ஈர்க்கிறது' என்று மகுடம் சூட்டுகிறார். பேராசிரியர் மரிய சேவியர் வாழ்த்தும் போது 'மரபு வேர்களுக்கு தீ வைத்துவிட்டு மானிடத்தைக் காப்பாற்ற புதிய பாதை வகுத்துக் கொண்டவர்' என்கிறார். ஒரே நூலைப் பற்றி மூவரின் பார்வையும் பதிவும் சிந்தனையும் தெரிவிப்பும் பிரமிக்க வைக்கின்றன.

இந்நூல் 147 கவிதைகளைச் சுமந்து வருகிறது. இவை சமூகத்தைத் திருத்தும் கவிதைகள். சிந்தனையைத் தூண்டும் கவிதைகள். சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் கவிதைகள். எளிமையும் இனிமையும் கொண்ட கவிதைகள். மனித நடத்தைகள், மனித உறவுகள், பெண்கள், அரசியல் நிகழ்வுகள் என்பனவற்றை எடுத்தியம்பும் கவிதைகள். கவிதைகள் பதினொரு தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன. 1. எழுத்தின் எத்தனிப்புகள், 2. தனிநபரின் தவிப்புகள், 3. முன்னேற்றத்தின் முகவரிகள் 4. நேசிப்பின் நெஞ்சங்கள், 5. குடும்பத்தின் குழறல்கள், 6. தாய்க்குலத்தின் தவிப்புகள், 7. சமூகத்தின் சஞ்சலங்கள், 8. சிரிப்பின் சிந்தனைகள், 9. யுத்தத்தின் சத்தங்கள், 10. இறையின் இனிமைகள், 11. உலகத்தின் உரசல்கள் என்பனவாகும்.

பிச்சை கேட்டு  
கைகளை  
நீட்டும் போதுதான்  
சிலருக்கு வருகிறது  
தூக்கம்  
நையாண்டிக் கவிதை இது.  
தெய்வ நம்பிக்கை பற்றி  
கடவுள் நமக்குள் இருந்தால்  
காசிதழும் கப்பலாகும்  
கடவுள் நம்மிடம் இல்லையானால்  
கப்பலும் காசிதமாகும்.  
என்பன போன்ற அருமையான கவிதைகளைச் சுவைக்கலாம்.

## திருநெல்வேலி குற்றாலத்தில் உலகச் சிற்றிதழ்கள் மாநாடு

உலகத் தமிழ்ச் சிற்றிதழ்கள் சங்கத்தின் 5வது மாநாடு 21.02.2010 அன்று காலை 10 மணிக்கு திருநெல்வேலி குற்றாலத்தில் திருவிதாங்கவர் அரண்மனையில் நடைபெறுகிறது.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க உலகத்தமிழ்ச் சிற்றிதழ் சங்க விருதுகள் அன்று வழங்கப்பட உள்ளன.

மூன்று விருதுகள் இலங்கைக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கை சிற்றிதழாளர்கள் சென்னைக்கு வந்தால் செயலாளர் சொர்ணபாரதி (9677110102, 944106998) திருச்சிக்கு வருகை தந்தால் பொருளாளர் நந்தவன் சந்திரசேகரன் (9600363511, 9443284823) திருவணந்தபுரம் வந்தால் கொக்கம்பட்டி ரஹீம் (0042287971)

ஆசியவர்களுடன், தொடர்பு கொள்ளலாம்.

மேலதிகமான தகவல்களுக்கு :-

இலங்கைக்கிளையின் செயலாளர்

அந்தணி ஜீவாவை (0776612315) தொடர்பு கொள்ளவும்.

# வாசகர் பேச்சுறார்

## சமகால ஈழத் தமிழ்க்கவிதை

முதற்கண் நான் எழுதியது ஒரு சுருக்கக் குறிப்பு எனத் தெளிவாகக் குறித்திருந்தேன். மேலும் தங்கள் 115ம் இதழில் சில விடுபடல்களைச் சுட்டிக்காட்டி இவையும் முடிந்த முடிவுகள் அல்ல. எதிர்காலத்தில் விரிவான, முழுமையான ஈழக்கவிதை ஆய்வுக்கு இது ஒரு தொடக்கப் புள்ளியாகலாம் எனவும் அபிப்பிராயப்பட்டுருந்தேன். இது இவ்வாறிருக்க “ஆய்வுகள் என்பது பரந்துபட்ட வாசிப்புத் தளத்திலிருந்தே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என ந. அஜந்தகுமார் 116ம் இதழில் வாசகர் பேச்சுறார் பகுதியில் கூறியிருக்கிறார்.

பரந்துபட்ட வாசிப்புத் தளமில்லாமலா ஒரு சுருக்கக் குறிப்பில் இவ்வளவு தகவல்கள் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கும்? சரி பரந்துபட்ட வாசிப்புத் தளத்திலிருந்து இதுவரை வெளியான ஈழத்தமிழ்க் கவிதை தொடர்பான ஆய்வுகள் எல்லாம் ஆகக்குறைந்த பட்சம் எனது சுருக்கக் குறிப்பில் உள்ளது போலவேனும் முழுமையாக ஈழத்தமிழ்க் கவிதைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தோரினதும், அவர்களது சுருக்கமான விபரங்களையேனும் உள்வாங்கியுள்ளனவா?

மீண்டும் மீண்டும் ஒரு சில பெயர்களை மட்டும் வாய்ப்பாடுகளாய் ஒப்பித்து இன்று வரையும் அவ்வாறே செய்து கொண்டும் இருக்கும் உலகறிந்த பிற ஆய்வாளர் பெருமக்களின் ஆய்வுகள் குறித்தும் ந. அஜந்தகுமாரின் சுட்டுவிரல் நீளுமா? தன்னையும் ஒரு இளம் ஆய்வாளராக நிலைநிறுத்த முயலும் இவர் தானே கூறுவதுபோல பரந்துபட்ட வாசிப்புத் தளத்திலிருந்து ஏன் ஒரு முழுமையான ஈழத்தமிழ்க் கவிதை பற்றிய ஆய்வைத் தரக்கூடாது?

மேலும் “.....போன்றோர் விடுபட்டதிலிருந்து தரத்திலிருந்தே பொறுக்கப்பட்ட பட்டியலாகவே தோன்றுகின்றது” எனக் கூறியுள்ளதன் அர்த்தம் என்ன? ஆரம்பத்திலிருந்தே சிறுகதை, நாவல் எழுதிவரும் ராகவனை இவர் கவிஞனாக இனங்கண்ட மர்மம் என்ன? முல்லைக் கோணேசின் பல கவிதைகள் வன்னியில் இருந்து வெளிவந்த பல சஞ்சிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. மேலும் வன்னிக் கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள் வேண்டுமென்றே என்னால் தவிர்க்கப்படவும் இல்லை. இவர் சுட்டிக்காட்டிய பெயர்களில் “கவிஞர்கள்” என சுருக்கக் குறிப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதில் எனக்கு எவ்வித ஆட்சேபமையும் இல்லை. அருணன்

\*\*\*

ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையானது வருடாந்தம் மூன்று சிறுகதைப் போட்டிகளை நடாத்தி இளம் படைப்பாளிகளை ஊக்கப்படுத்தி வருவது மகிழ்ச்சியினையளிக்கிறது.

ஆனால் இப்போட்டிகளில் நடுவர்களாகப் பணியாற்றுவவர்கள் ஏற்கனவே வேறொருவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதையை இன்னொருவர் தனது பெயரில் அனுப்பும் போதோ, எழுதிய நபரே தனது சிறுகதையை வேறு சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளில் பிரசுரத்திற்கு அனுப்பி விட்டு போட்டிக்கு அனுப்பும் போதோ அவற்றை இனங்காணாமல் விடுகிறார்கள். இது பணியாற்றுவவர்களின் பரந்துபட்ட சிறுகதை வாசிப்பை வாசகர்களிடம் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

கடந்த வருட அமரர் செம்பியன் செல்வன் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் செல்வி ஞானகரன் யூடிற் ஷியானாவுக்கு 3ஆம் பரிசை வழங்கியதாக அறிவிக்கப்படுவதற்கு காரணமாக அமைந்த விடிவு என்ற சிறுகதை உடுவில் அரவிந்தனால் எழுதப்பட்டு உதயன் - சஞ்சீவியில் 1999இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. பின்பு அது மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்த மலர்கள் எனும் தொகுதியிலும் உள்ளது. சிறுகதைப் போட்டியொன்றில் நடுவர்களாகப் பணியாற்றுவவர்களுக்கு சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு பத்திரிகையில் வெளியான சிறுகதை மறந்திருக்கலாம். ஆனால், ஈழத்தில் வெளியான முக்கிய சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதை நினைவுக்கு வராதது ஆச்சரியமாகவுள்ளது.

கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி - 2009இல் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளுள் ஒன்றாக அறிவிக்கப்பட்ட மட்டுவில் ஞானகுமரனின் “ஊருக்குள் நூறு பெண்” என்ற சிறுகதை அக்டோபர் 2009 யுகமாயினியில் பிரசுரமான குறிப்புக்கள் எதுவுமின்றி அதே காலப்பகுதியில் வெளியான வீரகேசரி ஞாயிறு வாரமலரிலும் பிரசுரமானது. தமிழகச் சஞ்சிகையில் வெளியானதைப் படிக்காவிட்டாலும் ஈழத்தின் தேசிய நாளிதழொன்றின் வாரமலரில் வெளியான சிறுகதையைக் கூட வாசிக்காதவர்களாகவா ஞானத்தின் சிறுகதைப் போட்டிகளின் நடுவர்களாகப் பணிபுரிகிறார்கள்?

ஞானத்தின் சிறுகதைப் போட்டிகளுக்கு நடுவர்களாகப் பணியாற்றுவவர்களில் குறைந்த பட்சம் ஒருவருக்காவது பரந்துபட்ட சிறுகதை வாசிக்கும் பழக்கம் இல்லாது விடினும் மிக முக்கிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் சிறுகதைகளை வாசிக்கும் பழக்கம் இருக்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

தேவமுருந்தன்

\*\*\*

சென்ற இதழில் வட அல்வைச் சித்திரா சின்னராஜன் எழுதிய தமிழ்க் கவிதை ஒரு பார்வை என்ற கட்டுரை தொடர்பாகச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல எனது பேனா அசைகின்றது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் “சிறந்த சொற்கள், சிறப்பான ஒழுங்கில் அமைந்தது கவிதை” என்பார் எனக் கட்டுரையாளர் கூறுகின்றார்.

1968ம் ஆண்டில் பேராசிரியர் கைலாசபதியும், கவிஞர் முருகையனும் இணைந்து “கவிதை நயம்” என ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அதில் கூட இந்த அற்புதமான கருத்து தெரிவிக்கப்படவில்லை.

கட்டுரையாளர் தமது கட்டுரையில் அடிக்குறிப்புக்கள் எதனையும் இது சம்பந்தமாகத் தரவில்லை; தந்திருந்தால் கூடச் சந்தோசமாக இதனை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாம்.



தமிழ் வீரயுகப் பாடல்களிலும் கூட காதல், வறுமை, வீரம் என்பனவற்றை எடுத்துக் காட்டவே கவிதை பயன்படுத்தப்பட்டது. சொற்கள் ஒழுங்கமைப்பு, புலமைத் தன்மை உள்ளவனுக்கு இயல்பாகவோ, பயிற்சியினாலோ கவிதை ஓடி வரத்தான் செய்யும். கவிதை என்றால் சிறந்த சொற்கள்; சிறப்பான ஒழுங்கில் அமைந்தது – இவ்வளவு தானா கைலாசபதி கவிதை பற்றி விளங்கிக் கொண்டது?

பொல்லாத வெட்கக் கேடு!

ஒரு மார்க்சீயத் திறனாய்வாளரான கைலாசபதி கவிதை பற்றி இவ்வளவுதான் மதிப்பிட்டுள்ளாரா?

கவிதை இலட்சியத்தை அடையக்கூடிய ஏணிப்படிசுள் இப்படியாவது சொல்லி இருக்கலாம்? சே... தண்டவாளத்தில் ஓடும் தங்கரதம் என மெச்சியிருக்கலாம்... பத்தாம் திருவிழாவில் விடப்படும் வாணவேடிக்கை எனக் கூறியிருக்கலாம். சே... குலைக்காத சீட்டுப் பைக்கற்'.... இப்படியாவது சொல்லித் தொலைத்திருக்கலாம்.

திக்கவயல் தர்மகுலசிங்கம்

\*\*\*

ஜனவரி மாத 'ஞானம்' சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் விழா காலத்தின் தேவை என ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டியது மாத்திரமன்றி – எழுத்தாளர் விழா சம்பந்தமாக நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் ஞானம் ஆசிரியர் முன்னின்று செயற்பட்டது பாராட்டுக்குரியது. 'ஞானம்' இன்று நாடறிந்த சஞ்சிகை, ஞானத்தின் மூலம் காலத்தின் தேவையை கருதி நாடெங்கும் வாழும் எழுத்தாளர்களை ஒன்று திரட்டி இந்தப் பணியினை முன்னெடுக்கலாம்.

இந்த மாநாட்டில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நம்மவர்களும், இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஏன் அனைத்துலக நாடுகளில் வாழும் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் கலந்து சிறப்பிக்க வேண்டும். இதற்கான திட்டமிடலை மேற்கொள்ள வேண்டும். இலங்கையில் இந்த மாநாடு நடைபெறுவதால் பிரதேச வேறுபாடன்றி தமிழில் எழுதும் அனைவரும் கலந்து கொள்ள வேண்டும் – மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய புகைப்படத்துடன் அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களை கொண்ட ஒரு மலர் வெளியிட வேண்டும். இது போன்ற பல விடயங்களை நாம் கலந்து பேச வேண்டும்.

அந்தனி ஜீவா

\*\*\*

115வது டிசம்பர் மாத ஞானம் எஸ். பொ. சிறப்பிதழைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பலர் அவரின் இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். அவரின் மாணவன் என்ற கோதாவில் அவை எனக்கும் பெருமகிழ்ச்சியையும், பெருமையையும் கொடுக்கின்றன. அவரைப் பற்றி என்னாலும் ஒரு கட்டுரை எழுத முடியாமைக்கு வருந்துகின்றேன். 1957 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் அவரிடம் தமிழ் மற்றும் சமகால விவகாரங்கள் போன்ற பாடங்களைக் கற்றுது பெரும் பாக்கியமென இன்று நினைக்கின்றேன்.

இந்திய சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரியான அவர் துடிப்புள்ள இளைஞனாகக் காணப்பட்டார். சிரேஷ்ட வகுப்பு மாணவர்களோடு மிகவும் அன்னியோன்னியமாகப் பழகியதையும், ஹாஸ்யமாகப் பேசி எங்களைச் சிரிப்பில் ஆழ்த்தியதையும் மீட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

கல்லூரி மாணவர்களைக் கொண்டு "முதல் முடிக்கம்" என்ற சரித்திர நாடகத்தை எழுதி, தயாரித்து, நெறிப்படுத்தி மேடை ஏற்றினார். இதன் மூலம் கல்லூரிக்குக் கணிசமான அளவு வருவாய் கிடைத்தது. இதனைத் தொடர்ந்து பல நாடகங்களை மேடையேற்றினார். இதனால் மாணவர்களிடையே நடப்புத் துறையில் பெரும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

அக்காலகட்டத்தில்தான் அவர் 'தீ' என்ற பாலுணர்வு நிரம்பிய நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர் எழுதி முடித்த ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களையும் எங்களுக்கு வகுப்பில் வாசித்துக் காட்டியமை இளம் வயதினரான எங்களுக்குக் கருப்பு போல் இனித்தது.

தமிழ்ப் பாடத்தை மிகவும் சிறப்பாகக் கற்பித்தார். மாணவர்களை எழுதத் தூண்டினார். இதனால் மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட தரமான கட்டுரைகள் தமிழ், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. அமரர் செழியன் பேரின்பநாயகம் மற்றும் என்னைப் போன்றவர்கள் அடங்கிய ஆசிரியர் குழு "ஈழம்" என்ற மாதாந்தக் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வெற்றிகரமாக வெளியிட ஊக்குவித்தார். இதனால் மாணவர்களின் எழுதும் திறன் அதிகரித்தது. நானும் தற்போது எழுத்துத் துறையில் பிரகாசிப்பதற்கு இவ்வாறான ஆரம்ப கால பயிற்சிகள் பேருதவி செய்துள்ளன. அவரின் பணி தொடர நல்ல ஆரோக்கியத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

செல்லையா துரையப்பா, யோகா சிகிச்சை நிபுணர்

\*\*\*

## எழுதாத கடிதத்திற்காய் எழுதும் ஒரு கடிதம்

மதிப்பிற்குரிய ஞானம் ஆசிரியர் அவர்களுக்கு வணக்கம்!

ஜனவரி ஞானம் இதழில் வாசகர் பேசுகிறார் பகுதியில் ந. அஜந்தகுமார் என்ற பெயரில் ஒரு கடிதம் பிரசுரமாகி இருந்தது. அக்கடிதத்தை நான்தான் எழுதியதாகப் பல நண்பர்கள் அதில் இருந்த சில முரணான கருத்துகளால் என்னைத் தவறாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். தொலைபேசியிலும் வேறு நண்பர்களுடனும் என் கடிதம் தொடர்பில் மனஸ்தாபப் பட்டமை என்னைக் கவலையடையவைத்துள்ளது. உண்மையில் அக்கடிதம் என்னால் எழுதப்படவில்லை. ந. அஜந்தகுமார் என்ற பெயரில் நான் இதுவரை ஒருவரைக் கேள்விப்படவில்லை. இது வேண்டுமென்றே வேறு யாரோ எழுதிய கடிதமாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இது போலவே நண்பர்கள் சீனா. உதயகுமார், தேவ. முகுந்தன் ஆகியோரும் ஞானத்தில் விளக்கம் அளித்திருந்தமையை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஞானத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்த முனைவதையே இது காட்டி நிற்கிறது. தம் கருத்தைத் தம் கருத்தாக வெளிப்படுத்தத் துணிவில்லாதவர்களும் வேறு யாருடைய பெயரையும் தவறாகப் பயன்படுத்துபவர்களும் இலக்கிய ஊழியத்தில் ஈடுபடவே தகுதியற்றவர்கள் என்பதே என் கருத்து.

த. அஜந்தகுமார். வதிரி, கரவெட்டி

\*\*\*

மதிப்புக்குரிய ஞானம் ஆசிரியர் அவர்கட்கு,

தைமாத ஞானம் இதழ் கிடைக்கப்பெற்றேன். அதில் எனது கவிதை இடம்பெற்றது மகிழ்வைத் தந்தாலும் வாசகர் பகுதியில் அஜந்தகுமாரின் பெயரைப் படுத்தி எனது பெயரையும் இணைத்து யாரோ எழுதியுள்ள கடிதம் மன வேதனையைத் தந்தது. ஈழத்துக் கவிதை வரலாற்றில் நாம் இடம்பெறுவதை காலம் தீர்மானிக்கும். பெயர்ப்பட்டியல்கள் மட்டும் தீர்மானிக்காது. அத்துடன் அண்மைக்கால ஈழத்துக் கவிதை மதிப்பீட்டை எழுதிய அருணன் கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டவர்களைக் கவனத்திற் கொண்டே அப்பெயர்ப்பட்டியலைத் தந்துள்ளார் என எண்ணுகிறேன். அத்துடன் அவர் சிலரைத் தவறவிட்டு பின்னர் இணைத்துள்ளார். அதுவும் முழுமையானதென்று கூறு முடியாது. அவ்வாறு எல்லாவற்றையும் பற்றிய தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதிலும் பல சிக்கல்கள் உள்ளதையும் மறுக்க முடியாது. அந்த வகையில் சுதர்சன், சீனா உதயகுமார் ஆகியோர் கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளனர். அத்தகவல் கிடைக்காமல் அவர் தவறவிட்டிருக்கலாம். அதற்காக இதுவரை பல கவிதைகளை எழுதி, எழுதிக்கொண்டிருக்கும் தொகுதியே வெளியிடாத என்னையும் இணைத்து இவர்களையும் இணைக்காவிட்டால் ஈழத்துப் புதுக்கவிதை வரலாறு முழுமைபெறாது எனக் கூறுவது என்னைப் பொறுத்தவரை முட்டாள்தனமானது. அண்மைக்காலமாக ஞானத்தின் வாசகர் பகுதியிலும், சில படைப்புக்களிலும் சில பெயர்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி தமது தனிப்பட்ட கோபதாபங்களை தீர்க்கின்ற காரியங்களும், படைப்பாளிகளிடையே தேவையற்ற முரண்பாடுகளையும், குழப்பங்களையும் ஏற்படுத்தும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருவதும் கண்டிப்புக்குரியது. இதற்கு ஞானம் ஆசிரியரை மட்டும் குற்றம் சாட்டிப் பயனில்லை. எல்லோரையும் எந்த வேறுபாடும் இன்றி ஒரே கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் அவரது பண்பினால் எல்லாக் கருத்துக்களுக்கும் இடமளிக்க வேண்டும் என்பதால் அவர் படும் கஷ்டங்கள் எமக்குப் புரியாமல் இல்லை. ஆயினும் எதிர்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்க அவர் ஏதாவது முறையியல்களைக் கையாளலாம் எனக் கருதுகிறேன். இதில் இலக்கிய நேர்மையற்று இவ்வாறு எழுதுகின்ற படைப்பாளிகள் தமது குறுகிய மனப்பாங்குகளைத் தவிர்ந்து இலக்கியத்தை இலக்கியமாக நேசித்து அது தனிமனித பலவீனங்களுக்கானதல்ல சமூகத்திற்கானது என்ற உணர்வுடன் செயற்பட்டால் இத்தகைய பிரச்சினைகளைத் தவிர்ந்துக் கொள்ளலாம். எமது படைப்பாளிகள் இனியாவது திருந்துவார்களா? ஒவ்வொரு விடயம் பற்றி ஒவ்வொருவருக்கு ஒரு கருத்து இருப்பதை பிழையென்று நான் கூறவில்லை. அதை வெளிப்படுத்தும் முறையும் இடமுமே பிரச்சினையை உருவாக்குகின்றன. இலக்கிய வெளியை பிரச்சினைகளை வளர்ப்பதற்கான வெளியாக பயன்படுத்தாமல் அதை தவிர்ப்பதற்கான வெளியாக பயன்படுத்துவோம்.

ஆதங்கத்துடன்  
புவோலியூர் வேல்நந்தன்

\*\*\*

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு வணக்கம்,

திரு. மானா மக்கீன் என்பவர் ஞானம் இதழில் மலேசியாவைப் பற்றி சில கருத்துக்களை எழுதியிருக்கிறார். மலேசியப் பெண்கள் யாருமே சேலை உடுத்துவதில்லை என்றும் தேடித் தேடிப் பார்த்து சலிப்படைந்ததைப் போலவும் எழுதி இருக்கிறார். மலேசிய மக்கள் பண்பாடுடையவர்கள். அவர்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளில் மட்டுமல்ல அலுவலகங்களிலும் தங்கள் கலாசாரம் மாறாமல்தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ இரண்டு தெருக்களில் பார்த்துவிட்டு இலங்கை மக்களுக்கு தவறான தகவல்களை எழுதியுள்ளார் என்பது புலப்படுகிறது. அவரது கருத்து முற்றிலும் ஏற்புடையதன்று.

மலேசிய, சிங்கைத் தமிழர்கள் தமிழகத்து தமிழர்களைவிடவும் மேலாகத்தான் வாழ்கிறார்கள். சுத்தமான தமிழிலேயே உரையாடுகிறார்கள். பண்பாடு சிதையாமல் வாழ்கிறார்கள். நாடு முழுக்க இருக்கும் 525 தமிழ்ப் பள்ளிகளை நன்றாகப் பராமரிக்கிறார்கள். அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு உரியதைச் செய்கின்றது. கோவில்களுக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் மானியம் வழங்குகின்றது.

மலேசியத் தலைநகரில் அமைந்துள்ள பத்துமலை முருகன் ஆலயத்தின் தைப்பூசத் திருவிழா உலகப் பிரசித்தி பெற்றது. லட்சக் கணக்கான தமிழர்கள் ஒன்று கலக்கும் தைப்பூச விழாவைப் போல் வேறு எங்கும் தமிழர்கள் ஒன்று சேர்வதில்லை. ஏன், இங்கு சீனர்கள்கூட இந்தியப் பாரம்பரிய உடையணிந்து அலகு குத்தி பால்குடம் ஏந்தி மலையேறுகிறார்கள். இவர் ஏதோ செட்டித் தெருவில் நான் இதைப் பார்த்தேன் அதைப் பார்த்தேன் என்று வெட்டியாக எழுதி இருக்கிறார்.

ஒரு நாட்டைப் பற்றி எழுதுவதற்கு முன் அந்த நாட்டில் உள்ளவர்களைப் பற்றி முழுவதும் அறியாமல் எழுதக் கூடாது. எங்களைப் பொறுத்தவரை இலங்கையில் நடைபெறும் சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் கூட தினசரிப் பத்திரிகைகளில் அறியும் நிலையில் நாங்கள் இருக்கிறோம். எங்கள் நாட்டில் இருந்து வெளிவரும் மலேசிய நண்பன், தமிழ் நேசன், மக்கள் ஓசை ஆகிய பத்திரிகைகளில் இலங்கைச் செய்திகளுக்காக இரண்டு பக்கங்கள் ஒதுக்கி தகவல்களைத் தருகிறார்கள். தமிழகப் பத்திரிகைகளில் கூட இப்படி உங்களால் காண முடியாது.

வாரந்தோறும் தலைநகர் டான்ஸ் சோமா அரங்கத்தில் நடைபெறும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளும், மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவரும் இலக்கிய நிகழ்வுகளைப் பற்றியெல்லாம் உங்கள் எழுத்தாளர் தெரியாமல் இருப்பது அவரது அறியாமையையே காட்டுகின்றது.

அவருடைய கண்களுக்கு தமிழர்களின் கடைகளின் பெயர்ப் பலகைகளைக்கூடத் தெரியவில்லையா? இங்கு நாம் தமிழில்தான் நிறுவனங்களின் பெயர்களை எழுதி வைத்துள்ளோம். பாவம் பண்பாட்டைத் தேடுகிறேன் என்று அவர் சேலைகளைத் தேடி அலைந்திருக்கிறார்? சேலை மட்டுமே ஓர் இனத்தின் அடையாளம் அல்ல.

மலேசியாவில் எவ்வளவோ நல்ல செய்திகள் இருக்க, ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை பூதக் கண்ணாடி போட்டுப் பார்த்து எழுதும் இதுபோன்ற எழுத்தாளர்களைக் கண்டால் எரிச்சல்தான் மூள்கிறது.

இன்னும் தமிழர்களின் செழுமையான வாழ்க்கையைப் பார்க்க வேண்டுமானால் வட மலாயாவுக்கு வந்து அவர் பார்க்கட்டும். கோவில்களைத் தரிசிக்கட்டும். பின்பு எழுதட்டும்.

தமிழ் வாழ்க. தமிழர் பண்பாடு தழைக்க அனைவரும் பாடுபடுவோம்.

மீனா திருவேங்கிடம், சுங்கைப்பட்டாணி

\*\*\*